

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SONSUZ

KIERSTEN WHITE

Sonsuzluk da bir yere kadar!

DE
X

Evie'nin paranormal geçmişı bir türlü peşini bırakmıyor,
Uluslararası Paranormal Tecrit Ajansı'nın yeni başkanı
onu yine merkeze çağırıyor.

Kara Kraliçe korkunç krallığında insanlara işkence ediyor.
Doğaüstü yaratıklar tehlikeli ve gizemli kaderlerinden,
onları koruyacak bir kurtarıcı arıyorlar.
Tüm varlıkların geleceğı Evie'nin ellerinde.
Paranormal dünya için zaman azalıyor.

EVIE'NİN MACERASI, PARANORMAL VE
DOĞAÜSTÜ'NDEN SONRA SONSUZ İLE SON BULUYOR.

"Şimdiye kadar yazılmış en iyi vampir/kurtadam/doğaüstü yaratık
serisi devam ediyor." *Newsday*

"Olağanüstü seriye eğlenceli, içten ve güçlü bir son."
Cynthia Hand

SONSUZ

Özgün adı: *Endlessly*

© 2012 Kiersten Brazier

Yazan: Kiersten White

Çeviri: Barış Emre Alkım

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2013

ISBN: 978-605-09-1481-8

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

SONSUZ

K I E R S T E N W H I T E

PEMBE HER RENKLE GİDER

Ejderhalar hakkında şunu peşinen söyleyeyim: Haklarında zerre kadar bilgi sahibi değildim.

Bu da restoranın arka sokağından rakun kovma işimi güçleştiriyordu. Maskeli mini haydutlar yerine karşıma omurgasındaki ve omuzlarındaki tüyleri çivi gibi dimdik, soluk renkli, sürüngenimsi bir vücut dikilmişti. Yüzü neredeyse kurtlarınkine benziyordu, uzun burnunun iki yanında dudaklarının üstüne kıvrılan iki kapkalın ve sipsivri dişi vardı. Ha, pençelerini de unutmamalı. Jilet gibiydiler. “Sen rakun değilsin,” diye fısıldadım.

“Hayır, çocuk. Sıradan bir hayvan değilim ben.” Havadaki kömür kokusuna eşlik eden tiz, pürüzsüz ve yaşını belli etmeyen sesi, çöp konteynırlarının arasında bir ejderhanın takıldığı gerçeğinden daha çok çarpmıştı beni. *Konuşuyordu*. E herhalde Evie, elbette konuşacaktı. Kendine saygısı olan, çöp eşeleyen bir mitolojik ejder konuşmasın da kim konuşsun? Hem kızmış hem korkmuştum. Çok şükür, tekboynuzlar gibi insanın burnunun direğini sızlatmıyordu bu ejderha.

Ama tekboynuzlar da otçuldu.

Derin bir nefes aldı, göğsünde altın rengi bir ışık belirdi. Işık, ruhuyla ilgili olmadığını hemen anladım. Ruh değil, ateşti bu. Bir koşu tutturup kapıdan içeri dalmaya, kızarmadan önce de kapıyı kapatmaya zamanım yoktu. Hoş, ejderhaya kapı da sökmezdi zaten. Sokağın diğer ucuna koşmayı deneyebilirdim ama bu yaratığın ne kadar hızlı olduğunu bilmiyordum. Şansı mı dürüstlükten yana kullanmaya karar verdim. “Yiyecek mi sin beni?” diye sordum.

“Yememi ister misin?”

“Eee, pek sayılmaz aslında. Daha okulun kış dansı var, bir sürü plan yapmam lazım. Eh, planlar da kendi kendine olmuyor haliyle. O yüzden benim için ters bir zaman. Başka bir tarih belirlesek olmaz mı?” Geriye doğru bir adım attım. İnsanlar ejderhalarla savaşırdı, değil mi? Ben de altından kalkabilirdim bu işin. Tek ihtiyacım olan, tepeden tırnağa zırh kuşanmaktı. Bir de kılıç. Ya da bir gürz. Ya da göz yaşartıcı sprey.

Arkamdaki kapı açıldı, mutfağın aydınlığı sokağa dökülünce canımı kurtardığıma sevinerek çığlık attım.

“Hah, buradaymışsın,” dedi Nona. Başıyla ejderhaya selam verdi. “Siz tanışıyor musunuz?” diye sordum. Niye şaşıırıyorsa. Orman ruhundan dolayı yerli halk, nasıl ki kasabada kol gezen paranormallerin topunu tanıyorsa, arka sokakta takılan ejderhayı da tanıyacaktı elbette. Bu buluşmanın da tıpkı öncekiler gibi açıklamatsız kalacağından emindim.

Bir diğer deyişle, kendime yeni iş bakma zamanı gelmiş de geçiyordu.

“Evelyn, arkadaşlarına milkshake ikram ettim. Size iyi akşamlar.” Bana sakince gülümseyen Nona ejderhanın yanından geçti, daracık sokakta ilerleyip kasabanın ormanla birleştiği yere yürüdü. Ejderha ışıldayan, koyu pembe gözünü bana dikti, sonra göz kırptı.

Yeni iş falan kesmez, bana yeni bir kasaba lazımdı.

Yanımdan muazzam bir rüzgâr geçti, bütün saçım ağzıma doldu. Ejderha birkaç kez zarifçe hopladı, sonra havada yılan gibi kıvrılarak Nona'nın peşinden gitti.

"Aman ne güzel," diye mırıldandım, mutfığa girdim, kapıyı önce kapattım, sonra kilitledim. "Bizim Nona kendine yeni arkadaş bulmuş." Havada asılı kalan duman kokusunu sinüslerimden temizlemek için derin derin nefes aldım, sonra kendime çeki düzen verip restorana girdim. Daha demin bir ejderhayla yüzleşmiş ama bir yerim kavrulmadan kurtulmuştum. Mücadeleye hazırdım.

"Tamam," dedim köşedeki masaya oturup oradaki beş ergene ters ters bakarak, "dans için pembenin kötü bir seçim olduğunu söyleyen de kimmiş?"

Dosyalarımı evimizin eski püskü, çiçekli divanının üstüne fırlattım. "Pembe nötr bir renktir bir kere! Lacivertin neresi seçkinmiş? Hayatımda 'Ay şu laciverte bak, ne kadar da seçkin!' diyen bir kişiye bile rastlamadım."

Arianna gözlerini devirdi. "Pembe nötr falan değil. Önüne konan tüm renkleri güzel gösterecek bir fon gerekiyor."

"Pembeyle hangi renk gitmez ki?"

"Mesela turuncu?"

"Eh, dansa turuncu giyip de gelen olursa kötü görünmeyi hak etmiştir zaten. Iyy."

"Abartma. Lacivertle harikalar yaratabilirsin."

Kanepeye, Arianna'nın yanına kendimi bıraktım. "Galiba. Gümüş rengiyle süslersem güzel olur. Yıldızlara ne dersin?"

"Çok sıkıcı."

"Ya kar taneleri?"

"Vay be, kış dansı için ne kadar da orijinal bir fikir."

Her zamanki gibi, sesindeki alaycı tonu duymazdan geldim. Arianna'nın burada olmasına seviniyordum. Son zamanlarda yine yüzünü gören cennetlikti. "Şey... belki de daha hafif bir şeyler yapabilirim. Su ve sis temasına ne dersin?" diye sordum.

"Bak bu hoşuma gitti."

"Eskiz hazırlamama yardım eder misin?"

Öne kaykıldı, televizyonda *Easton Heights*'i açtı. "O salak dansın dekorlarını tek başına yapacaksın. 'Normal' yaşantısına kendini vermek isteyen sensin, ben değil. Ben yerin bir metre seksen santim altında sonsuza dek uyumayı yeğlerim."

"Şey, belki de şimdi söylemem yersiz kaçacak ama ilkbahar tiyatrosunda kostümlere yardımcı olman gerekebilir. Hatta elimden dikiş nakış gelmediği için adını gönüllüler listesine yazmış da olabilirim."

İçini çekti, sihirli ceset elini dik dik şekil verdiği kırmızı-siyah saçlarında dolaştırdı. "Seni uykunda öldüreceğim."

"Yeter ki canım acımasın."

Dizinin açılış müziğini bir ağızdan mırıldanıyorduk ki kapı ardına dek açılıverdi, erkek arkadaşım içeri girdi, paltosunu çıkarıp sırt çantasını yere fırlattı, sonra ağzı kulaklarında gü-lümsedi. "Artık özgürüm! Yokken neler kaçırdım?" diye sordu. Lend'in soğuktan yanakları kızarmıştı, güldükçe sihirli koyu renk gözlerinin altındaki, sudan oluşmuş gözleri ışıldıyordu.

"Dans dekorasyonu için renk oylaması yaptık ama kaybet-tim, *Easton Heights*'ın tekrar gösterimlerden önceki son bölü-münün başlamasına üç dakika var ve Arianna beni uykumda öldürecekmiş."

"Aman, yeter ki canın acımasın."

"Ben de aynısını söyledim!"

Lend beni kollarına alıp döndürdü, sonra kucağına alıp ka-nepeye oturttu. Noel tatili bir türlü gelmek bilmemişti. Geçen

ayki deli saçması olayların üstüne (babamın bir peri olduğunu öğrenmek, intikam hisleriyle dolup taşan Jack tarafından Peri Patikaları'nda terk edilmek ve nihayet yolumu bulup Lend'e kavuşmak) beraberce zaman geçirip rahatlamaya ihtiyacımız vardı. *Bunun* hayatımla ilgili ihtiyaç duyduğum tek yanıt olduğunu düşünüyordum. Artık ne kadar ömrüm kaldığına, ne olup ne olmadığımı kafayı takmayacaktım. Burada ve şimdi ne *olduğum* önemliydi. Mutluydum da.

Lend, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu saçımla oynayarak.

"Ha, bir de restoranın arkasındaki sokakta bir ejderha var, Nona'yla takılıyor."

Lend bana bakıp kaşlarını çattı, sıcacık parmakları ensemde kaldı. "Dansın dekorunun renginden ya da dizinin yeni bölümünden daha mı önemsiz bu?"

"Önceliklerim var, Lend. Öncelikler."

Tam dizi reklama girmişti ki sehpanın üstündeki UPTA iletişim aygıtım bipleledi. Arianna dönüp dövecekmiş gibi baktı bana. "Hele dizi başlayınca bir çalsın, param parça etmezsem benim de adım Arianna değil," dedi.

"Pardon! Raquel'e beni sadece cep telefonumdan aramasını söylemiştim. Telefonumun çok şirin, pembe ve iğrenç bir bipleme yerine havalı bir zil sesi var. UPTA için kılımı kıpırdatacak havamda da değilim hani."

"Perilerle taşıma olmayınca bir anlamı yok zaten." Lend her ne kadar belli etmese de, buna içten içe sevindiğini anlayabiliyordum.

Ne hissedeceğimi bilemez haldeydim. Tekrar Raquel'le çalışmak iyi olurdu ve UPTA'ya kendi *istediğim* şekilde yardım etmekte bir sakınca görmüyordum. Ne var ki bir daha asla perilerle bir yere gitmeyecektim. İçimde ufacık bir his Peri Patikaları'nı artık kendi başıma kullanabilir miyim diye me-

raklanıyordu. Fakat o his çok ama çok ufaktı ve benliğimin geri kalanı bunun zırdelilik olduğunu düşünüyor, o ufacık hissi eşek sudan gelene kadar dövmek istiyordu. O zifiri, boş karanlığa bir daha dönmeyecektim.

İletişim aygıtım tekrar biyledi. Arianna öyle pis baktı ki, aleti kaptığım gibi fırlayıp odama kaçtım; yoksa Arianna'nın aleti erken emekliye ayırması işten bile değildi.

Açıp, "Yapma be Raquel! Cep telefonumdan arasan olmaz mı!" dedim.

"Evelyn," dedi kesinlikle Raquel'e ait olmayan, güçlü bir ses.

"Aa... Kiminle görüşüyorum?"

"Ben süpervizör Anne-Laurie LeFevre. Artık üstünde Raquel değil ben varım; bana rapor vereceksin."

"Pardon, neyi ne yapacakmışım?"

"Şu andan itibaren UPTA'da senin amirim. Çalışma takvimin üzerinde tartışmamız, mevcut anlaşmanı gözden geçirmemiz gerekiyor. İcabına bakılması gereken birkaç da konu var."

"Yuh. Ağır ol biraz. İlk olarak, ben UPTA çalışanı değilim. O yüzden sen de amirim, süpervizörüm, falan filanım değilsin. İkincisi, ben sadece Raquel'le çalışırım. Sadece Raquel'le. Bunlardan haberi var mı? Onunla konuşmak istiyorum."

"Raquel müsait değil; görev yeri değiştirildi."

"Eh, benimki de öyle. Hayatıma geri döndüm. O yüzden sağ ol, ben almayayım. Bir daha da arayayım deme sakın." Aleti kapatıp ters ters baktım. Tekrar biyledi. Duymazdan gelip Raquel'in numarasını çevirdim ancak hat düşmedi. Belki de görev yeri değişikliğiyle uğraşıyordu, o da ne demekse işte. Bir şekilde ona ulaşmalı, UPTA'nın yine ne haltlar karıştırdığını öğrenmeliydim. Tekrar onlarla çalışmaya başladığımda sözleşmeli olmuş, istediğim an ayrılabilceğim konusunda garanti almıştım. Belli ki birinin bundan haberi yoktu. Ama Raquel bu

bu meseleyi çözerdi. “Evie! Reklamlar bitti!” diye bağırdı Arianna. Suratımı asıp iletişim aygıtını emektar çorap çekmeceme tıktım.

Ben içeri girdiğimde Lend ayağa kalktı, çantasını omzuna attı. “Nereye gidiyorsun sen ya?” Paltosunu kaptığım gibi arkama sakladım. Geleli şunun şurasında kaç dakika olmuştu? Hiçbir yere gitmesine izin veremezdim.

“Çok önemli birkaç işim var.”

“Bu dünyada *Easton Heights* izlemekten daha önemli ne olabilir?”

“Senin için Noel alışverişine çıkmak, olabilir mi mesela?”

Paltosunu eline tutuşturdum, kapıyı açtım. “Hiç acele etme.”

“Özleneceğimi bilmek ne güzel.”

“Hadi sana iyi eğlenceler!” Uzanıp onu ateşli biçimde öptüm, sonra kapı dışarı ettim, yüzümde aptal bir gülümsemeyle tekrar kanepeye oturdum. “Erkek arkadaşların en iyisi.”

“Kapa şu çeneni.” Arianna gözleri televizyona sabitlenmiş, heykel gibi duruyordu. Kapı sertçe çalındı. “Şu Lend’e de söyle, her seferinde kapıyı çalmasına gerek yok!”

“Bir şey mi unuttun?” deyip kapıyı açtım. Karşımda döpiyes giymiş, kısa boylu, zenci bir kadın görünce şaşırdım. Üstelik bu kılık değiştirmiş Lend falan da değildi. Basbayağı bir kadındı işte, sihirli kılığı falan yoktu. “Şey, kimi aradınız?” O anda arkasında, yanda duran adamın farkına vardım. Sihirli kılığının altında bir periydi.

Kadın “Evelyn,” der demez sesini deminki telefon görüşmemizden anımsadım. Hay biiip. Burada, şimdi, hem de en iyi vampir arkadaşımın kanepemize kurulmuşken olacak şey miydi bu? Burası, Raquel dışında bir UPTA görevlisini görmek isteyeceğim son yerdi.

Dik durdum, o Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’yı buz gibi

bakışlarımla yerine çiviledim. “Affedersin, buraya kafana estiği gibi gelebileceğini sana kim söyledi? En son baktığımda sizin için çalışmıyordum. Ha, hatta dur.”

Odama döndüm, iletişim aygıtımı aldım. “Al,” deyip eline tutuşturdum kadının. “Buna ihtiyacım kalmadı artık. Sadece Raquel’le konuşurum derken kastettiğim *sadece Raquel’le* konuşacağım. Bunu herkesle paylaşırsan sevinirim. Ha, bir de evime gelmek için bir daha peri kullanırsan, ikinize de elektrik veririm, ona göre.”

Kapıyı suratına çarptım, sonra panikle ellerimi ağzıma götürdüm. UPTA. Hem de buradaydı. ABD’nin özgür gezen paranormaller cennetinde. Hangi reformları yapmış olurlarsa olsunlar, dikkatlerini kasabama çekmek istemiyordum. Ya da paranormallerle dolup taşan restorana. Yerimi nasıl öğrenmişlerdi acaba? Böyle bir şeyi Raquel hayatta söylemezdi. Söyler miydi yoksa? Yo. Asla. Derhal David’i aramalıydım. Raquel’le konuşup ne biiip döndüğünü öğrenmeliydim. Arianna’nın ayağına *asla* bir takip bilekliği takılmamalıydı.

“Ne istiyormuş o kadın?” Arianna’nın sert sesi, korkusunu belli ediyordu.

“Ne bileyim,” diye fısıldadım. Kapıyı kapatır ve kapalı kalması için dua ederken kalbim ağzımdan fırlayıp gidecek gibi çarpıyordu.

DELİ GİBİ HAVLAMAK

“Yine mi somurtuyorsun?” Vivian’la her zamanki karanlık yamaca oturmuştuk sanki bugün daha bir karanlıktı, yıldızlar gözlerimin önünde birer birer göz kırpıp sönüyordu.

“Hı? Yok, yok. Her zamanki endişelerim işte. Paranormaller bir iş çeviriyor ama dur bakalım. UPTA da yine yaptı yapacağını. Ejderhaların gerçek olduğunu biliyor muydun?”

Alay edercesine güldü. “Sen de şu komaya girme işini bir denemelisin. Hayatın bir anda kolaylaşıyor. Aslını istersen burada karmaşık tek bir şey var, o da sensin.”

“Koma fikri çok cazip ama o zaman da hayatın en tatlı yanlarını kaçıırırdım. Onlara bayılıyorum hâlbuki.”

“Sen bilirsin,” dedi içini çekip. “Gerçi ziyaretlerin arasındaki zamanlarda kendimi yalnız hissediyorum.”

Başımı omzuna yasladım. “Biliyorum. Yıldızların nesi var böyle?”

“Hiçbir fikrim yok. Sen de ısındığını hissediyor musun?”

Son yıldız da söndü.

Vivian rüyası karanlığa gömüldü.

Ertesi sabah, komadaki kız kardeşime *Easton Heights*'in son bölümlerinde olan biteni anlatma fırsatı bulamadığım için biraz hüsrana uğramış halde, çaktırmadan Lend'in yanından geçtim. Çiçekli kanepede uyuyakalmıştı, herhalde sabaha karşı kendinden geçmişti. UPTA'dan birileri tekrar gelirse diye gece nöbet tutmakta ısrar etmişti. Parlak taşlarla kaplı çingene pembesi silahım Çarpıcı'ya sımsıkı sarılmıştı, çok komik görünüyordu. Belki ona da aynısından bir tane almalıydık ama mavisinden.

Geceleyin eve baskın düzenlemek pek UPTA'nın tarzı değildi. Tamam, buraya gelmeleri biraz garipti ama öyle geceleyin sinsice dolap çevirecek tipler değildiler. İnsanın ruhunu ağır ağır emen bürokratlardı onlar. Yeniden yapılanmaya gitseler bile (Reth'in özgürlük sonrası intikam furyasında kıdemli üyelerinin birçoklarını yitirdiklerine göre bunu başarmalarına şaşardım) politikalarında bu kadar erken bir değişiklik olmasına ihtimal vermiyordum. Uluslararası devlet kurumlarının nasıl çalıştığını öğrenecek kadar içlerinde kalmıştım. İster çorap taşımacılığını düzenlesinler, ister piksiler gibi efsanevi varlıkların taşınmaması, hepsi birbirinin aynıydı. Evrak, daha fazla evrak, form, belge, imza, avukat... şu sözüme inanın: Devlet kurumları, saçları geriye taranmış, başı kelleşmeye yüz tutmuş bir vampirden bile korkutucuydu.

O yüzden içim çok rahat desem yalan olurdu. Fakat Raquel neler olduğunu bilir, işleri yoluna koyardı.

David az önce telefonuma Raquel'in yazdığı mesajı iletmişti. Yarım saat sonra bizim kafeye geleceğini söylüyordu mesajda. Ayrıntıya girmemişti ancak burasının ekim ayında trollerle karşılaştıktan sonra oturup konuştuğumuz Jitterbug Kafe olduğunu tahmin ediyordum. David'in ona nasıl ulaştığına akıl erdirememiştim. Yoksa mesajlaşıp duracak kadar sıkı fıkı mıydı bunlar?

Kafeye varmam en aşağı kırk beş dakika sürerdi, o da otobüsü kaçırmazsam. Rica etsem Lend beni arabasıyla götürürdü ama dün gece gözüne hiç uyku girmemişti. Benim derdim bana yetiyordu, bir de Raquel'e tavır yapmasına hiç katlanamazdım. Yıldızları hiç barışmıyordu.

Uyuyan Lend'i oturup seyretmemek için kendimi zor tuttum. Rüya gördüğünde gözkapakları titreşmiyor, onun yerine sihirli kılığı tıpkı bir stop-motion animasyon gibi değişip duruyordu. Büyüleyici, bazen bir o kadar da eğlenceliydi... arada bir benim şeklime de girdiği düşünülürse, bazen de acayip.

Restorana açılan kapıdan bir hışımla fırlayınca az daha Grnl'lll'ı ezecektim. "Senin burada hâlâ ne işin var?" diye sordum, sonra Nona'nın birkaç paranormalin oturduğu kırmızı masalar arasında koşturduğunu gördüm. Kasabanın yerli selkileri olan Kari ile Donna da oradaydılar. "Hepinizin kasabayı boşaltması lazımdı!"

Dün gece David'e, Raquel'siz UPTA ziyaretini söylememle, paranormalleri kasabadan uzaklaştırma kararı alması bir olmuştu. Ben de destekliyordum bu fikri, ancak Arianna'yı pılım pırtısını toplayıp taşınmaya ikna etmek hiç ummadığım kadar zor olmuştu. Neyse ki sonunda David'in gözden ırak evine gitmeye, bir ihtiyaç gerekirse diye bu civarlarda takılmaya razı edebilmişim. Fakat bu paranormallerin burada olmasının hiçbir gerekçesi yoktu.

"Nona, hepiniz gitmelisiniz! UPTA burada olduğumu biliyor, sizlerin de burada olduğunuzu öğrenmeleri an meselesidir!"

Nona bana güldü, elini, rüzgârda sallanan bir dal misali salladı. "UPTA bizim için tehdit oluşturmuyor."

Parmaklarımı atkuyruğu saçlarımda gezdirdim. Şaşırmıştım. Bir yandan Raquel'le randevuma yetişmeli, bir yandan da paranormalleri kasabayı boşaltmaya ikna etmeliydim. Bir

huldrayı, bir gnomu, iki selkiyi ve şurada oturan –yoksa havada süzülen mi demeli?– bakmaya kıyamayacağınız kadar güzel, upuzun siyah saçlı ancak korkunç görünümlü üç kadını görseler UPTA’nın onları etiketlemek için neler yapacağını hayal bile edemiyordum.

“Hayır, gerçekten başımıza bir dert açabilirler. Biz UPTA’nın ne istediğini öğrenene kadar başka bir yerlere gidin, yeter. Muhtemelen bir şey çıkmaz. Hatta umarım hiçbir şey çıkmaz. Ama biz emin oluncaya dek hepinizin güvenli bir yere gitmesi lazım.”

Nona, “Sevgili çocuğum,” dedi, simsıcak gülümsedi, başını ellerinin arasına aldı. Öne eğildi, yosun yeşili dudaklarını alnıma sürdü. “Pek yakında.”

Sonra geri çekildi. Kaşlarımı çattım, bu ani sevgi gösterisini de Nona’nın Şüpheli Davranışları listesine ekledim, sonra cep telefonumu çıkarıp saate baktım. “Tüh be! Otobüsü kaçırdım.”

Kari, akıl almaz büyüklükteki, kocaman, kahverengi gözlerini bana dikti. “Seni bırakalım mı? İstedğin yere götürürüz! Neresi olursa! Hem de hızlı!”

“Sizin arabanız mı var?”

O ve Donna, havlarcasına birörnek güldüler. Kararsız kalmıştım, uzun tezgâhı sakince silen Nona’ya baktım. “Ben dönünce konuşuruz,” dedim.

Selkilerin peşinden, yol kenarına park edilmiş, simli lacivert, üstü açık, beyaz deri koltuklu klasik bir VW Beetle’a doğru yürüdüm. “Hadi canım” dedim. Son birkaç yüzyılın büyük kısmını ayıbalığı biçiminde geçirmiş iki yaratığın nasıl bu kadar havalı bir arabası olabilirdi? Hâlâ arabam olmadığından kendimi iyice ezik hissettim.

Arkaya oturdum, Kari de direksiyona geçti.

Meraklanıp “Ehliyeti nasıl aldın?” diye sordum. Ben de ba-

harda direksiyon kursuna yazılacaktım ama bakarsın bana bir iki pratik ders verebilirlerdi.

Kari otomobili palas pandıras yolun ortasına çıkarırken bana “Ehliyet de ne?” diye sordu.

Hay biip.

Gözlerimi sımsıkı kapamış, parmaklarımı deli gibi emniyet kemerime dolamıştım ki en sevdiğim şarkının çantamın içinden gelen boğuk sesi duyuldu. Kenetlenmiş parmaklarımı güçlükle ayırıp cep telefonumu çıkardım. Kari akıllara zarar hızla bir viraja daha dalınca merkezkaç kuvvetiyle savrulup kafamı yan cama vurdum.

Telefonu kulağıma götürüp “Yavaşla biraz!” diye bağırdım. “Ne! Ha, merhaba!”

“Neredesin sen?” diye sordu Lend. Sesindeki panik barizdi. Eyvah, evden çıkarken ona not bırakmayı unutmuştum.

“Raquel’le Jitterbug Kafe’de buluşmaya gidiyorum. Kari, ağaç!” Feci şekilde yalpaladık, arabanın sağdaki iki tekerleği yerden kesildi, sonra güm diye yola çarptı. “Ağaçlar arabaların yolundan çekilmez! Arabalar ağaçlardan kaçınır!”

Heyecanla el çırpıp Donna’nın havlama şeklindeki kahkahası ufacık arabanın içinde yankılandı.

“Ne yapıyorsun sen? İyi misin?” diye sordu Lend. Benim tarafımdan gelen gürültüde sesini duyurabilmek için avaz avaz bağıırıyordu.

“Şu anda hiç iyi değilim, hiç. Kırmızı yanıyor! Kırmızı!” Kırmızı ışıktaki durmadık. Bir arazi aracının yanından öyle bir geçtik ki, tamponlarımızın sürtünmesine ramak kalmıştı ve şoförün dehşetle açılmış ağzındaki dişlerini teker teker sayabiliyordum. “Kenara çek! İnecek var!”

Direksiyondaki Kari koltuğunda tamamen bana döndü, yuvarlak ve ıslak gözlerini bana dikti. “İyi ama daha gelmedik ki.”

“Gözlerini yoldan ayırma! Yola bak! Dur dur dur dur dur dur DUR!”

Kari şaşkınca gözlerini kırptırdı, sonra önüne dönüp frene asıldı. Koltuktan öne fırladım, emniyet kemerim gerginleşip köprücük kemiğime öyle bir gömüldü ki, her yanımın mosmor kesileceği garantiydi. Arabanın içinde acı bir fren sesi yankılandı, burun deliklerime yanmış lastiklerin ekşi kokusu doldu. yolun tam ortasında kalakaldık.

Titrek bir sesle “Ben seni ararım,” deyip telefonu kapattım.

Donna arabadan aşağı inip koltuğunu öne çekti. Bir yandan da yardımsever biçimde gülümsedi. Arabadan aşağı düştüm. ellerimin, dizlerimin üstünde sürünerek kaldırıma ulaşım ve başımı soğuk betona yaslayıp halime şükrettim.

Eh, belki de bir perinin elini tutmaktan beter taşıma yöntemleri de vardı.

Donna sırtıma vurdu ama elinin hiç ayanı yoktu. “Acayip eğlendim!” dedi. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Siz ikinizle şuradan şuraya gitmem ben.”

Döndüm, yere oturdum. Kari arabayı yolun orta yerinde bırakıp yanımıza geldi. Şaşkın bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “İyi misin, Evie?”

“Hayır, değilim! Sayenizde az daha ölecektim!”

Başını endişeli bir tavırla iki yana salladı. “Hayır! Biz senin güvenliğini sağlamak için buradayız! Hep güvende olman için. Senden biz sorumluyuz.” Gururlu bir tavırla güldü.

“Siz...” Durdum, tüm gücümü kullanarak sakın bir tebessüm takındım. Selkiler hile hurda bilmezdi. Nona sorularımı geçiştirebilirdi ama onlar bir şey saklamazdı. “Evet. Tabii ya! Benim güvenliğimi size teslim eden kimdi, aklımdan çıkıp gitmiş. Bir hatırlatır mısınız?”

“Nona!”

Donna da başını öne sallayarak ona katıldı. “Bir de parlak adam.”

“Parlak adam mı?” diye sordum. “Lend mi yani?”

“Hayır, saçları, gözleri günüşiği gibi olan adam.”

Gülümsememi korumak için çabaladım. “Reth mi? Peri olan?”

“Evet, peri! Gerçi adı başka bir şey, kimseye söylemiyor. Parlak. Hem de çok güzel. Benimle konuşmasına bayılıyorum.” Donna hülyalı bir tavırla kestane rengi gür saçlarını düzelitti.

“Biliyordum! Nona, Reth’le işbirliği yapıyor!” Öfkeden zangır zangır titreyerek ayağa kalktım. David o rezil ağaç ruhuna güvenebileceğimiz konusunda ısrar etmişti ama ben başından beri onda bir tuhaflık olduğunu seziyordum. Şimdi de Reth’e haber yetiştirsinler diye başıma selkileri mi musallat etmişti?

“Kızdın mı bize?” diye sordu Kari. Gözlerindeki endişe göz yaşları gibi birikmişti. “Bir yanlış mı yaptık?”

Derin bir nefes aldım, buz gibi soğuk hava ciğerlerime doldu, genzimi yaktı. Onların suçu değildi. Selkiler dalgalarda oynayan foklar kadar mutlu ve masumdular; ölümsüz yaşamları onlar için bitmek bilmeyen bir oyundan farksızdı. Sadece kendilerine tembihleneneni, en iyisi olduğuna inandıkları şeyi yapıyorlardı. “Hayır, kötü bir şey yapmadınız. Teşekkür ederim.”

“Tamam! O zaman arabayla biraz daha gezelim!”

“AMAN! Şey, yani, kafeye kadar yürümek istiyorum. Zaten fazla bir yol da kalmadı. Sizler gidebilirsiniz. Lend gelip beni alacak, onunla birlikte daima güvendeyim.”

Donna şüpheyle kaşlarını çattı. “Emin misin? Yanında kalırız. Hem saçlarını da örerim!”

“Hem arabada oje de var!” dedi Kari, hevesle havaya sıçrayıp.

“Olmaz. Hadi siz gidip Nona’ya güvende olduğumu söyleyin. Meraklanmasın.”

“Bizi göremeyeceğin bir yere saklansak olmaz mı? Hani sen okuldayken hep yaptığımız gibi.”

Yüzümdeki gülümseyen maskı bozmadım ancak boynumdaki damarlar hiddetle öyle bir kabarmıştı ki, patlamaları an meselesiydi. Tam UPTA’nın pençesinden kurtuldum derken bu sefer de bir ağaç ruhu ile aklını kaçırmış eski sevgilim olan peri, peşime casus takmıştı. “Hiç gerek yok. Bugün Nona’yla konuştum, beni yalnız bırakmanızda mahsur olmadığını söyledi.”

Kari’nin gözleri kısıldı, neredeyse tam yuvarlak olan gözleri badem biçimini aldı. “Öyle dediğinden emin misin?”

“Kesinlikle.”

Bir saniye daha gözümün içine baktı, ondan sonra omuz silkti. Eski neşesine kavuşmuştu. “Anlaştık o zaman! Hadi, sonra görüşürüz!”

Donna da neşeyle el salladı, ikisi birden arabaya binip çılgınlıklar atarak uzaklaştılar. Onlar köşeyi dönene kadar bekledim, sonra var gücümle kafeye koştum. Dükkânın dışında koyu renkli tuğlalara yaslandım. Soluk soluğa kalmıştım. Ağzımdan buhar çıkıyordu.

Acaba ne zamandan beri gözlüyorlardı beni? İşin içinde başka hangi paranormaller vardı? Nona ile Grnlllll’in olduğu garantiydi ama onlardan zaten işkilleniyordum. Bu sabahki o üç acayip kadın... Onları daha önce bir kez Nona’yla konuşurken görmüştüm. Peki ya ejderha? Acaba Nona peşime ejderhayı da takmış mıydı? Paranoyaya kapılıp göğe baktıysam da tek tük bulutların arasında yılan gibi kayan beyaz bir canavar göremedim.

Peki ya... Arianna? Dudağımı ısırdım. Arianna hâlihazırda benimle yaşıyordu. Ev arkadaşımdan daha iyi casus olabilir miydi? Başımı tekrar o düzensiz, kaba tuğlalara yasladım. Lish’i geri istiyordum. Onun yaptığı hiçbir şeyde art niyet aramam

gerekmemişti. Ne olursa olsun yanımdaydı. İki kişi sırt sırta verir, koca dünyayı karşımıza alırdık. Bazen, dertlerimi paylaşacak Lish'in yokluğunda yerimi yurdumu bilemiyordum.

Arianna'nın dostluğu Lish'i aratıyordu. Arianna kabaydı, sürekli heyheyleri tepesinde geziyordu. Kimi zaman, beni sevdiğinden çok nefret ettiği hissine kapılıyordum. Ama Arianna, Nona ve ekibiyle aynı türden bir paranormal değildi. Onlar doğuştan öyleydiler. Arianna ise kendi rızası dışında paranormal bir dünyaya sürüklenmişti.

Dahası, güvenimi kazanıp casusluk yapmaya çalışan biri ikide bir sırılsıklam havlularını halının üstüne bırakmazdı herhalde.

Hayır, Arianna'ya güveniyordum. Arianna, Lend, David ve Raquel. İçimi çektim, telefonumu çıkarıp saate baktım. Birkaç dakika erken gelmişim. Lend'den üç cevapsız çağrı, tek normal arkadaşım olan Carlee'den de bir mesaj vardı. Ah, bugün onunla pediküre gidip erkekler basketbol takımı mı, futbol takımı mı diye tartışmayı öyle isterdim ki. Tamam, biçim değiştiren sanatçılar her bakımdan üstün olabilirdi ama futbolcuların bacakları da nefesimi kesiyordu.

Maalesef. Parmaklarım öyle üşümüştü ki mesaj yazacak halde değildim zaten. Mesajı görmezden gelip Lend'i aradım, daha ilk çalışta açtı.

"Raquel'le randevumdan sonra gelip beni alır mısın?" dedim. "Bir de, restoranın üst katından artık taşınmam gerekiyor."

"İkisini de oldu bil. Zaten bu akşam babama gidelim diyecektim. Herhalde neler olup bittiğini bana da anlatırsın?"

"Bildiğim kadarıyla." Karanlık ruh halim sesime de yansımıştı. Çünkü her zamanki gibi, bildiklerim yine yetersizdi. Hiç değilse Raquel bana bazı yanıtlar verecekti.

YILIN EN KISA GÜNÜ

Yarım saat sonra dizlerim kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Kısmen sinirdendi (nerede kalmıştı bu Raquel?) ama sebebi daha çok, içmekte olduğum dördüncü vanilyalı kolaydı. Kafeinle birlikteliğim her zaman kötü olmuştur. Fakat Cadılar Bayramında saldırdığı zaman Über Vampir'in ruhunun bir kısmını aldığımdan beri vücudumda dolaşan o gergin enerjiyle birleşince beterin beterini görmüştüm.

Telefonuma her otuz saniyede bir bakıyordum ama ne bir çağrıyı kaçırmıştım ne de David'den yeni bir mesaj vardı. Yanlış kafeye falan mı gelmiştim yoksa? Ekim ayında burada oturmuştuk. Yoksa Raquel'in aklından başka yer mi geçiyordu? Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesine öyle çok ihtiyacım vardı ki.

Kapıdaki ziller şingirdadı, başımı kaldırıncı Raquel'in yüzünü gördüm. "Çok şükür!" dedim, ayağa fırlarken az daha bardağımı dökecektim.

Hemen yanıma geldi. "Çok özür dilerim Evie. Kaçmak için bulabildiğim tek fırsat buydu ve..." Kapının zili tekrar çınladı ve Raquel insanı kaşındıracak türden yün pardösü giymiş iki

adamın içeri girişini seyretti. Bana döndüğünde yüzü duygusuzdu. “Otur lütfen.”

“Tabii.”

Karşıma oturdu, ellerini masanın üstüne koydu. Parmaklarını bir açıyor bir kenetliyordu, sanki bir türlü rahat edemiyordu.

“Neler oluyor? Bu Anne Her Ne Karın Ağrısıysa da kimin nesi? UPTA neden bir başkası aracılığıyla benimle temasa geçmeye çalışıyor?”

Raquel derin bir nefes aldı. “UPTA’ya tamamen dönmeni talep etmek için buradayım.”

“Ne yapmak için?”

“Bu deneyin” –ağzından bu sözcük çıkınca gözlerini bir an için kapadı, sonra hemen açıp devam etti– başarılı olmadığına karar verildi. Merkez’deki pozisyonuna geri dönmeni istiyoruz. Elbette tüm personel haklarına ve maaşına kavuşacaksın. Çiğnediğin kurallar için sana koşullu hoşgörü gösterecekler.”

Arkama yaslandım, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. “Oradan kaçmama yardım eden sendin. Geri dönemeyeceğimi, –dönmeyeceğimi– sen de biliyorsun! Hem ne anlamı var ki? Perilerle asla yolculuk yapmam. Bu da beni işe yaramaz hale getiriyor. Hadi, perilerle çalışmayı kabul ettim diyelim. Hayatta Merkez’e dönüp orada yaşayamam! Deli mi bunlar?”

Dudağını ısırdı. O an farkına vardım ki, Raquel daha bir kez bile içini çekmemişti. Bu tuhaftı, hiç Raquel’e göre bir şey değildi. “Evie, gerçekten bu teklifi düşünmeni öneriyorum. En azından çalışma şartlarında uzlaşmaya açık ol.” Geriye doğru kaçamak bir bakış fırlattı, sonra öne eğildi. “Lütfen düşüneceğini söyle bana.”

“Sen ne biliip içtin de kafayı buldun böyle? Ben...”

Gözleri parladı, kaşları çatıldı ve Raquel daha da yaklaştı. Başını neredeyse fark edilmesi olanaksız biçimde, hafifçe iki

yana salladı. “Evie! *Lütfen. Bunu düşüneceğini söyle.*”

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Raquel’e güveniyordum, güvenebileceğimi biliyordum. “Şey... Tabii. Elbette bir düşüneceğim.”

Hiç rahatlamış gözüküyordu; hatta daha bile telaşlanmıştı. “Teşekkür ederim. Meseleyi düşünmen için sana birkaç gün vereceğim.” Uzandı, bir elimi avucuna aldı, gereğinden fazla sıktı.

“Belki de kafeinsiz kahve içmeye başlasan iyi olur,” diye mırıldandım yüzümü buruşturarak. “Bana neler olduğunu söyleyecek misin şimdi? Peki ya kasaba, oradaki paranor...”

“Teşekkürler, evet. Artık gitmem lazım.” Ayağa kalktı, kömür grisi eteğini düzeltti. “Düzenlemeler yapıldıktan sonra, hafta sonunda seni arayacağım.”

“Ama ben öyle bir şey demedim ki... Raquel!” Ben ayağa kalkarken döndü, çıkıp gitti.

Lend parmaklarını hafifçe direksiyona vuruyordu, düşünceliydi. “Artık Nona’nın seni takip ettirdiğini biliyoruz. Ama senin güvende olmamı istediğini daha önce de söylemişti.”

“Yine de çok ürpertici. Peşime küçük foklarını takmış. Peki ya Reth’e ne buyrulur?”

“Onun Reth olduğundan emin misin?”

Pencerede biriken buğuyu parmağımınla sildim, yanından hızla geçtiğimiz yaprak dökmüş ağaçlara baktım. Hiç kar yoktu, o yüzden her şey ölü, donuk, soğuk ve kahverengiydi.

Kahverengiden nefret ediyordum.

“Düpedüz o. İkisinin bağlantısının olduğunu biliyoruz. Reth olmasa bile başka bir peri.”

“Peki o zaman. Bundan böyle Nona yok. Planımız böyle degildi ama kalıcı olarak babamın yanına yerleşebilirsin. UPTA evcil perileriyle gelirse orası daha güvenlidir.”

“Babanın yasal koruyucum olması çok kötü. Yoksa beni onun aracılığıyla bulamazlardı.” Mideme yumruk yemiş gibi oldum. “Aman tanrım, Lend. Onu araştırırlarsa ölmediğini de anlarlar.” David bundan yirmi yıl kadar önce, Amerikan Paranormal Tecrit Ajansı’nın bir üyesiyken kendini ölmüş gibi göstermişti. Bir su elementaline âşık olmak, onlarla çalışmasına engeldi.

Lend omuz silkti, sağ elini dizime attı. “Babam bu işi uzun zamandır yapıyor Ev. Ona bir şey olmaz. Sen merak etme. Beni kızdıran, Raquel’in hâlâ UPTA’nın köpeği olması ve sana bilgi vermemesi.”

Yüzümü astım, arabanın camına çizdiğim kalpleri sildim. “Öyle değil. Bir tuhaflık vardı... Hem de çok tuhaftı. Hiç kendinde değil gibiydi. Bir şeylerden korkmuştu belki de... bilemiyorum. Sanki bana hiçbir şey *anlatamıyordu*. Elemental paranormallerin kaybolmasıyla ilgili belgeleri okuduğumu söylemiştim, değil mi?”

Esefle başını öne salladı. “Aylar var ki annemden hiç haber almadık. Ama zaten kış aylarında göl buz tuttuğu için pek kendini göstermez.”

“Arada bir bağlantı olabilir. Nona her geçen gün acayipleşiyor. Artık peşime adam takıyor. Raquel belki de bu konuda bir şey biliyordur.”

“Madem biliyor, niye ne olduğunu söylemedi?”

“Ne bileyim. Ama Raquel beni hep kollamıştır. Daima.”

“Seni kollamak *bana* düşer.”

Güldüm, elimi dirseğine koydum, yana eğilip başımı omzuna yasladım. “Biliyorum.”

“Güzel. Bu meseleyi hallettiğimize göre UPTA ve seni takip eden paranormaller konusunda konuşma yasağı ilan ediyorum.”

“Vaay, havalı konuşuyorsun. Hayrola?”

“Çünkü bugün eğleneceğiz.”

“Eğlenceye bayılırım!”

“Bugün özel bir gün ama.”

“Öyle mi?” Yoksa bir yıldönümünü falan mı unutmuştum? Yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. “Doğum günün.”

“Yoo, değil ki,” diye yanıt verdim. Kafam karışmıştı. “Yani, olabilir tabii ama ne zaman doğduğumu bilmediğimizden yeni yaşıma yılbaşında girdiğimi düşünürdük.”

“Öyle demek. Peki, doğum sertifikana en son ne zaman baktın?” Güldüm. “Hani babanın hazırladığı, Arianna’nın da nüfus memurluğuna kabul ettirdiği o sahte belgeyi mi diyorsun?”

“Aynen öyle. Üstüne yazdığımız tarihe hiç dikkat ettin mi?”
“Yo...”

“21 Aralık. Yani bugün.” Arabayı alışveriş merkezinin otoparkına soktu, park etti. “Doğum günün kutlu olsun Evie,” dedi. Uzandı, o muhteşem yumuşaklıkta dudaklarıyla öptü beni. O beni öperken güldüm, her şeyi boş verdim. Yaşadığım en güzel sahte doğum günüydü.

“Peki, bunu söyleyeceğime hiç inanmazdım ama alışveriş merkezinden sıkıldım.” Bir banka çöktüm. Ayaklarım sızlıyordu sızlamasına ama kalbim mutlulukla dolup taşıyordu. Lend beni resmen içeride peşine takıp sürüklemiş, manikür yaptırmamda ısrar etmiş, hatta pahalı bir güzellik salonunda önceden randevu hile ayarlamıştı. Kıvrır kıvrır saçlarımla abartılı göz makyajım gündelik kıyafetlerimle pek uyumsuzdu ama kendimi özel hissediyordum.

Lend birilerine cep telefonundan mesaj attı, telefonu pantolonunun arka cebine koydu, sonra ayağa kalktı. Daha önce erkeklerin kot pantolonlarına pek dikkat etmemiştim (istemediğimden falan değil hani, sadece Merkez’de buna pek imkân yoktu) ancak son birkaç aydır çoğu erkeğin gerçekten korkunç şeyler giydiğini fark etmiştim. Kimi şalvar gibiydi, kimi çok

dardı, kiminin de beli aşırı düşüktü. Erkekler kendilerine yakışan bir kotla harika durabileceklerinden habersizdi. Ne ilginçtir ki kızlar da güzel kotlu bir poponun kıymetini bilmiyordu.

Lend'in kusursuz olduğu bir konu da buydu. Kot pantolon seçimini kastediyorum. Şey, poposunu da.

Gülümsedim, yüzüne baktım. Hem gerçek yüzünü, hem de onun üstüne sıkıca oturan sihirli kılığını profilden izledim. Başını eğdi, beni kendisine bakarken yakaladı.

“Evie?”

“Sevgili erkek arkadaşım. Ne kadar yakışıklı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Yaşlı teyzeler de yanağımdan makas alırken öyle diyor.”

“Hangi yanağınmış o bakayım?” Uzanıp onu dürttüm. Yerinden sıçradı, gülerek elime vurdu.

“Tamam. Babamla Arianna evdeler. Güzel bir sofraya hazırlamış, pasta almışlar. Ardından film izler miyiz?”

Havalar da uçuyordum, fark etmez dercesine omuz silk-tim. “Bana uyar.” Çok gösterişli bir kutlama olmayacaktı ama Lend'in tarzı da öyle değildi zaten. İyi ki yeni doğum günüm eski doğum günümle aynı değil, diye düşündüm. Yılbaşları bana doğum günümü eskiden nasıl kutladığımı anımsatacaktı. Merkez'deyken her yıl ne yapar eder bir yolunu bulur, kimseye çaktırmadan Merkezi İşlem bölümünün merdivenlerine kaçar, oradan Lish'in tankının yanına tırmanır, kendimi bir anda suya bıraktırdım. En sevdiğim şeydi bu.

Belki de Arianna ile Lend'i o günün anısına buz gibi sularda yüzmeye ikna edebilirdim.

Mesaj gelince cep telefonum titreşti, çıkarıp baktım. Carlee'ydi. Mesajı okurken güldüm. “DOOMGNÜN OLDUUNU NİYE SYLEMDN? Cumaya kızlar gecesi?” yazıyordu.

Evet yanıtı attım, sahte doğum gününe bu kadar değer ver-

mesi beni duygulandırmıştı. Paltolarımızı giyip el ele tutuşur ve dışarının tokat gibi vuran soğuşuna karşı dişlerimizi sıkarken, Lend'e "Carlee'ye doğum günüm olduğunu sen mi söyledin?" diye sordum.

"Suçumu itiraf ediyorum."

Güldüm, sonra titredim. "Bugünlerde hava ne kadar erken kararıyor böyle."

"Bugün kış gündönümü. Yılın en kısa gündüzü."

"Vay be, sağ olun. Doğum günüm için yılın en biiip gününü seçmişsiniz."

Güldü, bana sarıldı. "Ah ama aynı zamanda yılın en uzun gecesi..."

"Terbiyesiz!"

Masum bir edayla gözlerini kırptırdı. "Niye? Film izlemeye daha çok zamanımız olmaz mı?"

"Tabii tabii..."

Kasabanın içinden geçtik, eve giden orman yoluna, sonra da uzun, dönemeçli araba yoluna saptık. Tam son dönemece girecektik ki, arabayı durdurdu, kontağı kapattı. Randevularımızdan sonra biraz öpüşüp koklaşmak için gizlice ormana gidişlerimizi hatırlayıp çapkınca gülümsedim. Lend sadece biz yalnızken kılığa girmeyi bırakıp kendisi gibi olabiliyordu. Babasıyla ve Arianna'yılayken bile çekiniyordu bundan. Kapıyı açtım ama uzanıp tekrar kapattı.

"Dışarısı çok mu soğuk?" diye sordum.

"Bir dakika bekle, tamam mı?" Bakışlarından yaramazlık ve heyecan akıyordu. Bana ne sürpriz planladığını merak ettim. Belki de kolyem gibi güzel bir hediye idi. Kalp biçimli demir kolye ucuna parmağımı sürdüm, göğsüme değdiği için ısınmıştı.

Onun dönemeçten koşa koşa eve gidişini izlerken heyecandan hop oturup hop kalkıyordum. Karanlıkta, gömleğimin ya-

kasını açıp kalbimin üzerine bakarak o gecelik ruh kontrolümü yaptım. Gözle görünür bir değişiklik olmamıştı; aynı hafif parıltı, belki arada bir iki kıvılcım. Bugün de ölmeyecektim. Mutluluklar listesine ekleyecek bir şey daha.

Birkaç dakika sonra geri gelen kişi beni şaşırttı. Lend değil, Arianna'ydı bu. Bir koluna kocaman bir şey atmıştı.

Kapımı açtı, dışarı çıktım. "Lend nerede? Onu beklemem gerekiyordu."

"Hayır." Daha önce onu hiç bu kadar ağzı kulaklarında görmemiştim, birden işkillendim. Ya *o da* Nona ve periler hesabına çalışıyorduydu? "Beklediğin benim. Şimdi soyun."

"Ne dedin?"

"Doğru duydun. Soyun. Paltonu, gömleğini, pantolonunu çıkar. Sutyenin kalsa da olur. Zaten bir halta yaramıyor."

Kolunda taşıdığı şeyin bir elbise çantası olduğunu fark ettim. Aha! "Şey, bak. Senin hakkında öyle şeyler hissetmiyorum. Tipim değilsin."

"Öff. Zevzeklik etme. Soyun, gözlerini de kapa."

"Bu da *senden* bu gece duymayı umduğum bir şey değildi."

Gülümsemesinin yerini öfkeli bir ifade aldı. "HEMEN DEDİM SANA."

Güldüm, kafam karışmıştı ama bu, Arianna'nın bana hediyesi olmalıydı. Arianna, ölmeden önce moda okulunda okuyordu ve muhteşem bir terziydi. Gözlerimi yumdum, elbiselerimi çıkardım. Buz gibi havada titriyordum, tüylerim diken diken olmuştu. "Hadi, acele et."

"Kaldır kollarını."

Kaldırdım ve tepemden aşağı yüz kat kumaş geçirirken debelenmemeye çalıştım. Sırtımda bir fermuar çekti, sonra sağımı solumu çekiştirdi, bükte, düzeltti. Anladığım kadarıyla bu bir gece elbisesiydi. Kollarım çıplaktı ama elbisenin eteği ta

aşağılara kadar iniyordu. “Muhteşem. Başka nasıl olabilirdi ki zaten.” Yaptığıyla gurur duyuyor gibiydi. “Ayaklar,” dedi, sonra botumun tekini çıkarıp çok yüksek topuklu bir ayakkabı giydirdi. Aynısını diğeriyle de tekrarladı.

“Gözlerimi açabilir miyim artık?”

“Hayır. Koluma gir.”

Öyle yaptım. Köşeyi döndük. Gözlerim kapalı olduğu halde çok ı ışık olduğunu fark edebilmişim. Hem de çok ı ışık... Olması gerekenden fazla.

“Kıpırdama,” dedi, saçlarıma dikkatlice bir şey geçirdi, gözlerimin ve burnumun üstüne yerleştirdi. “Gözünü de sakın açma!”

“Hıh!”

“Arsız velet.” Kolumu bıraktı, beni hızla kucaklayıp bağına bastı. “Hadi, eğlen şimdi.”

Bir başka el koluma girdi, derisinin pürüzsüzlüğünden kime ait olduğunu şıp diye anladım. “Gözlerimi açabilir miyim artık?”

“Evet,” dedi Lend. Gözlerimi açtığımda onu muhteşem, lacivert bir smokin ve yüzünde gümüş bir maskla gördüm. Eh, belki de lacivertle gümüş o kadar kötü bir kombinasyon değildi. Başımı öne eğdiğimde muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en güzel elbiseyle karşılaştım. Kat kat şeffaf kumaş çağlayarak, akıllara zarar incelikte pliler ve büzgüler halinde belimden aşağı iniyordu. Çiçekler omuzlarımdan aşağı, elbise-min üst kısmına doğru dökülmüştü. Elbise koyu mürdümengi rengiydi. Rüya gibiydi üzerimdeki.

Gülümsedim, elimi uzatıp kendi balo maskemi yokladım. Lend’in benim için tüm bunları yaptığına inanamıyordum. Sonra döndüğümde tüm evin renkli ışıklarla ı ışıl ı ışıl aydınlatıldığını ve son sınıfın yarısının verandada toplandığını gördüm. Carlee en öndeydi, hepsi de tuvaletlerini giymiş, maskelerini takmıştı.

“Sürpriz!” diye bağırdılar. Kesinlikle sürprizdi.

GÖZ KAMAŞTIRICI PARTİLER

Lend beni müziğin ritmine uyarak fırıldak gibi döndürdü ve mobilyasız salona soktu. Kahkahalarla güldüm, elbisem etrafımda havalandı. Duvarlara mor ve eflatun rengi süsler asmış, avizeleri bile süslemişlerdi. O yüzden ışıklar renkli ve yumuşaktı. Maske takmanın, güzel kıyafetler giymenin özelliği nedir bilemiyorum ama her gün okul koridorlarında rastlaştığım insanlar daha bir güzelleşmiş, olgunlaşmış ve gizemli hale gelmişti. *Easton Heights* dizisi burasını tutturmuştu işte.

Dönerek Lend'in kollarına geldim, başımı omzuna yasladım. "Hayatımda benim için yapılmış en güzel şey bu." Hazırlıklar için ne kadar zaman ve emek harcadığını düşününce, inanasım gelmiyordu.

Avucundaki elimi sıktı. "Okul balosunu telafi etmem lazımdı, değil mi?"

Reth'in beni kaçırmayı, Vivian'la karşı karşıya gelişim ve onu neredeyse öldürüşüm, az daha Lend'in ruhunu emecek oluşum... Evet, okul balosu pek de umduğum gibi çıkmamıştı. "O dansı bir kenara bırakalım. Herkes maskeleri nereden buldu?"

Maskelerin her biri farklıydı; tasarımları ve detayları ken-

dine özgüydü. Her bir payete, tüye, altın varağa kadar. Nefes kesiciydiler. Ucuz bir parti malzemesi satıcısından alınmış şeyler değildi.

“Çoğunu ben tasarladım, Arianna da hayata geçirdi. Baktığında *senin bile* arkasını göremeyeceğin türden bir gizem. Üstelik görmem de gerekmiyor. Büyülü, normal bir gece sadece.”

“Harika.”

Beni geriye doğru yatırdı, sonra öne eğildi, burnunu boynuma sürdü. “Sen de öylesin.”

Dans müziği hızlanınca, o insan kalabalığının arasında Carlee beni buldu. Koyu yeşil askısız mini elbisesiyle acayip seksi görünüyordu. Dümdüz koyu kahverengi saçlarını serbest bırakmıştı. Mavi yeşil maskesinin iki yanında tavus kuşu tüyleri vardı.

“İyi ki doğdun!” diye bağırıp, bana sarıldı. Ben de sevinçle onu kucakladım.

“Çok teşekkürler!”

“Hiç böyle güzel bir parti gördün mü?”

“Haklısın!”

Gülümsedi. “Lend neredeyse bir aydır bunu planlıyor. Ben de sabahtan beri buradayım, hazırlık yaptım.”

“Sen de mi işin içindeydin?”

“Ne sandın ya kızım? Davetiyeleri kim yazdı sence? Okuldaki salak oğlanları doğru dürüst giyinmeye kim ikna etti?”

“Carlee, arkadaşım olduğuna öyle seviniyorum ki,” dedim gözyaşlarıma söz geçirmeye çalışarak. Çünkü makyajım aksın istemiyordum.

“Ben de. Lend’in nihayet adam olup eli yüzü düzgün bir parti organize etmesine de sevindim.”

Lend omzumun üstünden uzandı, “Ben de buradayım,” dedi. “O yüzden istersen adam olma meselelerine hiç girmeyelim.”

Karnım guruldadı. “Yiyecek?” diye sordum.

“Mutfakta. Sana bir tabak hazırlayayım mı?”

“Mükemmel olur.” Lend’in kalabalığın arasından dolanıp gidişini izledim.

“Hayrola, siz evlenmeye falan mı karar verdiniz?”

Güldüm. “Pardon?”

Carlee gözlerini devirdi. “Yapma yahu. Başka erkeklere göz ucuyla bile bakmıyorsun. Ben de kendini bir kıza bu denli kap-tırmış erkek görmemiştim hiç. Sanki tüm dünyası senden ibaret.”

Omuz silkip gülümsedim. “Lend’den daha iyi birisini hayal bile edemiyorum. O... beni çok iyi tanıyor. Her şeyimle. Her ya-nımla. Mucize gibi ama buna rağmen benden hâlâ hoşlanıyor.”

“Hoşlanıyor mu dedin? Yapma kızım, adam sana abayı fena yakmış.”

“Hislerimiz karşılıklı!”

“Bana da bundan bul, tamam mı?”

“O, türünün tek örneği.” Bu söylediğim, Carlee’nin asla anlayamayacağı kadar doğrudu. Güldü, birkaç dakika daha dans ettik, sonra kenara çekilip Lend’i beklemeye koyuldum. Bir zamanlar futbol maçlarında azılı düşmanım olan Acımasız Kızıl, basketbol takımının yıldızlarından sırık gibi, sıska bir oğlanla yiyişıyordu. Carlee’nin de başına en az dört tane oğlan üşüşmüştü. Maskelere rağmen davetlilerin ne kadar çoğunu tanıdığımı ve arkadaştan saydığımı fark edince şaşırdım. Belki de normal toplumun dışladığı biri sayılmazdım. On tane farklı öğrenci kulübüne gönüllü üye olana kadar, adamakıllı tek bir parti versem yeterdi demek.

Arianna’yı aradıysam da yer yarılmış da içine girmişti san-ki. Pencereden dışarı baktığımda, yanıp sönen küçük bir ışık gördüm.

Sırtarak, başımı öne sallayıp durarak, doğum günü dilek-lerini kabul ederek evin kapısına varmam bir dakikamı aldı.

Sonra dışarı fırladım. Birkaç çocuk orada, evi çepeçevre saran verandada oturmuş, konuşup gülüşüyordu. Ama ben dosdoğru bahçenin sınırlarını belirleyen ağaçlara yürüdüm.

“O şeyleri içmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?” dedim.

Arianna şaşırıp küfrü bastı, sonra sigarasını yere attı. “Tamam, bu sonuncusuydu.” Sonra ayağıyla üstüne basıp söndürdü.

“Hadi gel,” dedim elini tutup. Fakat kendini geri çekti.

“Yo, hiç tarzım değil.”

“Yapma Arianna. Bu elbise, maskeler... Hepsi inanılmaz. Hepsi senin el emeğin, göz nurun; içeride, yanımda olman lazım.”

Onu karanlıkta güçlkle seçebiliyordum ancak sanırım gümüştü. “Sayende partiye katılmış kadar oldum. Bu gecelik bana yeter. Hayatında gördüğün en iyi parti olduğunu söyleyen kâfi.”

“Dizinin maskeli balo bölümüne beş basardı.”

“Ha şunu bileydin.”

Elini tekrar tuttum. “Maske yapmak için onca uğraştın ama kendine yapmadın mı?”

Sesi yumuşacıktı. “Biliyorsun ki ben kendi maskemi giyiyorum.”

Bir şeyler demeye çalıştım ama elimi sıktı, sonra bıraktı.

“İçeri girmezsen senin için bir daha parmağımı bile oynatmam. Bu salak parti için katlandığım onca şeyden sonra hayatının en güzel gecesini geçirmezsen seni de vampire dönüştürürüm, benimle sonsuza dek Çok Oyunculu Rol Yapma Oyunları oynamaya mecbur olursun.”

Onu sımsıkı sardım, minyon bedenini elbisemin altında hissettim. “Teşekkür derim.”

“Git de ergenliğin tadını çıkar.”

“İşte uzmanlık alanım,” dedim ona sırtıp evin arkasına giderek.

Gecenin geri kalanı rengârenk, gürültülü ve kahkaha do-

luydu. Yumruk yumruğa dövüşen, mobilyaları pencereden dışarı fırlatan, aşırı dozdan hastanelik olan, trajik gerçekleri öğrenen kimse olmadı. O yüzden de *Easton Heights* bölümlerine hiç benzemiyordu ki buna müteşekkirdim.

Saat bir civarında çoğu kişi doğum günümü kutlayıp bu nefis parti için Lend'e teşekkür ettikten sonra yavaş yavaş evinin yolunu tuttu. David bütün gece etraftaydı ve mobilyaları yerine iterken bitkin görünüyordu. Kusursuz esmer, kara gözlü yakışıklı görüntüsünün altında Lend de yorgundu ama ben hâlâ çakı gibiydim.

Son misafir de gidince Lend başını omzuma iyice yasladı. "Beş dakika sonra verandada buluşalım," diye fısıldadı kulağıma.

"Eğer beni bir başka partiyle daha şaşırtacaksan, çıtayı daha fazla yükseltebileceğini hiç sanmıyorum. Başka parti varsa bile bu gidişle bayılır kalırsın zaten."

Hafifçe güldü. "Başka parti yok. Ölümlü de olsam ölümsüz de, zaten kaldıramazdım. Sadece küçük bir hediyem var." Boynumu öptü, sonra üst kata çıktı. Divanın arkasından bir şal aldım, sarınıp dışarı çıktım. Ev fazlasıyla aydınlık olduğundan yıldızları görmek güçtü ancak harikulade bir geceydi.

Lend'in başka ne sürprizleri var diye merak ederken ışığı gördüm. Lend'in annesinin yaşadığı göle giden patikada sallanıp göz kırpmıyordu. Işık birkaç kez daha yanıp söndü, sonra ağır ağır uzaklaşmaya başladı.

Dudağımı ısırıp gülümsedim. Lend herhalde arka kapıdan çıkmıştı. Bana gölde nasıl bir sürpriz planladığımı tahmin edemiyordum ama öğrenmek için de sabırsızlanıyordum. Verandanadan indim, hep aynı mesafeyi koruyan ve belli belirsiz seçilen ışığın peşinden gittim.

Ağaçların arasından, gölün kenarını görebiliyordum. Kıyısında düzinelerce cılız ışık titreşiyordu. Lend burada da hazır-

lık yapmış olmalıydı. Böylesi sihirli bir gecede onunla baş başa zaman geçirmeyi bekleyerek ürperdim.

Sonra ağaçların arasından çıktım, Lend'in orada olmadığını, ışıkların da ışık olmadığını gördüm.

İnsanlardı bunlar.

Şey, hayır. İnsan, kesinlikle yanlış sözcüktü.

KIŞ RUHDÖNÜMÜ

Gözlerim buz tutmuş gölün kıyısında toplanmış grupta gezindi. Restorandaki kuzgun saçlı, hüzünlü üç güzeli gördüm. Şimdi kesinlikle yerden yukarıda süzülüyorlardı ve tül gibi elbiseleri var olmayan bir rüzgârda dalgalanıyordu. Banshee miydi bunlar? Grnlilll ile Nona da oradaydı; Nona'nın kolunda daha önce onunla konuşurken gördüğüm aynı parlak semender duruyordu. Ejderhayı da atlamamak gerekirdi, kambersiz düğün olur muydu hiç? Grnlilll'a benzeyen, ancak gözlerinin yerinde devasa, ışıklı küreler olan ufacık, tüylü bir yaratık vardı. Elinde küçük bir fener tutuyordu. Göz kırpan ışığın kaynağı da buydu. Bir Bataklık Yakamozu'yla şimdi tanışmak ne kadar da harikaydı. En azından beni bir bataklıkta ölümüne götürmemiştir. Şimdilik. Kari ve Donna, o hain foklar. Ve işte orada, gölün üstündeyse, biiip! Daha önce beni kapıp uçuran geri zekâlı, çatlak silf. Ruhunun bir parçası hâlâ içimde şimşekler saçarak dolaşıyordu ve bundan ne o memnundu ne ben.

Küçük gölün kıyısında gördüğüm ışıkların ne olduğu şimdi açığa çıkmıştı. Her birinin kalbinin olduğu yerde, kumaşların altından soluk birer fener gibi ışıyan parlak ve ölümsüz ruhlarıydı.

Çok şükür ortada hiç peri yoktu. Bu da bir şeydir, diye düşündüm. Bu varlıkların çoğuna karşı şansımı yüksek görmüyordum ama hiç değilse birinin beni kapıp Peri Patikaları'na götüreceğinden endişe etmem yersizdi.

“Çocuk,” dedi Nona bana.

“Sen orada dur bakalım. Şu ‘çocuk’ saçmalığından gına geldi artık. Farkında mısın bilmiyorum ama doğum günümü daha demin kutladım. Demek oluyor ki yaşıma on yedi. Bana *adım*la hitap etmekte serbestsin. Mademki pusu kurdunuz, bari adam yerine koyun beni.”

“Doğum günün kutlu olsun Evie!” dedi Donna ağzı kulaklarında. Neşesi beni sinir etmişti ama kendimi tutamayıp güldüm. “Sağ ol. Ama galiba bu benim doğum günü partim değil.”

Yanı başımda ağaçların arasından kapkara giyinmiş birisi çıkınca irkildim, bunun Arianna olduğunu görünce ne yapacağımı bilemedim. Yüzüm asıldı. “Sen de mi işin içindesin? Bunu sen mi tezgâhladın?”

Gözlerini devirdi. “Yapma. Ne yani, benim takılacağım tipler mi bunlar? Seni bir başına ormana giderken görünce peşine düşeyim dedim.”

Müthiş bir çatırtı duyuldu, gölün ortasından fıskiye halinde su ve buz fışkırdı, geri düşerken buzun daha büyük bir kısmını kırdı. Çatlak dosdoğru kıyıya, bana doğru yöneldi. Buzlar inleyip gıcırdarken ve iki yana aralanırken sular püskürüyordu. Kısmen ruhunu emdiğim fossegrimin damarlarımda nabız gibi atan soğukluğu, tanımışçasına hareketlendi. Umarım oradaki o değildir, diye düşündüm.

Sudan ne çıkacağını görmek için geriye çekildim, bekledim. Kabaran sular bir kadın şeklini alınca küçük bir çığlık attım. Cresseda'ydı bu, Lend'in annesi. Hatta, Lend'in aylardır kayıp olan annesi.

“Evelyn,” dedi o su gibi akan sesiyle. Her zamanki gibi içten aydınlanıyordu ve gece vakti çok daha parlaktı. Hatları kusursuz, değişik ve güzeldi. Ona baktığımda arkasındaki yıldızların parıltısını görebiliyordum.

“Lend’i mi görmek istiyorsun?” diye sordum. Ben değilsem bile Lend onu gördüğüne memnun olacaktı.

“Buraya oğlum için gelmedim. Yolunu seçme zamanın geldi.”

“Evin yolunu kastediyorsun herhalde, değil mi? Çünkü gideceğim tek yol o.” Dudaklarımı ısırdım. İleride kayıinvalidem olmasını umduğum elementalle böyle ileri geri konuşmamam lazımdı.

“Gözleri eriyen karlardan bir nehir,” dedi ve eriyen kar rengi gözlerimi devirmemek için kendimi zor zaptettim. “Bilmediği şeyler...”

“Kehaneti biliyorum,” dedim elimi kaldırıp sözünü keserek. “Orasını yaptım zaten. Vivian’ın hapsettiği bütün ruhları salıverdim. Tıpkı bana söylediğin gibi.”

Cresseda başını iki yana sallayınca her tarafa su damlacıkları fırladı, ancak daha havada donup müzikal çınlamalarla yere düştü. “Yolculuğunun sonu bu değildi. Daha yapman gerekenler var.”

İçimi çekip dişlerimi sıktım. “Neymiş onlar?”

Nona öne çıktı. “Hepimizi evimize geri göndereceksin.” Bana şükranla gülümseyip elime uzandı. Kollarımı tekrar göğsümde kavuşturup bir adım geri gittim.

“Hayrola, yine mi geçit açmamı istiyorsunuz? O yüzden mi Reth’le işbirliği yapıyorsunuz? Bunu size o mu yaptırdı?” Ağaçlara doğru baktım ama Reth ortalıkta yoktu. Gerçi buralarda olmadığı anlamına gelmezdi.

“Periler yüzünden buradayız.” Nona’nın sesi kederliydi.

Havada süzülen üç banshee yaklaştı. Ağizlarını açtılar ve tek bir ağızdan konuştular. Sesleri yash, ölüm vaadiyle dolu,

üzgün, bezgin ve güzeldi. Onlar ahenkle şarkılarını söylerken ağlayıp uyumak istiyordum.

*“Açgözlülük ve arzu
Huzur değil, ateş
Yaratışı kıskanıp
Laneti yarattı
İçine çekti
Gereğinden çok açılmış bir geçitten
Şimdi yuvamız çağırıyor
Ve karanlık çöküyor”*

Başımın ağrımaya başladığını hissedip şakaklarımı ovuşturdum. “Performanstan pekiyi aldınız, hanımlar. Ama anlaşırılıktan sınıfta kaldınız. Deli saçması şiirinizin *hiçbir şey açıklamadığının* farkında mısınız?”

Donna öne sıçradı. “Ben açıklayayım! Ben açıklayayım!”
“Önden buyur.”

“Periler yerlerinden memnun değildi. Açgözlülük ettiler, o yüzden de bir geçit açtılar! Hem de tüm enerjimizi kullanarak! Ama geçit çok büyük olduğundan kontrol edemediler, o da hepimizi emip dosdoğru buraya attı! Çok korkunçtu, feci soğuktu. Periler burada, eskiden sahip olmadıkları yaratma gücüne kavuştular. Fakat burada olmamız doğru değil; dahası, bizi ağır ağır öldürüyor, değiştirip bizi biz olmaktan çıkarıyor. Pek yakında, istesek de gidemez hale geleceğiz! O yüzden sen geçidi açabilir, herkesin yuvasına dönmesini sağlayabilirsin!” Durdu, sır verircesine yaklaşıp fısıldadı. “Ama ben buraya bayılıyorum. Çok daha eğlenceli.”

“Dur bir dakika. Hepiniz periler yüzünden mi buradasınız?”

Kari ile Donna hevesle, diğer herkes kasvetle başını öne salladı.

“Dünyadaki tüm paranormaller, tüm elementaller, doğaüstü namına ne varsa... başından beri burada değil miydi yani?”

Bu da demek oluyor ki, periler olmasa Lend de olmayacaktı. Orasına bakılırsa ben de olmayacaktım ya. Kahretsin, belki de perilere borçlu bile çıkacaktım.

“Hayır, çocuk,” dedi Nona. “Bizler perilerin kibrinin, açgözlülüğünün kurbanlarıyız.”

“Kurban mı dedin? Söz meclisten dışarı ama pek de mazlum görünmediniz gözüme. Cadılara, fossegrimlere, kıziltakkelere ve aranızdaki” –imalı imalı ejderhaya baktım– bilumum sivri dişli iğrenç şeye ne buyrulur? Asırlardır masumları avlayan hiçbir şey için üzülmem.”

“Aslında mantıklı,” dedi Arianna. Sesi yumuşak ama düşünceliydi.

“Ne?”

“Yabancı bir türü yeni bir ortama koyarsan ya ölür ya oraya uyum sağlar. Uyum sağlamanın yolu genellikle o ortamın sakinlerini avlamaktan geçer. Dodo kuşlarını bir düşün. Gül gibi geçinip gidiyorlardı, ta ki yaşadıkları adaya insanlar kedilerini, köpeklerini ve domuzlarını getirene kadar. O zaman ava dönüştüler.”

“Tüm insan ırkını Dodo kuşlarına benzettiğinin farkında mısın?”

Omuz silkti. “Burada olmaları baştan hataysa, avcı oldukları için onları suçlayamazsın.”

“Sağ ol Animal Planet.” Tekrar Nona’ya döndüm. “Peki ya vampirlere ne diyeceksin? Kurtadamlara? Hatta zombiler de var. Onlar buraya sizinle gelmediler, başlangıçta normal insandılar.”

“Vampirler, Kara Kraliçe’nin Boş Olan yaratma çabasının sonucuydu. Sen de biliyorsun. Diğerlerini açıklayamam. Ama biz olmadan da dünyanın kendince gizemleri var zaten.” Gülümsedi.

“İyi. Öyle olsun. Demek hepiniz rızanız dışında buraya getirildiniz ve geri dönmek istiyorsunuz. Ne yapayım yani? Ben geçidi açayım, küçük grubunuz öbür tarafa mı geçsin?”

Cresseda olumsuz anlamda salladı başını. “Hayır. Bu sefer hepimizin bir tercih hakkı olacak. Daha şimdiden Toplanış’a başladık.” Paranormallerin büyük harfle başlayan bu tip tanımlara düşkünlüğüne bir türlü akıl sır erdiremiyordum. “Neredeyse tamamlandı. Hepimiz bir araya gelince, bu dünyayı birlikte terk edeceğiz.”

Yanımda Arianna şaşkınlıktan dilini yutacaktı.

“Hepsi hepsi mi?” diye sordum. “Şey, demek istiyorum ki, dünyadaki tüm paranormaller mi? Periler de dâhil mi? Peki, ne kadar büyük bir geçit açabilirim ki? Çünkü tekrar böyle bir şey yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Nokta. Geçen seferki kaza eseri olmuştu, az daha canımdan oluyordum.” Onca ruhu yıldızlardaki bir geçide yöneltmenin nasıl olduğunu hatırıma getirince, gecenin soğukunda tir tir titredim. O yanma hissi, o ıstırap... Harbiden sağ çıkamayacağımı sanmıştım.

Ne istediklerini, ne dediklerini anlamıyor degildim; hatta bunun yanlış olduğunu bile düşünmüyordum. Burada olmaları kendi suçları değildi ve yuvalarına dönmeyi, orası her neresiyse, hak ettikleri fikrindeydim. Ancak yine bir kapı açma düşüncesi ödü-mü koparıyordu ve açmaya çalışırken helak olmaya da hiç niyetim yoktu. Benden bunu beklememeleri lazımdı. Yapamazlardı.

“Fenalık geldi bana,” dedi ejderha. Ağzını açtığında, içindeki parlak közleri görebildim. “Bu şeyin çenesi amma da düşük.”

“Evelyn,” dedi Cresseda, dikkatimi tekrar kendine çekerek. “Şimdi bizimle gel. Yapılış amacını gerçekleştirmene yardımcı olacağız ve seni bütünleyeceğiz.”

Bir o paranormale bir diğerine baktım, sonunda gözlerim Cresseda’da sabitlendi. Binlerce yıldır buradaydılar zaten; eminim biraz daha beklemelerinden zarar gelmezdi. “Ben hiçbir şey için yapılmadım. Periler bu belayı nasıl açtılsa öyle de kapasın-lar. Hiç kimsenin beni düzeltmesine ihtiyacım yok.”

Arkamı döndüm, çekip gittim.

ESKİ ATEŞLER

Lend'in evine giden yolu yarılamıştım ki göletten gökyüzüne müthiş bir ateş püskürdü. Çıglık çığlığa koşmaya başladım. Şal karanlık bir gölge gibi peşimden geliyordu. Sonra kayıp gitti, yakalamak için geriye uzanınca güm diye Lend'e tosladım.

Paldır küldür yere düştük. "Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu yüzümü araştırarak. "O da neyin nesiydi?"

"Ejderha olsa gerek. Damarına bastım da."

"Ejderha burada mı? Niye? Ne yapıyordun?"

"Bir grup paranormal beni gölün kenarına çekti. Aralarında annen de var."

"Orada mı?" Doğrulup göle doğru baktı. Çok şükür ateş ortadan kaybolmuştu ama sanırım tartışan sesler duyuluyordu.

"Evet. Dinle, Lend. Onlar ve diğer tüm paranormaller için geçit açmamı istiyorlar. Annen istedi benden." Derken jeton düştü. Dünyadaki tüm paranormaller derken Lend'i de kastetmişti. Hay biiip. "Gitmek istiyorlar. Hepsi birden. Nereden geldilerse oraya. Muhtemelen seninle birlikte," diye fısıldadım.

"Peki ya sen ne dedin?" Ses tonundan ne düşündüğünü kestirmek olanaksızdı.

“Hayır dedim. Ben... bu meseleyi kapattım. Benden istediklerini nasıl yaparım bilmiyorum. Sırf düşüncesi bile ödümü koparıyor. Doğaüstü dramlardan, planların içine çekilmekten, aptal kehanetlerin piyonu olmaktan, incir kovuğunu doldurmayacak tartışmalardan bıktım, tükendim artık. Vivian’la, Reth’le, hatta Jack’le yaşananlardan sonra... hiçbirini istemiyorum. Ne bir geçit, ne başka dünyalar ne de maşa olmak. Sadece burayı istiyorum. Seninle olmayı.”

Bir süre sessiz kaldı... hem de gereğinden uzun süre. Yo, olamaz. Ya onlarla birlikte gitmek istiyorsa? Ya annesine hak veriyor, onlara kapı açmam gerektiğini düşünüyorsa? Benden rica etse denemez miydim? Beni de yanında götürür müydü? Öylesini seçse bile, onunla gitmek ister miydim? Tabii geçidi açtıktan sonra sağ kaldığımı varsayarsak.

Ayağa kalktı, elini uzatıp kalkmama yardımcı oldu. Göle doğru son bir kez baktı, sonra omzuma sarılıp beni eve doğru döndürdü. “Bu senin seçimin, Evie. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence doğru karar vermişsin.”

“Gerçekten mi?”

Daha sıkı sarıldı. “Evet. Hadi, eve gidelim.”

“Bence gitmesek daha iyi,” dedi Lend, ertesi sabah babasına bakıp yüzünü buruşturarak.

“Nona çok rica etti. Sadece konuşmak istiyorlar,” dedi David.

“Söyleyeceklerini söylediler zaten.” Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, kanepede Lend’in yanında oturuyordum. Başparmağıyla ensemdeki kaskatı adaleleri ovalıyordu. “Hiç ilgilenmiyorum.”

“Dün gece söylemelerine izin verdiğinden fazlası varmış. Unseelie Sarayı’nın yapıklarıyla ilgiliymiş.”

“Dediğim gibi, benim sorunum değil. Bunlara dâhil olmayı ben istemedim.” Onlara kızmak, şefkat göstermekten kolaydı.

Öfkeli davranırsam yardım etmediğim için vicdan azabı duymayabilir, istediklerini görmezden gelebilirdim.

“Ama dâhil oldun bir kere,” dedi Arianna kapı ağzından, sessizce. Geldiğini duymamıştım. Çok yorulmuş gibiydi. Çökmüş, ellerini siyah kotunun cebine sokmuştu. “Onlara sırt çevirmeden önce hiç değilse tüm detayları öğren.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Tamam, tamam, pes ediyorum. Restorana gidiyoruz. Nona bana her şeyi anlatsın, ben de *ondan sonra* hayır derim, tamam mı?”

David ile Arianna başlarını öne doğru salladılar, Lend ayağa kalktı. “O zaman bitirelim şu işi.”

Arabaya doluştuk. Arianna ile David öne geçtiler. David, dikiz aynasından Lend’e baktı. “Dün gece annenle konuştun mu?”

“Konuşmadım. Eğer Evie’den faydalanmayı deniyorsa ve onu istemediği bir şeye zorlarsa, konuşmayacağım da.”

Omzuna yaslandım. Bu işte sonuna kadar beraberdik ve Lend haklıydı. Seçimlerimizi yapmıştık, nereden gelmiş veya ne olursak olalım. Bana bunu o öğretmişti. Kullanılmaya razı olmayacaktım. Elimi, cebimdeki Çarpıcı’nın huzur veren şişkinliğine koydum. Ne UPTAnm malıydım *ne de* paranormallerin.

Restoranda Nona, Grnlılll ve selkiler dışında kimsecikler yoktu. Somurtarak bir masada Lend’in yanına oturdum. Arianna tereddüt etti, sonra birtakım eşyalarını toplamak konusunda bir şeyler geveleyip mutfağa gitti, oradan da üst kata çıktı. Zaten bu konuşmada yeri yoktu çünkü sıra hasreti çeken paranormallerden değildi o.

David bir iskemle çekti, Nona da karşımdaki iskemleye oturdu. “Geldiğin için teşekkürler, Evelyn.”

Eh, en azından bana çocuk dememişti. “Evet, geldim. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Bunu sırf kendimiz için istemiyoruz. Bu dünyada kendine

bir yer inşa etmek için neler çektiğini ben biliyorum. Ancak perilerin sürekli varlığı burayı bile tehdit ediyor. Gerçekten de Seelie Sarayı'yla işbirliği yapıyoruz.”

“Demedim mi ben!”

“Çünkü amaçları bizimkilerle örtüşüyor. Sırf yol alabilmek için, kadim düşmanlığımızı bir kenara bıraktık. Sana da aynı-sını yapmanı öneririm.”

Arkama yaslanıp başımı iki yana salladım. “Bunu istemek sana düşmez Nona. Sana karşı kişisel bir düşmanlığım yok, gerçekten. Ama bunlar hiç hoşuma gitmiyor. Yapabileceğimden bile emin olmadığım bir şey uğruna için varımı yoğumu –hatta muhtemelen hayatımı da– feda etmemi istiyorsunuz benden. Ama ben bunu istemiyorum. Periler sizi Boş Olan’sız buraya nasıl getirdiyse geri götürmenin de bir yolunu bulur.” Bu işe karışmam için hiçbir gerekçe yoktu. Yaşım on altıydı –pardon, artık on yedi– ve bunlar benim sorunum değildi.

“O kadar basit değil. Burada olmak, bizi olduğumuz şeyden ve olmamız gereken şeyden uzaklaştırdı. Gereğinden uzun süre kaldık ve artık sonsuzluğa geri dönemeyeceğimiz bir zamana doğru hızla ilerliyoruz. Eğer yakında, hatta çok yakında geri dönemezsek dünyanızda çakılıp kalacağız. Sadece bizimle de ilgili değil. Kara Kraliçe bir yandan...”

Işık gözlerimi aldı, başımı çevirince restoranın karşı duvarında bir peri kapısı belirdiğini gördüm. Reth, tüm altın rengi haşmetiyle dışarı çıktı.

Öfkeyle ayağa fırlayıp “Onu da kattığınıza inanamıyorum!” dedim Nona’ya.

Reth dosdoğru bana yürüyüp koluma yapıştı. “Gitmeliyiz, gitmeliyiz, gitmeliyiz,” dedi. Tuhaf görünüyordu. Normalde kusursuz olan elbiseleri kırış kırıştı ve yüzünde, daha önce hiç görmediğim, bir türlü yakıştıramadığım bir ifade vardı.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum!” diye bağırp kolumu hızla geri çektim ve yüzündeki ifadenin ne olduğunu o anda kavradım... panikti bu. Ama Reth *paniğe* kapılmazdı ki.

David ile Lend ayağa kalktılar, Lend beni arkasına aldı. “Defol buradan,” dedi.

Reth oralı bile olmadı. “Yerimizi buldular Nona. Herkesi topla. Ben, Evelyn’i sizinle buluşana kadar yaşatmak için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

“Pardon?” Gözlerimi kısıp yumruklarımı sıktım. Reth’in bu işlerde parmağı olduğunu unutmamıştım. Bağlı olduğu sarayın anneme yaptıklarını da... beni yapmak için onu kullanmış, sonra onu bir kenara atıp perişan ve yapayalnız ölmesine izin vermişlerdi. Alkolik peri babamı ise hiç tanımamıştım. “Seni son gördüğümde, bir kez daha karşıma çıkarsan öldüreceğimi söylemiştim. Ciddi olup olmadığımı öğrenmeye mi geldin?”

“Dilerim bunu öğrenmeye zamanım olur. Ama şimdi gidiyoruz.” Lend’i bir kenara itti, akıl almaz derecede güçlü kolunu belime dolayıp beni geri çekti.

Lend ile David onun üstüne atılırken ben de çığlığı bastım. Ancak Reth boştaki elini şöyle bir sallayınca ikisi de farklı yana uçtu. “Bunun için özür dilerim,” dedi.

“Dur!” diye bağırdım. Bacaklarımı birleştirip dengesini bozmaya çalıştım, o sırada elimi göğsüne koyacaktım. Ne var ki uzun tırnaklı eliyle iki bileğimi birden tuttu, böylece ruh emme güçlerimi saf dışı bıraktı. Sonra donup kaldı.

“Kör talih. Çok geç artık,” diye fısıldadı pencereden dışarı bakarak. Bakışlarını takip ettim ve sokağın ortasında bembeyaz bir ışık parlayınca az daha kör oluyordum. Hemen peşinden de pencereleri tuzla buz eden bir patlama duyuldu.

KAYIP EŞYA BÜROSU

Haykırmak için ağzımı açtım ama başımı Reth'in göğsüne gömerken hiçbir şey duyamadım. Hızla gözlerimi kırptırdım, gözlerim alışsın diye çabalayıp tekrar dışarı baktım. Sokağın olması gereken yerde kapkara bir hiçlik duvarı vardı. Bu hiçlikten dışarı adımını atan ise, görme bahtsızlığına eriştiğim en korkunç şeydi.

Kara Kraliçe.

Aynen hatırladığım gibiydi. Beline kadar inen saçları güneşin altında yağ gibi yanardöner renklerdeydi, teni saf beyazdı, dudaklarıysa dolgun, acımasız ve mor renkliydi. İnsanı boğan, ödünü patlatan bir kusursuzluğu vardı. Ve onun girdaph gözlerinde ölümü gördüm.

Nona patlayan pencerenin ortasına, tam önüme dikildi. Kulaklarım nihayet duymaya başlayınca, onun söylediklerinin sonuna yetiştim. "Onun üzerinde hak iddia edemezsin." Sesinde derin bir yankı, doğaüstü hızda büyüyen şeylerin çatırtısı ve inlemesi vardı. Nona ellerini havaya kaldırınca ağaç kökleri asfaltı parçalayıp fıskırdı ve beyaz tülde elbisesinin altından Kara Kraliçe'nin bacaklarına dolandı.

Kara Kraliçe bıçak gibi gülümsedi, dudaklarından bir fısıltı döküldü. Nona titredi, kökler giderek hızla sarsıldı ve paramparça oldu. Nona bir çığlık atıp yere kapaklandı, meşe kahverengisi teninde çatlaklar belirirken sihirli kılığı da kayboldu.

Grnlılll hızla koştu, önce bir masanın üstüne, oradan da camdan dışarıya uçtu. Gnomun küçücük bedeninden yayılan kükremeye yer sarsıldı, ayağımın altındaki parkeler bükülünce dizlerimin üstüne düştüm. Köklerin delik deşik ettiği yol, Kara Kraliçe'nin etrafında parçalara ayrıldı. Ancak Kraliçe elini şöyle bir sallayınca Grnlılll uçarak binanın duvarına çarptı.

Yer sarsıntısı anında kesildi ve Kraliçe'nin dipsiz kara gözleri dosdoğru restorana baktı. "Boş Olan'ı istiyorum." Kadının sesi bir şok dalgası gibiydi; içimden geçtiğini, yüreğimi deşip mahvettiğini, ardında ise kendisinden başka hiç kimsenin duramayacağı bir boşluk bıraktığını hissettim. Evet, gidecektim ona.

Ayağa kalkmaya çalıştıysam da Reth beni itip yere yatırdı ve bir elini kalbimin üzerine koydu. İçime hücum eden sıcaklık, Kara Kraliçe'nin oraya koyduğu uçsuz bucaksız boşluğu kovunca, nefesim kesildi.

"Onu bana ver, seni altın ahmak, yoksa seni ortadan kaldırıyorum!"

Reth'in elinin titrediğini hissettim; beni ona teslim edecekti. Buna mecburdu. Benim için ölmeyi göze almazdı. Onun da burada ölüp gitmesini istemediğimi fark edince şaşırdım.

Ansızın yukarıdan Arianna'nın sesi geldi. "Buraya baksana, cadı! Hayatta gördüğüm en boktan elbise bu!"

Başımı kaldırıncaya, üst kattaki evimizin buzdolabında ne var ne yoksa ikinci katın penceresinden Kara Kraliçe'nin üstüne yağdığını gördüm. Kraliçe bir elini kaldırdı, haykırdım. Arianna'yı da kaybetmeye dayanamazdım. Sonra bir tabak

uçarak Kara Kraliçe'nin mükemmel beyazlıktaki koluna yandı çarpıp parçalandı ve onun dikkatini dağıttı.

Kari ile Donna restoranın kapısına dikilmiş, taşıdıkları bir yığın tabak çanağı hatırı sayılır bir isabetle fırlatıyorlardı. Kara Kraliçe'ye fincanlar, kseler çarpıyordu. Bir zarar verdikleri yoktu hani; ama onu öfkeden kprtmşlerdi.

“Baba! Tavalar mutfakta! Demir!” dedi Lend. David başını ne sallayıp arka tarafa koştı.

“Herkes hemen tezgâhın arkasına, hemen!” diye bağırdı Lend. Reth'in koluna yapıştı, ikimiz birden o uyduruk kalkanın arkasına meldik. “Babam onun dikkatini demirle dağıtana kadar bekleyeceğiz, sonra bir peri kapısı açıp tyeceğiz.”

Reth başıyla onayladı, ben de bir an için her nasılsa bu iştensıyrılacağımıza, yaptıklarımızın yanımıza kr kalacağına inandım. Derken acı çeken bir hayvanınkine benzeyen, yürek parlayan bir ciyıklama duyuldu ve Donna, Kari'nin adını bağırdı.

“Yeter,” dedi Kara Kraliçe. Sesi havayı itiyor, her nasılsa çok daha farklı, çok daha ağır bir hale getiriyordu. Reth'in altın rengi gözleri dehşetle büyümüştü. Bir elini duvara koydu.

Hiçbir şey olmadı.

Lend'in de baktığını ve yüzünün asıldığını gördüm. Hiçbir yere gittiğimiz yoktu.

“Tamam,” dedim sesim çatlayarak. “Tamam. Sizler burada kalın. Diğerlerine yardım etmeye çalışın. Bağka kimseyi yaralamasına izin veremem. Beni almadan rahat etmeyecek.”

“Sen,” diye fısıldadı Lend, sonra da Reth'e baktı. Aralarında sözsüz bir anlağma oldu. “Kılına bile zarar gelmesin,” dedi öfkeyle.

Reth başını ne salladı. “Asla.”

Lend eğilip dudaklarım dudaklarıma yapıştırdı, var gücüyle öptü, sonra uzaklaştı. “Seni seviyorum,” dedi. Kılığı eriyip aktı.

bir kalp atımı süresince sadece kendi oldu. Ayağa kalkmaya, sonsuza dek kaybolmaya hazırdım. Derken, şekil değiştirdi.

Ben oldu.

“Hayır!” diye feryat ettim ama Reth beni sımsıkı sardı, bir parmağını boynumdan aşağı kaydırınca sesim çıkmaz oldu.

Haykırdıkça haykırdım, boğazım paralanana kadar durmadım ama hiç ses çıkmıyordu. Benim kılığimdaki Lend ayağa kalktı, ellerini havaya kaldırdı.

“Geliyorum,” dedi sesim. “Dur artık.”

Tezgâhın arkasından çıktı. Onu göremiyordum; Kraliçe onu öldürecekti, onu sonsuza dek yitirecektim ve onsuz bu dünyada yaşayamazdım.

Olanca gücümle tezgâhı tekmeledim, Reth’in elinden kurtulmaya çalıştım. Ne var ki kolları etten değildi aman vermiyordu. Başımı göğsüne defalarca vurdum. Peri kapısının açılışını duymaktan çok hissettim, ardından hava tekrar hafifledi. O zaman anladım ki her şey bitmiş, dünyam yıkılmıştı.

Lend gitmişti; tek suçlusu da bendim.

Başımı öfkeyle tekrar Reth’e vurdum. Beni bağrına iyice bastırdı, şefkatli ve hüzünlü bir sesle “Uyu,” dedi.

Sonra her şey karardı.

ÇARPICI KARŞILAŞMALAR

“Şşş, şışş,” diyordu Vivian; yıldızlarla dolu düş diyarımızda beni kucağına almış, saçlarımı okşuyordu. “Nerelerdeydin? Son zamanlarda kendimi bir tuhaf hissediyordum, sana anlatacaklarım vardı. Senin neyin var böyle? Ne oldu?”

“Lend. Lend’i götürdü. Kara Kraliçe onu aldı, onu bir daha göremeyeceğim. Her şey bitti. Hepsi.”

Eli havada kaldı. Hatta nefes bile almadı. “Kraliçe... Periler Diyarı’ndan dışarı mı çıktı?”

Başımla onayladım. Öyle kötü hıçkırıyordum ki karnıma sancılar giriyordu.

“Ama... daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı Evie. Hem de hiç. Demek ki bir şeyler oluyor. Önemli bir şeyler hem de. Bir şeyler değişiyor.”

“Gitmek istiyorlar. Elementaller ve diğerleri. Seelie perileriyle işbirliği yapmışlar. Benden bir geçit açmamı istediler. Fakat artık hepsi önemsiz. Belki de onlara bir geçit açmalıyım, belki o arada yanıp kaybolurum.”

“Sakin öyle deme! Bir daha ağzına bile alma. Ruhun, onların anlayamayacağı kadar kıymetli.” Geri çekildi, yüzümü

avuçlarına alıp gözlerime ters ters baktı. “Duydun mu beni?”

Başımı iki yana salladım. “Artık bir önemi yok.”

“Salaklaşma Evie. Daima  nemi var. Şimdi söyle bakalım. Kraliçe, Lend’i öldürdü m ?”

“Şey... Hayır.  ld rmedi galiba. Sadece alıp götürdü. Lend... benim kılığıma girmişti. Kraliçe yanında beni götürdüğünü sandı.”

Vivian kısa, neşesiz bir kahkaha attı. “Aslanım Lend. İddi-aya girerim, Kraliçe yanlış kişiyi getirmek için ölümlüler diya-rına gidip kendini kirlettiğini anlayınca pek de sevinmeyecek.”

“Sence onu öldürmemiş midir?” diye fısıldadım. Ümit besle-mekten bile korkuyordum.

“Hayır. Lend  ld r lmeyecek kadar ilginç bir  d l. Beni büyüten periler Kara Kraliçe’yi dillerinden d ş rmezdi. Güzel şeyler toplamaya bayıhyormuş. Hem Seelie perilerine ve ele-mentallere savaş açacaksa, bir su ruhunun oğlunu boşa harca-maz. Öyle bir hata yapmayacak kadar zeki; tilki gibi. Zararını telafi etmeye, Lend’den nasıl faydalanabileceğini öğrenmeye çalışacaktır.”

Lend’in onun elinde olduğunu düşününce, tekrar hıkır-dım. Jack’le Periler Diyarı’ndayken Kraliçe’nin zavallı insanlara neler yaptığını görmüştüm. Bedenlerine zarar vermekle kalma-mış, onları insan yapan her şeyi almıştı ellerinden. Lend’e neler yapabileceğini düşününce...

“Derin derin nefes al, Evie. Aferin. Sana söz veriyorum. Lend’e zarar vermeyecek. Şimdilik.”

“Şimdilik mi?” Vay be, sağ ol Viv. Harbiden y reğıme su serpildi.

“Aynen  yle. Şimdilik. Demek oluyor ki, kıını kaldırıp Lend’i kurtarmanın, Kraliçe’yi mahvetmenin bir yolunu düşünmelisin.”

“Söylemesi kolay tabii. Koskoca Kara Kraliçe. Hem sen onu hiç gördün mü?”

“Görmedim.”

“Ben gördüm ama! İki sefer gördüm, ikisinde de ayaklarına kapanmamak için kendimi zor tuttum! Onun yakınındayken... kendimi hiç bu kadar *değersiz* hissetmemiştim. Onun yanında hiç sayılırım. Sonsuzlukta bir kum tanesi bile değilim. O her şey.”

Vivian gözlerini devirdi. “Çok abartılı. Hem Lend onun elinde. Bunu yapabilirsin. Mecbursun.”

Gözümün yaşını sildim, dişlerimi sıktım. Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım. Yapmak istediğim tek tercih Lend'den yanaydı ve o hayatta oldukça mücadeleden geri durmayacaktım.

“Seni çok seviyorum Viv,” dedim. Sözlerimde samimi olduğumu, yaptığı onca şeye rağmen onu seven birilerinin olduğunu bilmesini istiyordum. Belki de onu bir daha hiç göremeyecektim. Aman, kimi kandırıyorsam işte... Kara Kraliçe'nin karşısına çıkacaktım Viv'i bir daha görmem mümkün değildi.

Yüzü öyle bir aydınlandı ki. “Yapma şunu salak. Ben de seni çok seviyorum, biliyorsun.” Vivian elini, avucu bana bakacak şekilde uzattı. Ben de aynı şekilde elimi eline dayadım. Gülüşü değişti, gözlerinde acımasız bir ifade belirdi. “Sakin unutma, sihirli eller.”

Başımı öne salladım. “Sihirli eller.”

“Kara Kraliçe'yi bul. Varını yoğunu al.”

Uyandığımda gökyüzünü çerçeveleyen, iskeletten farksız ağaçlar gördüm. Birisi için için ağlıyordu. Başımı döndürdüğümde Donna'yı gördüm. Kucağına bir fok almış, onun postunu okşuyor, bir şeyler fısıldıyordu. Hemen yanı başında ise Grnlrrrr,

Nona'yı yere kazdığı bir deliğin içine yarıya kadar gömdü, sonra pençeyi andıran elleriyle bir işaret yaptı. Toprak, ağaç ruhunun etrafındaki boşluğu doldurdu ve Grnlllll hüzünle oturdu, yarı yarıya örtülü gözleriyle Nona'nın vücuduna baktı.

Üzülmek istiyordum; Kari'nin iyileşip iyileşmeyeceğini, toprağa böyle gömülmekle Nona'nın kendini düzelterip düzeltemeyeceğini öğrenmek istiyordum ama yüreğim varmıyordu. Onlara yardım için elimden hiçbir şey gelmezdi. Yas tutmak zamanıma, enerjime mal olacaktı. Lend'den başkası için telaşlanamazdım. Kara Kraliçe'ye bir başkasını daha kurban vermeyecektim. Nona ile Kari de bunu isterdi; onlar da Lend'i seviyorlardı.

“David nerede?” Reth'in kollarında doğruldum, sonra onu itip kalktım. Cresseda'nın gölünün kıyısındaydık. Beni, uyuduğum sırada buraya getirmişti herhalde.

“Galiba yardım bulmaya çalışıyor. Cresseda pek yakında, elementallerin birçoğuyla birlikte burada olur. O zevksiz ejderha ve iç karartıcı berbat banshee'ler de dâhil.”

“Fark etmez. Beni Kara Kraliçe'ye götür. Hemen.”

“Yanılıyorsam düzelt ama senin oğlan kendini sen intihar edesin diye kurban etmedi.”

“İntihar falan etmiyorum. Kraliçe'yi öldüreceğim.”

Reth güldü.

Yumruğu çaktım.

Feci bir yumruktu.

Ne yazık ki canı yanan o değil, bendim. Reth dibi görünmeyen altın rengi gözleriyle bana öylece bakmayı sürdürdü. Üstüne üstlük, üzgün görünmeye cüret etmişti. Acıyla elimi ileri geri salladım. “Yapamaz mıyım sanıyorsun?”

“Yapabileceğinden hiç kuşku yok. Ama Evelyn, aşkım, yıllardır seni korumak için çabaladım. Lend'in son arzusu seni

güvende tutmamdı ve senin aksine, bunu görmezden gelecek değilim.”

“Bana göz kulak olmak sana mı kalmış? Orada benim elimi kolumu tutacağına yararlı bir şeyler yapsaydın Lend şimdi, burada olurdu.”

“Evet ama o zaman sen giderdin.”

“Sen bana yardım edecek misin, etmeyecek misin şimdi?”

“Tabii ki etmeyeceğim.”

“İyi o zaman. Oraya kendim giderim.”

Döndüm, eve giden patikada ayaklarımı vura vura yürüdüm. Nemli, ölü yapraklar ayak seslerimi boğuyordu. Lend’in arabası hâlâ orada duruyordu. Araba kullanmayı, restorana gidebilecek kadar biliyordum. Çarpıcı, cep telefonum ve Raquel lazımdı bana.

Reth’in artık yeni bir adı vardı, Eehl beni gördüğü yerde bir kaşık suda boğacaktı ve alkolik peri babam sonsuza dek Periler Diyarı’na mahkûmdu. O yüzden peri isimlerim tükenmişti. Oysa Raquel’in emrine amade bir yığın peri ismi vardı. İsimlerini öğrenirsem onları kontrol edebilirdim. Onları kontrol edebilirim Periler Diyarı’na gidebilirdim. İletişim aygıtımı bir kenara attığım kötü olmuştu. Raquel bana yardım ederdi... Tek yapmam gereken onunla bağlantıya geçmektir.

Evin yanında ağaçların arasından çıkınca, takım elbise giymiş, upuzun boylu, iri yarı iki adama toslamama ramak kaldı. Kaşlarımı çatıp yüzlerine baktım. Birinin mavi diğerinin kahverengi gözlerinin altında sarı kurt gözleri vardı. Kurtadamlar. Herhalde Lend’in babasına yardıma gelmişlerdi.

“Herkes gölbaşında, bir avuç elementalle toplantıda,” dedim. Kurtadamlarla elementallerin mucizevi bir plan bulmalarını arzu ediyordum ama pek de ihtimal vermiyordum hani. Onların hareket planı belirlemesini bekleyecek zamanım yok-

tu. Ne yalan söyleyeyim, Lend'i kurtarmak için David'den başkasının canını ortaya koyacağına da inanmıyordum zaten. Her şey bana hakıyordu.

"Evelyn?" dedi içlerinden biri.

"Benim," dedim. Sonra elimi şöyle bir sallayıp yanlarından geçmeye yeltendim. Lend arabasının anahtarlarını daima kapının yanındaki halkaya asardı. Anahtarları bir buldum mu gerisi...

"Uluslararası Paranormal Tecrit Sözleşmesi'nin birinci maddesinin birinci hükmünü ihlalden tutuklusun."

Durdum. "Dur bir saniye. Ciddi misiniz siz? Beni *tutuklamaya* mı geldiniz?" Gülmeye başladım. "Daha berbat bir gün seçemezsiniz. Şimdi gidin, haftaya gelin, oldu mu?"

Ben daha kıpırdayamadan birisi parlak, gümüş rengi bir elektrikli hayıltıcıyı bana dayadı. Yere yıkılıp sarsıla sarsıla titrerken, şuurumu yitirmeden önce aklımdan son geçenler şunlardı: Biiip, şok yemek harbiden berbat bir şey.

YENİ TAKILAR

Aman. Kafamda. Koşuşan. Gremlinler. Başım öyle zonkluyordu ki, gözlerimi açtığımda her şey kör edici beyazlıktaydı. Dilim kupkuru, kalın ve ağzıma sığmayacak kadar büyük geliyor, tüm bedenim sızlıyordu. Gözlerimi önce kısıtım, sonra simsıkı kapattım, sonra tekrar açıp kırıştıtararak beyazlığın üstesinden gelmeye çalıştım.

O anda kafama dank etti. Beyazlık gözlerimde değildi. Dışarıdaydı, dört bir yanımdaydı. Küçük döşegimde doğruldum, içinde bulunduğum 2 x 2 metrelik odaya dehşetle baktım. Elim hemen boynuma gitti. Lend'in bana verdiği demir kalpli kolyenin yerinde yeller esiyordu.

Kalbim güm güm çarpmaya başladı, paniğe kapıldım. Hayır, bu işte bir yanlışlık vardı. Sırf gözdağı vermek için ya da onlar adına çalıştırmaya ikna etmek için getirmişlerdi beni buraya. Ya da...

Elimi ayak bileğime attığım ve kot pantolonumun paçasının altındaki şişkinliğin farkına vardığım anda midem ağzıma geldi. Yo, hayır, hayır, hayır, olamaz.

Etiketlenmiş ve paketlenmişim. Ayağımdaki bileklik en az Çarpıcı kadar aşınaydı bana. Nasıl çalıştığını harfiyen biliyor-

dum. Çıkarmaya çalışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Çünkü tekrar elektrik çarpardı.

Bana –ya da en azından etiketlenmemiş birine– özgürlük vaadiyle nispet eden açık kapıya bakakaldım. Tahmin yürütmem gerekirse, Tecrit kısmında ya da normal bir hücrede olduğumu sanmıyordum. Kafaları şu kadarcık çalışıyorsa beni Demir Kanat’a koymaları gerekirdi.

Gerçi yanlış anlaşılmasın; kafalarının şu kadarcık bile çalıştığını düşünmüyordum. Zira içlerinden biri buraya adımını attığı anda hayatının sürprizini yaşayacaktı. Sihirli kılıkların altını görmenin haricinde neler yapabileceğimi bilmiyorlardı. Viv’le aynı şey olduğumdan haberleri yoktu. Raquel bunu onlara asla anlatmazdı. İnanmak zorundaydım buna.

Demek oluyor ki, silahlıydım ve zerre kadar şüphelenmiyorlardı.

Normalde güçlerimi kurtadamlar şöyle dursun, normal bir insanın üstünde kullanmayı bile asla düşünmezdim. İnsanların ruhları zaten öylesine cılızdı ki, bunu akla getirmek bile yanlıştı. Vivian bile asla bir insanın ruhunu emmemişti. Ancak erkek arkadaşım tutsakken kodeste elim kolum bağlı bekleyecek de değildim. Buradan çıkmak için her bedeli ödemeye razıydım.

Çıplak ayak kapı ağzına yürüyüp “HEY,” diye bağırdım. “KİMSE YOK MU? Raquel’le konuşmak istiyorum.”

Yanıt gelmedi. Tekrar yatağıma döndüm. Koridora fırlatırım umuduyla yatağı sökmeye uğraşıysam da, zemine vidalanmıştı. Tahmin etmiştim zaten. İnsanı kaşındıran gri battaniyeyi alıp koridora fırlattım, üstüne de döşeği attım.

“KULAĞINIZI DÖRT AÇIN! Bu biptiğimin yerini kim idare ediyorsa bulun, yoksa pişman olursunuz! Kaybolduğumu biliyorlar. Biliyorlar derken kastettiklerim, kâbuslarınızda bile göremeyeceğiniz paranormaller!”

Eh, yalandan kim ölmüş? Onlara sırt çevirmiştim. Hem paranormallerin aklına beni burada aramak gelir miydi? Yine de tüm kozlarımı oynayacaktım. “Geçen senenin nisan ayına kötü mü diyorsunuz? Siz bekleyin, bakalım aranızdan kaçısı sağ kalacak, sizi gidi...”

“Evie,” dedi boğuk bir ses ve eski eğitmenim Bud ortaya çıktı. Son görüşmemizden bu yana epey yaşlanmış, üzüntüden çökmüş gibiydi.

“Bud! Lütfen, beni çıkar buradan. Çok büyük bir hata yapıyorsunuz.”

Başını iki yana sallayınca, yıpranmış yüzündeki çizgiler daha da derinleşti. “Kusura bakma evlat. Burada işler değişti artık.” Koridorun sağma soluna baktıktan sonra bana yaklaştı. “Hem de iyi yönde değil.”

“Bud. Benim... buradan çıkmam lazım.” Gözlerimde çaresizlik yaşları birikmişti. “Erkek arkadaşımı periler kaçırdı ve ona benden başkası yardım edemez. Lütfen Bud, onun canını yakacaklar. Yardım et ne olursun. Raquel nerede?” Onu ağlayarak manipüle etmeye çalışmıyordum, gerçekten. Ancak öfkem kaybolduğu anda yerini umutsuzluk ve korku almıştı.

Tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. “Uyandığını onlara söyleyeceğim. Keşke senin için elimden gelen bir şey olsaydı. Keşke.” Yüzünü astı, yürüyüp görüş alanımdan çıktı.

Hüngür hüngür ağladım. Sonra doğrulup gözümün yaşını sildim. Burada başka hiç kimsenin önünde ağlamayacaktım. Hem de hiç. Yanlış kıza bulaşmışlardı.

Odama adımlamaya başladım. Bir-iki-üç-dört-beş-altı-yedi adım, dön, bir-iki-üç-dört-beş-altı-yedi, dön, ir-iki-üç-dört-beş-altı-yedi, dön, ir-iki-üç-dört-beş-altı-yedi.

Bir. Bu biptiğim Merkez’inden kaç.

İki. Periler Diyarı’na git.

Üç. Kara Kraliçe'yi öldür.

Dört. Lend'i kurtar.

Beş. UPTA'nın burnundan getir.

Altı. Paranormallerin yuvaya dönmesi için başka bir yol bul.

Yedi. Okulun kış dansının planlarını bitir.

Çocuk oynucağıydı.

Bir. Biptiğim Merkez'inden kaçacaktım, tabii birisi benimle konuşmaya gelirse.

İki. Periler Diyarı'na gidecektim, tabii bir şekilde bir peri ismi elde edip o periyi kontrol edebilirsem. Peri ahalisinin yarısı beni öldürmeyi, diğer yarısı ise kullanmayı istiyordu.

Üç. Kara Kraliçe'yi öldürecektim. Tabii cazibesine kapılmadan beş metre yakınına sokulabilirsem ve o, beni ortadan kaldırmadan önce ruhunu emebilirsem.

Dört. Lend'i kurtaracaktım. Tabii eğer hâlâ...

"Beni bu iğrenç beyaz hücreden çıkartın hemen! Çabuk!" diye bağırdım. "Beni. Buradan. Çıkartın. Şimdi. Eğer bu yüzden erkek arkadaşımın saçının bir teline zarar gelsin, yemin ediyorum, tekrar gelir, BURAYI BAŞINIZA GEÇİRİRİM!"

"Tamam, tamam, sakın ol," dedi Anne Her Ne Karın Ağrısıysa. Hücremin girişine gelmişti ama bir kol boyu mesafede duruyordu. "Sakinleş, Evelyn."

"Bırakın gideyim. Bunu yapmaya hiç hakkınız yok ve neye bulaştığınızı bilmiyorsunuz."

"Aslını istersen her şeye hakkımız var. Sözleşme'nin öyle çok maddesini ihlal ettin ki ömrünü burada geçirebilirsin."

"Ben artık UPTA çalışanı değilim!"

"Hayır ama yasal olarak bir insan da sayılmıyorsun. Kaynağı belirsiz bir Yedinci Düzey paranormalsin. Bu da demek oluyor ki sana uygulanacak tüm tecrit politikası iki dudağım arasından çıkacak söze bağlı."

İçim buz kesmişti. Dimdik durup gözlerimi ona diktim. “Sen insan olmak konusunda ne bilirsin ki?”

Küstahça güldü. “Tartışacak çok şeyimiz var. İşbirliği yaparsan senin için daha kolay olur. Ömrünü bu hücrede geçirmek yerine yararlı olmayı, insanlık yararına bir şeyler yapmayı istemez miydin?”

Güldüm. “Bana insanlık deme. Bir çift kafayı yemiş fok tanıyorum. Yüzgeçlerinde, tüm bu örgüttekinin toplamından fazla insanlık var. İnsanlığı korumak mı diyorsun? Eğer gitmeme izin vermezsen hayatımda tanıdığım en iyi insan zarar görecek. İçinde şu kadarcık insanlık kırıntısı varsa gitmeme izin verirsin ki onu kurtarayım.”

Tek kaşını kaldırdı, ben de ümitsizce devam ettim.

“Şimdilik gitmeme izin ver, yemin ediyorum geri döneceğim. Sizin için nasıl çalışmamı istiyorsanız öyle de çalışacağım. Yap dediğiniz her şeyi yapacağım. Bundan böyle Merkez’de yaşamamı isterseniz ona da razıyım. Söz veriyorum. Ama lütfen, lütfen, lütfen, şimdi gitmeme izin ver. *Lütfen.*”

Başını hafifçe eğdi. “Bence pazarlık edecek konumda olmadığını anlamıyorsun. Ne istersem zaten yapacaksın çünkü başka seçeneğin yok. Sen bunu iyice bir düşün, taşın, yarın konuşuruz.”

Arkasını dönüp yürürken öfkeden gözüm döndü. “Dur! *Dur dedim sana!* Raquel’le konuşmak istiyorum! O bir süpervizör... Onunla konuşmama izin vermelisin.”

Anne Ealan Filan durdu, döndü, yüzünde küçücük bir tebessümle bana baktı. “*Bir zamanlar öyleydi. İyi geceler, Evelyn.*”

KIVILCIMLAR UÇUŞUYOR

“Benimle kafa buluyorsun herhalde,” dedim. Koridorda bacaklarımı açmış, beni tutsak eden odada sadece ayağım kalacak şekilde oturuyordum. Bunu akıl edip boynumdan etiketlemeleri gerekirdi. Uzun boylu, sinirden köpüren kurtadam muhafızın ayak bileğime bakışından, onun da aklından aynı şeylerin geçtiği anlaşılıyordu. Bununla birlikte, erişemeyeceğim mesafede durmaya özen gösteriyordu. Tüh.

“Lütfen teyit et.” Sesi alçak ve kızgındı. “Kurtadam mı, değil mi?”

Kolundan tuttuğu bir kadını gösteriyordu. Kadının omuzları çökmüştü, korkusu, yüzünden okunuyordu. Gözleri fırıldak gibi dönüyor ama bir tek gözlerime bakmıyordu. Kıvrır kıvrır kahverengi saçları karman çorman ve dağınıktı ama üstü başı düzgündü.

Sorun şu ki, kurtadamların ne olup olmadığını dolunay yoksa anlamak mümkün değildi. Gümüş onları sadece kurda dönüştüklerinde etkiliyordu ve benden başka bir bakışta gerçek doğalarını anlayabilen kimse yoktu. Dolunay daha yeni sona erdiğinden, bir dahaki dolunaya kadar kadının kurtadam olup olmadığını anlayamayacaklardı. Hangi akla hizmetse, kendi işlerini bana yaptırmaya çalışıyorlardı.

Kadının sarı kurt gözlerine baktığımda, şefkat ve acımadan başka hiçbir his uyanmadı içimde. “Aslını istersen çok yanılıyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordu muhafız.

“Evet. Kurt falan değil, çupakabra o. Son zamanlarda hiç keçileriniz falan kayboldu mu?”

Adam öfkeyle hırladı. Ben de sırtarak otuz iki dişimi birden gösterdim. “Söyle şu Anne’e de, beni bir görsün.” En azından altı saat geçmişti. Belki de otuz iki. Kim bilir, belki de yüz. Tek bildiğim, saçımı başımı yolmak üzere olduğumdu.

Muhafız arkasını döndü, kurtkadın nihayet benimle göz teması kurdu. “Hey,” dedim, “merak etme, bir şey olmayacak. Bir peri görürsen, hangisi olduğu fark etmez, Boş Olan UPTA’nın elinde, de ona.”

“Sakın kulak asma,” dedi muhafız, kadının kolunu sertçe çektiştirerek.

“Sana ne oluyor yahu? Niye onlar için çalışıyorsun ki hem?” Ayağımı odadan çıkarmadan doğruldum. “Anlamıyor musun? Sizlere yardım edebilirim! Beni buradan çıkarırsan sizi de yanımda götürürüm.”

Yüzü patlıcan moruna dönen muhafız heyula gibi dikildi tepeme. “Yardım mı edeceksin? Edeceğin kadar ettin zaten. Beni ısırın, canavara dönüştüren kimdi, biliyor musun? İyilik taslayıp UPTA’dan ‘kurtarıyorum’ bahanesiyle dünyaya salıverdiğiniz kurtadamlardan biri. Bugün buradaysam sebebi sensin. Şimdi gir hücrene, orada çürüyüp git. Tepemin tasını attırırsan bir daha geldiğimde elimde sadece bayıltıcı olmaz.”

Kurt kadını da peşi sıra sürükleyerek koridorda bir hışımla yürüyüp gitti.

“Vay be, şu işe bak,” diye mırıldandım. “Nereye gitsem dostlar ediniyorum.” Adamın hayatının berbat olduğunu itiraf et-

meliydim, neden çatacak birini aradığı da bal gibi ortadaydı. Ancak bu yüzden kendimi suçlu hissedecek *değildim*. A) Buna zamanım yoktu ve B) Merkez'in tüm kurtadamlarını özgür bırakmakla, öğretmenim Charlotte'un ailesine kavuşmasını sağlamıştım. Karşıma şu ya da bu şekilde çıkmış her paranormalin yaptıklarının hesabını veremezdim ya.

Tamam, belki de hepsini saymam, dolunay çıktığında kendilerini kontrol etmeleri için bir plan yapmam gerekirdi. Başımı kapının eşiğine sertçe vurdum. Benim suçum değildi. Değildi. Değildi.

Göremediğim diğer hücrelerin birinden bir ses geldi. "*Leibchen*, hâlâ mı üzgünsün? Yardım edeyim mi sana?"

Tabii ya. Elim kolum bağlı buraya tıkılıp Lend'i kurtaramadığım ve tüm UPTA'nın bana karşı olması yetmezmiş gibi, kodes arkadaşım da Cadılar Bayramı'nda kısmen emdiğim o tüyler ürpertici sapık über vampir çıkmıştı. Sürekli muhabbet açmaya çalışıyordu ama sesini duyunca bile sinirim tepeme fırlıyordu. Dahası, vampirin ruhunun bir kısmını hâlâ içimde bir yerlerde taşıyordum.

Derken, onu nasıl emdiğimi düşününce birden merak ettim... şayet vampirin o gergin enerjisini, fossegrimin su gibi akan soğukluğunu ve silfin kıvılcımlarını hâlâ hissedebiliyorsam... Über vampiri duymazdan gelip odama döndüm. Ruhların enerjisini dünyalar arasında geçit açacak kadar yoğunlaştırabilirdiysem, belki bu içimdekilerle de bir şey yapabilirdim. Bir ihtimal.

Denemeye değerdi. Pantolonumun paçasını kıvırdım, gözlerimi yumup derin derin nefes aldım. Odaklandım, silfin ruhunu, o kuru sıcağı, rüzgârın esintisini hissetmeye çalıştım. Oradaydı! Birazı da şuracıkta! İrademle hepsini bir araya getirdim, zihnimi kullanarak önce elime, oradan da işaret parmağıma yönlendirdim. Biraz uzun sürmüştü ancak minyatür bir fırtına

gibi toplandığını, parmak ucumda biriktiğini hissediyordum. Gözlerimi açtığımda kıvılcımların tenimin altında, parmağım boyunca dans ettiğini gördüm. Sevinçten çığlığı bastım, kıvılcımlar da o saniye dağılıverdi.

Hay biip. İşlemi tekrarladıktan sonra silfin tüm enerjisini üç aşağı beş yukarı toplamıştım. “Bir şey olmayacak,” diye mırıldandım, sonra eğildim, parmağımı ayak bileğimdeki takip cihazına dokundurdum ve kıvılcımların vücudumu terk etmesini diledim.

Elektrik akımı parmağımla takip bilekliği arasında gidip gelince acıyla bağırdım. Zangır zangır titriyor, ne var ki kaslarıma söz geçiremediğimden parmağımı geri çekemiyordum. Nihayet elektrik kesilince yere serildim. Yanık plastik ve et kokusu burnumun direğini sızlatıyordu.

Hafifçe inledim, bileğimdeki acıyla feryat etmemek için dişlerimi sıktım. Bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından oturur duruma gelip hasar tespiti yaptım. Bilekliğin etrafı kıpkırmızı kesilmiş, su toplamaya başlamıştı bile. Hâlâ belli belirsiz yükselen dumana ve yamulmuş haline bakılırsa bileklik cavlağı çekmişti.

Alarm çalacak mı diye kulak kabarttıysam da bir şey olmadı. Demek oluyor ki bilgisayar sistemi takip bilekliğimin devre dışı kaldığını çakıncaya kadar taş çatlasa bir iki dakikam vardı. Doğrudum, bileğime yayılan acıyla nefesim kesildi.

Elektrik yanıkları konusunda size bir şey diyeyim mi? HİÇ. EĞLENCELİ. DEĞİL.

Topallayarak kapıya gittim. Eşikte duraladım. Bir şoku daha kaldırarak halde değildim ama yapacak başka şey de yoktu. Derin bir nefes alıp ayağımı koridora uzattım.

Hiçbir şey olmadı.

“Sağ ol be çatlak silf,” diye fısıldadım. Sonra koridorda über

vampirin sesinin aksi yönüne hızla seğırttim. Merkez'de onca yıl yaşadığım halde binanın bu kanadının varlığından bile haberdar değildim. Fakat Jack beni buraya, Vivian'ı ziyaret edeyim diye getirmişti. Hayatımın alt üst olmasından ve beni Peri Patikaları'nda ölüme terk etmesinden hemen önceydi. O yüzden çok da dikkat etmemiştim ama kapının koridorun sonunda olduğundan adamakıllı emindim.

Durdum. Vivian hâlâ burada, koridorun diğer ucundaydı. Onun bakımını Raquel'e emanet etmiştim ama Raquel her nasılsa gücünü yitirdiği için, Viv'i tek başına ve uyur halde bırakmak istemiyordum. Yine de onu götürecek zamanım yoktu, olsaydı bile zaten imkânsız olan kaçış planımı onu sırtımda taşıırken gerçekleştiremezdim.

Başımı iki yana salladım. Pek yakında onu almaya gelecektim. O da anlayışla karşılar, hiç zaman yitirmeden Lend'e ulaşmamı isterdi. Bu koridordan kurtulmalıydım. Ardından tek şansım bir periye denk gelmekti. Demir Kanat'ın sonuna koştum, kapıyı açtım.

Anne Her Ne Karın Ağrısıysa ile burun buruna geldim.

Yumruğu gözünün üstüne indirmek için kolumu geriye attım. "Sen ne yapı..." diyecek oldu, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra yere çuval gibi serildi kadın. Böylece arkasındaki kıvrır kıvrır sarı saçlı, masmavi gözlü, gamzeli ve hayatımda gördüğüm en haylaz gülümsemeli oğlanı elinde Çarpıcı'yla görebildim.

"Ne o? Özlemedin mi beni?" diye sordu Jack.

KIZILCA KIYAMET

Elimi boşuna kaldırmış olmayayım diye yumruğu Jack'in suratının ortasına çaktım.

"Hay... Bunu hak edecek ne yaptım ben?" dedi eliyle burnunu tutup.

Beyaz parkenin üstünde şuursuz yatan Anne Her Ne Karın Ağrısıysa'nın yanından geçip Çarpıcı'yı sarışın kâbusun elinden kaptım. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Seni en son gördüğümde beni ölüme terk etmiştin."

"Şey, evet, doğruya doğru. Ama seni UPTA'dan kurtararak kendimi affettiririm diye düşündüm."

"Ben kendi kendimi kurtarıyordum zaten," diye patladım.

"Peki, kadını nasıl aşmayı planlıyordun?" Savunmasız yatan kadını ayağıyla hiç de kibarca olmayan bir şekilde dürttü.

"Orası doğaçlama olacaktı."

"Hadi onu geçtin diyelim, buradan nasıl dışarı çıkacaktın?"

"Öff, kapa çenenini!" Döndüm, ayağımı vura vura koridorda ilerliyordum ki, bileğimin acısıyla irkildim. Tamam. Dramatik bir şekilde ayağımı vuramayacaktım demek. Onun yerine, gösterişli biçimde topallamaya başladım. Ne yazık ki Jack bu sayede bir çırpıda bana yetişti.

“Hadi, Ev. Dinle bak. Çok özür dilerim, tamam mı? O gün Patikalar’da seni aramak için geri döndüm ben!”

“Patikalar’da birinin elini bıraktın mı, bir daha asla bulamazsın.”

Başını kaşıyıp boynunu büktü. “Evet ama kafama sonradan dank etti işte. Çok özür dilerim. Ölmediğine de çok sevindim!”

“Defol. Gözüme bir daha gözükme.” Onunla hak ettiği şekilde ilgilenecek zamanım yoktu. Canını çıkarana kadar şok vermek istiyordum. Eakat Lend her şeyden önce gelirdi. Jack daha sonra ortaya çıkarsa iyiydi, ancak şimdi zaman kaybetmeyi göze alamazdım.

“Hata ettim! Biliyorum, yanlış yaptım. Sana çok kızmıştım. Sen de biliyorsun ki kızdığımda aptallık ediyorum.”

“Sen bana ‘kızmakla’ kalmadın!” diye payladım onu. “Beni manipüle ettin! İstediklerini yapmam için hayatımın orta yerine ölüm dolu bir yol döşedin! Senin de UPTA’dan, paranormallerden ve diğerlerinden bir farkın yok! Seninle hayatta işim olmaz.” Durdum, gözünün içine baktım. “Ciddiyim, Jack. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Sözlerimden alındığı meleksi yüzünden anlaşılıyordu. Sonra sırtıttı. “Ama orası sana kalmamış.”

Gözlerimi devirip yürümeye devam ettim. Peri bulmak olasılığımın en yüksek olduğu yer Nakil bölümüydü. Koşsam daha mı iyi olur diye aklımdan geçirdim ancak dikkat çekmek istemiyordum. Hem bileğim böyle acırken koşabileceğimi de hiç zannetmiyordum.

Jack lafa devam etti. “Şey, çünkü... burada olmanın bir başka sebebi var.”

“Hadi canım? Ciddi misin? Kara kaşım kara gözüm için değil yani? Ne kadar şaşırdım anlatamam.”

“Eee, evet. Seni tek başıma bulamazdım. Bunlar benim fik-

rim değildi.” Durdu, Çarpıcı’ya ihtiyatla baktı. “Demek istediğim, tabii ki bunu istiyorum. Yaşasın, Evie’yi kurtarıyorum! Ama şey... birisi beni tuttu diyebiliriz.”

“Tuttu mu?”

“Zorla.”

“O zaman işten çıkarıldın farz et, yakamdan da düş.” Köşeyi döndüm, az daha Bud’a tosluyordum. İşler sarpa sarıyordu.

Çarpıcı’yı kullansam mı diye geçirdim aklımdan ama yüreğim elvermedi. En berbat öğrencisi olduğum halde beni eğitmek için saatlerini nasıl heba ettiğini anımsadım. Çarpıcı hâlâ elimdeydi ama en azından beni ele vermemesi için onu ikna etmeyi deneyebilirdim. “Bud... lütfen.”

Beni gördüğüne çok şaşırmış gibiydi. Sonra yüzü asıldı. “Sana yaptığım bıçağı hatırlıyor musun? Hani pembe renkli salak bir kabzası olan?”

“Nasıl desem... Evet. Buradan geçen sefer firar ederken kaybettim onu. Özür dilerim.” Mahcup olmuştum, yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Sonra neden uyduruk bir bıçak için üzüldüğümü ve Bud’m neden hâlâ alarmı çalmadığını merak ettim.

Kızgın bir tavırla içini çekti. “İyi o zaman. Sen gitmeden hemen önce yaptığım cep bıçağını hiç almaman en iyisi. Yazık oldu, çok da güzel bir parçaydı.” Siyah kumaşa sarılı küçük bir paketi uzattı, şaşkınlıktan nutkum tutulmuş bir halde aldım. “Şimdi yatacak olmam ve aceleyle giderken koridorda seni fark etmemem de çok kötü oldu.”

Gözlerinin içi güldü, ben de ona güldüm. Gözlerime yaşlar doluşmuştu. “Teşekkür ederim.”

Yanımızdan hızla yürüyüp gitti, ben de kumaşa sarılı bıçağı kotumun cebine soktum, bir gün bu iyiliğinin karşılığını vermeye yemin ettim. UPTA’daki herkes kötü değildi.

İyi ama Raquel nerelerdeydi? Ona ihtiyacım vardı. Bu yeni

ve kesinlikle arpa boyu yol almamış UPTA'da onun adına telaşlanıyordum. Ya başı beladaysa? Ya onun bana ihtiyacı varsa?

Hiç zamanı değildi. Raquel kendini UPTA'dan koruyabilirdi. Ne var ki Lend, Kara Kraliçe'den koruyamazdı kendini. Öncelik ondaydı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Jack.

“Nakil bölümüne. Bana bir peri lazım.”

“Değil.”

“Evet, lazım.”

“Seni buradan götürebilirim.”

Güldüm. “Tabii, tabii. Seninle tekrar Peri Patikaları'nda dolaşayım. Geçen seferkinin tadı damağımda kalmıştı zaten.” Geçen sefer *duygularımın* sözünü dinleyerek dosdoğru Lend'e gidebilmişim... Belki Periler Diyarı'na da kendi başıma gidebilirdim. Eğer beni oraya götürecek bir peri bulamazsam deneyecektim. Ne olsa denemeye razıydım.

“Yemin ederim bir daha asla öyle bir şey yapmayacağım. Çok mahcubum. Seni nasıl ikna edebilirim bilmiyorum ama ciddiylim ben.” Elimi tutmaya çalıştı, hızla çekip kurtardım.

Bana ters ters baktı. “Aman, neyse. Peri mi istiyorsun?” Koluma yapıştı, beni sürükleyip yan koridorlardan birine soktu.

“Bırak beni!” dedim, sesimi yükseltmeden kendimi kurtarmaya çalışarak.

“Al sana peri!” Jack, güzellik kavramının ete kemiğe bürünmüş hali olan Reth'i işaret etti. Reth duvara kayıtsızca yaslanmıştı. Üstünde Viktorya dönemi tarzı, krem rengi bir takım elbise vardı. Önü açık gömleğinden adeta kusursuzca oyulmuş köprücük kemikleri seçiliyor, altın rengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

“Evelyn, aşkım. Buradasın demek.”

“Ben... Sen... ve de sen?” Afallamış bir halde, bir Jack'e bir

Reth'e baktım. "Bu işte o kadar çok yanlışlık var ki nereden başlasam bilemedim."

Jack omuz silkti, kasvetli bir edayla ellerini cebine soktu. "Reth beni buldu, başının dertte olduğunu söyledi. Ben de yardım etmeyi kabul ettim."

Reth başını yana eğip Jack'e imalı bir bakış fırlattı. "Sana, ya Evelyn'i o demir kaplı iğrenç hapis haneden çıkarırsın ya da iki elini de koparırım dediğimi anımsıyorum."

Jack benimle göz göze gelmedi. "Dediğim gibi, yardım etmeyi kabul ettim."

Alay edercesine güldüm. "Her zamanki centilmenliğin."

Reth, girmem için kolunu uzattı. "Hazırsak gidelim mi? Ben burada fazladan bir saniye geçirmek istemiyorum. Dekorasyonu çok zevksiz, aydınlatması da tenini berbat gösteriyor Evelyn."

"Öff, tanrı aşkına. Burada kararları ben veririm, siz değil! İkinizle de değil Peri Patikaları'nda yürümek, şu koridorun ucuna kadar bile gitmem!"

Reth gözlerini gözlerime dikti. "Benim yanımdayken kılına bile zarar gelmeyeceğine dair sana söz veririm." Bir elini Jack'e doğru salladı. "Beni şu kadarcık kızdıracak bir şey yapsın, onu bir daha yürüyemeyecek hale getireceğime de söz veriyorum."

Kararsız kalıp dudağımı ısırdım. Reth, buradan çıkmanın en kestirme yoluydu. Ancak Raquel'i bulamadıysam bile, gösterdikleri konukseverliğin karşılığında UPTA'ya bir hediye bırakmaya kararlıydım. Yapacağım şey hem UPTA'ya beni zorla çalıştırma girişimleri hakkında ne düşündüğümü gösterecek hem de Kara Kraliçe'yle karşılaştığım zaman küçük bir olasılıkla da olsa bana avantaj sağlayacaktı.

"UPTA'nın peri isimlerine ihtiyacım var," dedim.

"Ne için?"

“Orası seni ilgilendirmez.”

“İmkânsız,” dedi Jack. “İnan bana, bulunacak gibi olsa ben kırk defa bulurdum zaten. Kayıtları erişebileceğimiz bir yerde –kâğıt ya da bilgisayar üzerinde– tutmuyorlar.”

“Peki o zaman. Reth, UPTA perilerinden birilerini buraya hemen getirebilir misin?”

Yüzünü astı. “Bir bakalım.” Duvarda açılan bir peri kapısından girdi, beni Jack’le baş başa bıraktı.

“Ee,” diye söze girdi Jack.

“Tek kelime daha edersen sana şok veririm,” dedim.

İçini çekti, duvar boyunca aşağı kayıp yere oturdu. Biraz sonra ıslık çalmaya başladı, ancak parmağımla Çarpıcı’ya tık tık diye vurunca hemen çenesini kapattı. Adına Merkez dediğimiz kapalı, penceresiz yeraltı kâbusunda muhtemelen gece yarısı olduğunu tahmin ediyordum çünkü koridorlarda in cin top oynuyordu. Hoş, Bud haricinde hiç kimseye elektrik vermekten çekinecek değildim ama birileriyle karşılaşmaktan şimdilik kaçınacaktım.

Sadece şimdilik.

Bana sonsuzluk gibi gelen, ancak muhtemelen birkaç dakika olan bir sürenin ardından duvarda tekrar peri kapısının çizgileri belirdi ve Reth, peşinde iki periyle dışarı çıktı.

İkisi de aynı derecede güzel, kusursuz, dünya dışı ve tiksinti verecek kadar sakindi. Buz gibi bir kayıtsızlıkla baktılar bana. Ya kim olduğumu bilmiyorlardı ya da biliyor ama umursamıyorlardı.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

“Şu anda boşta olanlar bunlar.” Gözlerini şüpheyile kısarak onlara baktı Reth. “Üstelik ikisi de Unseelie.”

“Fark etmez. Elimizdekiyle yetineceğiz.” Onlara döndüm, bu kadar fazla peri kılığı arasında olmanın daima yol açtığı

zihin karışıklığını görmezden geldim. Her ne kadar baştan çıkarıcı da olsa, ağzım bir karış açık onları bön bön seyredecek değildim. “Size bir teklifim var. Öncelikle bana gerçek adlarınızı söyleyin.”

Periler gözlerini devirmeyecek kadar güzel ve dünya dışıydı, ancak ifadelerindeki belli belirsiz değişim, muhtemelen göz devirmenin perilerdeki karşılığıydı. Bana kendimi onlarla aynı havayı solumayı bile hak etmeyen, dünyanın en aşağılık yarattığı gibi hissettiriyorlardı. Geri zekâlı periler.

“Zamanımızı boşa harcıyorsun, çocuk,” dedi soldaki dişi peri. Saçının rengi ve dokusu yumuşacık kaz tüylerini andırıyor, beyaz kirpikleri koyu kahverengi teniyle kuvvetli bir tezat oluşturuyordu. Elbette sihirli kılığı gerçek görünümünü örtmekteydi ama ben yine de görebiliyordum.

“Harcamıyorum. Bana gerçek adlarınızı söylerseniz size üç adet isimli komut vereceğim. Sonuncusu kendinize yeni bir ad belirlemek olacak. Böylece bundan böyle hiçbir komuta itaat etmeniz gerekmeyecek. Sonsuza dek.”

İşte bu ilgilerini çekmişti.

“Doğru mu söylüyorsun?” diye sordu erkek olan. Gözleri öyle bir buz mavisiydi ki baktıkça resmen tüylerim diken diken oluyordu.

“Ona sorun.” Başparmağımla Reth’i işaret ettim.

Reth gönülsüzce başını öne salladı. “Eskiden burada olduğumu hatırlarsınız. Beni o serbest bıraktı.”

Evet, çünkü Reth, Lend’in gırtlığına bıçak dayayıp beni buna mecbur etmişti. Ama bu çok farklı bir durumdu. Bu sefer, isimli komuttan önce UPTA’nın dediği her şeyi hiçe saymalarını söylemeyecektim. Bu da demek oluyor ki insanlara zarar vermeme kuralı hâlâ geçerli olacaktı. En azından öyle umuyordum. Emin değildim ama gerçekten öyle olmasını umuyordum.

“Ben varım,” dedi Kaztüyü Saçlı Peri. “Bu şapşallarla sonsuza dek Patikalar’da yürümekten başka her şeye razıyım. Tekrar kendi adıma sahip olmak muhteşem olacak.”

“Güzel.” Diğer periye baktım, o da başıyla onayladı. “Reth,” dedim, “Jack’i koridorun diğer ucuna götür ki onların isimlerini duyamasın.” Jack son defa bir peri ismi öğrendiğinde bunu Fehl’e beni öldürmeden mümkün olduğunca canımı yakması emrini vermek için kullanmıştı. Perinin ruhunu emeceğimi ummuştu. Onun bir kez daha bir peri ismi ele geçirmesi riskini göze alamazdım.

Kaztüyü Saçlı Peri yanıma gelip eğildi. İsmi fısıldarken dudakları az daha kulağıma değecekti. “Theliantes.”

Gülümsedim. “Theliantes, evine dönmeden önce, UPTA’nın altını üstüne getirecek ancak kimsenin canını yakmayacaksın. Theliantes, senden bir kez yardım isteyeceğim ve o zaman bana yardım edeceksin. Son olarak Theliantes, kendine yeni bir isim seç.”

Doğruldu, beyaz elbisesini etrafında döndürdü, gülümseyince sivri dişleri coşkuyla ortaya çıktı. Derin bir nefes alarak gözlerini yumdu, sonra sihirli kılığı eriyip kayboldu. Periliğin tüm haşmetini sergiliyor, güç sayesinde resmen parlıyordu. Tek parmağını uzatıp yanağıma dokundu. “Yardıma ihtiyacın olunca görüşeceğiz öyleyse.”

Duvarda bir peri kapısı açıp kaybolurken kahkahası havalandıran kuşların sesi gibiydi.

“Sıra sende,” dedim Buz Gözlü periye. Üç komutu vermeyi henüz bitirmiştim ki alarm çaldı.

GÖKKUŞAKLARI VE KELEBEKLER

“Bu gerçekten şart mıydı?” diye sordu Reth, peri kaybolurken.
“Peşine daha fazla özgür Unseelie takılmasa iyi olur.”

“Battı balık yan gider. Hem UPTA iş göremez hale gelirse hava hoş. Endişeleneceğim şeylerin sayısı bir azalır.”

Jack ayağa kalkıp elleriyle kulaklarını tıkadı, başıyla yanıp sönen alarm ışıklarını işaret etti. “Sıramız geldi.”

“İyi.” Derin bir nefes alıp Çarpıcı’yı pantolonumun cebine tıktım, iki elimi uzattım. Bir yanımda Jack, diğer yanımda Reth vardı. “Beni Kara Kraliçe’ye götürün.”

Önümüzde bir peri kapısı açıldı. Buraya onlarla bir daha ayak basmayacağıma yemin ettiğim iki yaratıkla içeri girdim. Ayak bileğim zonkluyor ve acıyordu. Öyle kötü topallıyordum ki nihayet Jack kolumu omzuna attı, tüm ağırlığımı ona verdim.

“Biliyor musun,” diye oflayıp pufladı. “Böyle sıska bir kız için feci ağırsın. Bir ton gelirsın herhalde. Fizik kurallarına aykırı bu. Kurşundan falan mısın sen?”

“Bence çeneni kapatmanın tam zamanıdır. Çünkü hem şok

silahım *hem de* bıçağım var.” Hoş, iki elim doluyken ikisini de kullanamazdım ya.

Neyse ki bu sefer Patikalar’ın uçsuz bucaksız, kapkara boşluğu yüzünden endişelenmedim. Çünkü canım çok yanıyordu ve aklım Lend’deydi. Bununla birlikte en berbat kâbuslarımdan bile beter bir şeyle yüzleşmek üzereydim. Eğer şansım yaver gider de sağ kalır ve ileride geçmişe bakarsam, Patikalar’a dair kâbuslarımdan Kara Kraliçe’ye ilişkin olanların yanında masal gibi kaldığını görecektim.

Birkaç dakika sonra Reth konuştu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ancak beni artık hiçbir şeye zorlayamayacağını unutuyorsun, aşkım.” Daha ben itiraz edemediğim Patikalar’dan çıktık... ve kendimizi Lend’in evinin mutfağında bulduk.

“Evie!” diye bağırdı Arianna, boynuma sarılırken beni neredeyse devirecekti. “İyi olduğuna o kadar sevindim ki!”

“Burada ne işin var senin? David’in yanında olman, ona yardım etmen gerekirdi!”

“Reth’le Jack’in dönmesini bekliyordum.”

“Planlarından haberin var mıydı yani?” diye sordum, iki yanımdaki embesillere bakarak.

“Hepsi vampirin fikriydi,” diye yanıtladı Reth. Sesi bezgin-di, arka kapıya doğru yürüdü. “İçin rahat olsun, burayı Unsee-lie perilerinin saldırısına karşı mühürledik. Perilerden yardım alsın ya da almasın, bir daha hiç kimsenin seni alıkoymasına izin vermeyeceğim.”

Reth dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Jack usulca ön kapının yolunu tuttu. “Yerinde olsam buna kalkışmazdım,” dedi Reth. Sesi kapının arkasından bile gümbür gümbür geliyordu.

Yüzünü ekşiten Jack bir iskemleye oturdu, ayaklarını ma-

sanın üstüne koyup arkasına yaslandı, sandalyeyi iki ayağının üstünde dengeledi. Gözlerini yumup başını geri attı. “Senden yine nefret ediyorum Evie.”

“Duygularımız karşılıklı. İyi ama nerede olduğumu nereden bildin?” Oturmak için bir adım attıysam da acıyla nefesimi tuttum. Ayak bileğimi görünce Arianna’nın suratı asıldı. Beni tutup masaya, Jack’in karşısına oturttu.

“Reth senin Merkez’de olduğunu biliyor, ancak yerini tam olarak sezip de oraya bir kapı açamıyordu. Ben de Merkez’i avucunun içi gibi tanıyan birine ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Reth, Jack’i bulduktan sonra...” –Arianna hiçbir şey olmamış gibi ayağını uzatıp iskemlenin bacaklarından birini itince Jack paldır küldür yere devrildi, ağzına geleni söylemeye başladı– “seni oradan çıkarabileceklerini biliyordum.”

“Teşekkür ederim.” Ona minnetle gülümsedim. “Ama derhal Periler Diyarı’na dönmeliyim.” Duvardaki saate bakınca boğulacak gibi oldum, daha da paniklemiştim. Lend gideli yirmi saat olmuştu. UPTA yüzünden paha biçilmez yirmi saatimi kaybetmiştim.

“Önce ayağınla ilgilenmeliyiz.”

Gözlerimi devirdim. O da bana dövecekmiş gibi baktı. “Dalga geçmiyorum Evie. Kara Kraliçe’nin karşısına sakat halinle çıkmayacaksın. Zaten ayakta zar zor duruyorsun.”

“Aman ne güzel. Ayağımı anında iyileştirmek için bir önerin var mı? Öyle oturup iyileşmesini bekleyecek değilim.”

Arianna omuz silkti. “Arkada bir tekboynuz var.”

Biip. Olmasa şaşardım zaten. Arianna mutfak makasını alıp mahvolmuş takip bilekliğini kesti. Koluma girdi, sekerek arka kapıdan çıktık, sekerek Reth ile Grnlllll’in yanından geçtik, yoldan uzak durmaya özen göstererek dosdoğru kışın çıplak bıraktığı ağaçların arasına girdik.

Hayvanı görmeden önce kokusunu aldım ve daha önce Jack'le gezerken karşılaştığım aynı tekboynuz hoplaya zıplaya çıkageldi. Beni gördüğüne feci sevinmiş gibiydi. Hislerimiz karşılıklı değildi.

“Çok tatlı, değil mi?” dedi Arianna, hülyalı bir halde.

“Aynı yaratıktan mı söz ediyoruz? Kafasında kemikli çıkıntı olan kaçık bir keçiye benziyor.”

“Kalbini kıracaksın! Şimdi kapa çenenin de otur yere.”

Söz dinleyip oturdum, ayağımı uzattım. “İyi de, beni nasıl iyileştirecek bu?” diye sordum, birden endişelenmiştim. Ayak bileğimi yaladığını düşününce kusacak gibi oldum. Tekboynuzun salyasında ya da kir pas içindeki postunda, keçeleşmiş sakalında kim bilir neler yaşıyordu.

Tekboynuz sitemle meleyerek o kare göz bebekli, kahverengi ve efkârlı gözleriyle bana baktı.

“Öff, neyse. Yüce ve haşmetli tekboynuz, dünyanın her yanındaki saf kızların sevgilisi, lütfen iyileştir beni. Sana zahmet olmazsa acele tarafından.”

Çapaklı gözlerini son bir kez kırpan hayvan başını eğdi, güdük boynuzunu bileğime dayadı. Acıyacak diye yüzümü buruşturdum ama acı yerine içimi gıcıklayan bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Karnımda kelebekler uçuşması gibiydi ama sadece ayak bileğimde oluyordu. Kelebekler... ve de gökkuşakları.

Sağlık ve esenlik hissi tüm bacağımı kapladı, oradan vücudumu sarmaladı. Yüzümdeki sırtışı silemiyordum. Bu orman bir muhteşemdi! Aydınlanan gökyüzüne uzanan çırılçıplak ağaç dalları hayallere sığmayacak hazineler gizliyordu. Altımdaki sıkıştırılmış toprak, kimsenin farkında olmadığı bir potansiyele sahipti, çünkü muazzam varlıklara hayat verebilirdi. Burada sonsuza dek oturup doğanın tadını çıkarabilirdim. Öyle mutluydum ki! Üstelik bir de gökkuşakları vardı. Neden

aklımdan çıkmıyordu bu gökkuşakları yahu? Aman, kimin umurundaydı ki! Gökkuşakları da muhteşemdi!

Peki ya tekboynuz? Gülümseyerek, okşamak için ona elimi uzattım. Hayatımda bundan daha güzel, daha görkemli bir varlık görmemiştim. Ömrümün geri kalanını burada geçirecektim, onunla ormanda hoplayıp zıplayacak, gün ışığına tapacak, ay ışığında yıkanacak ve...

Başımı iki yana sallayıp içimi istila eden o simsıcak, budalaca hislerden kurtuldum. “Sen dur orada,” dedim tekboynuzun kafasını iteleyip. “Yeter bu kadar.” Ayak bileğime baktım. Tamamen iyileşmişti, tek bir iz bile kalmamıştı. Ters ters tekboynuzla baktım. “Seninle ebedi gün ve ay ışığı çayırlarında coşup oynamayacağım, seni sapık şey. Yine de teşekkürler.” Yüz vermeden gülümsedim, sonra hafifçe kafasına vurdum.

O elimi çamaşır suyuyla yıkayacaktım.

“Tamam, hadi gidelim.” Ayağa kalktım, bileğimi test ettim, hiç acımadığını görünce içime soğuk sular serpildi. İçimde hâlâ gökkuşaklarıyla ilgili yorumsal dans yapmak için mantıkdışı bir istek duyuyordum ama iyileşmenin küçük bedeli bu olsa gerekti.

“Beklesek daha iyi olmaz mı? Hani bir planımız olsa? Bir yerlerden yardım alsak?”

“Zamanım yok benim! Arianna, Lend neredeyse bir gündür onun elinde! Kraliçe’nin ne olduğunu, neler yaptığını bilmiyorsun.”

“Bence Cresseda’yla konuşmalısın.”

“Ne... Niyeymiş o?” Gözlerimi kısıtım. “Hem sen tekboynuzun burada olduğunu nereden biliyordun?”

Omuz silkti. Normalde kusursuz olan sürmesi gözlerine bulaşmıştı. Güneş ışığı daha şimdiden sihirli kılığını delip geçecek kadar şiddetlenmişti. Muhtemelen birazdan eve girmesi gerekliydi. “Onlarla konuşuyorum.”

“Öyle demek.” Ses tonum ve bakışlarım da göğüslerim kadar düzdü.

“Bence onlara bir şans tanınmalısın. Onların söyleyeceklerine, yaşadıklarına böyle sırt çevirmen haksızlık. Durup dururken bir şeyler öldürmek istemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Aslında ait olmadığın bir yerde yaşamamanın nasıl olduğunu da bilemezsin.” Ağzımı açmaya yeltendiysem de Arianna elini kaldırıp beni susturdu. “Hayır, Evie, *bilemezsin*. İnan bana. Sen iki dünya arasında kaldığını düşünsen de, kafayı taktığın o ‘normal’liği yaşayamadın diye yakınıp dursan da, aslında normal şekilde yaşayabiliyorsun. Çünkü canlısın, aşağı yukarı insansın, buraya aitsin. Hayatını istediğin gibi yönlendirebilirsin. Onlarınsa burada olmaması gerekiyor; bu başından beri böyleydi. Hem sana bu konuda yardım etmelerine izin vermen hem de onlara yardım etmen gerekiyor. Sana ihtiyaçları var.”

“Hayır, *Lend*’in bana ihtiyacı var. Başka hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil.” Arianna’nın yüzü düşerken üstüme çöken suçluluk hissiyle boğuştum. “Kusura bakma,” diye fısıldadım, sonra çekip gittim, onu tekboynuzla baş başa bıraktım. Burada gökkuşağı falan yoktu.

OĞLANLARLA EL ELE

Eve girdiğimde Jack bir kaşığı almış burnunun üstünde dengede tutuyordu.

“Sen,” dedim kaşığı bir kenara fırlatarak.

“Ben!” diye yanıt verdi neşeyle.

“Beni Periler Diyarı’na götüreceksin. Hemen.”

“Mizah anlayışın hep harikaydı Evie.”

Bud’ın bana verdiği paketi cebimden çıkardım, açınca kabzası yanardöner beyaz renkte, saf gümüşten bir sustalı bıçak çıktı. Çok klas görünümlüydü, her şeyle giderdi bu renk. Bud’ın içinde büyük bir potansiyel gizliydi. Bıçağı birkaç defa açıp kapadım, alışmaya çalıştım.

“O şeyi ortadan kaldırırsan kendimi daha rahat hissedeceğim,” dedi Jack, ihtiyatla bıçağı süzerek.

“Sana bir şey diyeceğim.” Bıçağı, tatmin edici bir şak sesiyle kapattım. “Geçen sefer cehenneme geçit açmadım diye canıma kastetmiştin, anımsadın mı?”

“Hafızam biraz bulanık da...”

Bıçağı tekrar açtım.

“Şey, şimdi sen söyleyince hatırlar gibi oldum. Öyle bir şeyler

olmuştu sanki. Gerçi niyetim asla seni öldürmek değildi. Olaya, sana Patikalar'ın nasıl kullanıldığını öğretmek için ilham vermeye çalıştım diye baksan olmaz mı? Ölmeni hiç istemedim.”

“Hayır, o gözle bakamam. Hem Patikalar'ı nasıl kullanacağımı hâlâ bilmiyorum. Bu da demek oluyor ki kendini affettirmek – inan bana, hem de gerçekten affettirmek– istiyorsan bana son bir iyilik borcun var. Sonra bir daha birbirimizi hiç görmeyeceğiz.”

Söylediklerimden alınmış gibiydi. Sonra gülücük maskesi tekrar yerine yapıştı. “Fakat tüm bu olanlardan sonra o çarpıcı kişiliğini ve sıcaklığını ne kadar özlediğimi anımsadım.”

Çarpıcı'yı kotumun cebinden çıkarıp en üst seviyeye ayarladım. “Çarpıcı mı dedin? Dur seni bir çarpayım da gör hele.”

Jack gözlerini devirip ayağa kalktı. “Bak, hâlâ senden nefret ettiğimden şüpheleniyorsun, biliyorum. Şey, nefret etmedim desem yalan olur ama öfkem saman alevi gibidir, hemen söner. Çekiciliğim de kısmen buradan geliyor.” Bana en kocaman, en gamzeli gülüşünü gösterdi. “Yani senden o anda nefret etmiş olabilirim ama artık etmiyorum. Tabii gelecekte etmeyeceğimin garantisini de veremem. Ama böyle sürprizler de olmasa hayatın ne tadı kalır ne de tuzu. Hâlihazırda senden nefret etmediğim için, seni kesin ve büyük olasılıkla da berbat bir ölüme götürmeyi hiç istemiyorum.”

“Sana şansım ne kadar diye soran oldu mu? Tek istediğim beni Kara Kraliçe'ye götürmen. Sonra hiçbir sorumluluğun kalmayacak, hem de hiç.”

“Ya o kaçık peri dostun?”

Mutfak çekmecesinden koli bandı aldım. “Uzat elini, küçük canavar. Ben Reth'in icabına bakarım.”

“İyi o zaman.” Jack elini uzattı, ben de içimi bir an kaplayan dehşete rağmen dişimi sıktım. Sonra bileklerimizi birleştirip en az on kat bantla yapıştırdım.

“Ay, parmaklarım kıymetlidir. Kan dolaşımımı kestir yahu!”

“Beni Patikalar’da yüzüstü bırakmaya kalkışırsan tek kestiğim parmakların olmaz. Bu oradan sıvışmayasın diye önlem.”

Somurtarak yere baktı, “Bir daha yapmam,” diye mırıldandı.

Onu en yakın duvara götürdüm, boştaki elini duvara dayadı, kaşlarını çatıp yoğunlaştı. Bir peri kapısının ışığı parladı ve kapı karanlığa açıldı.

“Emin misin bundan?” diye sordu, bana şaşırtıcı derecede içten bir bakış atarak.

Elini çektim, bandın kenarı tenime battı. Yanıt olarak onu karanlığın içine çektim. Beraberce yürümeye başladık. Dikkatimi adımlarıma, serbest elimdeki Çarpıcı’ya ve cebimdeki bıçağın rahatlatıcı şişkinliğine verdim.

“Planın falan var mı bari?” diye sordu Jack.

“Yok aslında.”

“Eh, daha iyi ya. Beceremeyince daha az hüsrana uğrarsın.”

“Güvenin için teşekkürler.”

Yürümeyi sürdürdük. Jack her zamanki gibi, Periler Diyarı’na açılan kapıyı bulmakta zorlanıyordu. “Şayet ölürsen diye –ki bence büyük ihtimal– sana söylemem gereken bir şey var. İnanman bile gerekmiyor, dinlemen yeter. Yaptığım şey... yanlıştı. Yanlış olduğunu biliyorum. Sen” –durakladı, sertçe yutkundu– “hayatım boyunca sahip olduğum, arkadaşına en yakın şeydin. Buna rağmen seni kullandım. Özür dilerim. İnan bana, pek alışık olduğum bir his değil bu.”

Başımı iki yana salladım, boncuk mavi gözlerinde biriken samimiyeti görmezden geldim. Beni çok planlı bir biçimde baştan aşağı manipüle etmişti. Tekrarlamasına izin vermeyecektim. Reth’in ona zarar vermeyeceğinden emin olur olmaz tabanları yağlayacağından adım gibi emindim.

“Hah,” dedi ve özür dileyişinden bu yana aramızda uzayıp

giden sessizliğı bozdu. “İşte burada. Özellikle gitmek istediğın bir yer var mı?”

“Kara Kraliçe’nin sarayını ya da tutsakları nerede tuttuğunu herhalde bilmiyorsundur, değil mi?”

“Ben çok akıllı bir çocuğım, Evie. Canım tatlıdır. O yüzden, hayır, bilmiyorum.”

İçimi çektim. “Ne bileyim. Unseelie ülkesinde neresi olsa fark etmez herhalde.”

Omuz silkip kapıyı açtı, birlikte aynalardan oluşmuş bir ormana ayak bastık. Her ağaç mükemmel bir şekilde parlak ve yansıtıcı bir materyalden yapılmıştı. Kabuklarındaki her bir hat yeni bir yüzeydi. Yaprakları jilet keskinliğinde, kusursuz ve ışıltılı ışıltılı. İkimizin binlerce çarpılmış yansıması tuhaf biçimde bize bakıyordu. Saklanmak için çok ama çok kötü bir yerdi burası. Yer bile aynaydı. Buranın yakınından kim geçse, olmamamız gereken bir yerde olduğumuzu anlayabilirdi.

“Burası tüylerimi ürpertiyor,” diye mırıldandı Jack.

“Gizli işler çevirmek için hiç iyi bir yer değil.” İleri doğru bir adım atmamla birlikte feci bir çatırtı duyuldu ve tüm ormanda yankılanarak kuvvetlenmeye başladı. Dayanılmaz bir hal almıştı. Aynalar kırılmaya, ağaçlardan aşağı yağmur gibi yağmaya başladı. Bir parça elime çarpıp sıçradı, arkasında incecik, kanlı bir çizgi bıraktı.

Ellerimle kulaklarımı kapatayım dedim ama kazayla Jack’in benimkine bağlı olan elini de çektim. “Başka bir yere! Neresi olursa!” diye haykırdım. Asılıp elini geri çekti ve mide bulandırıcı bir dönme hissinin ardından kendimizi bir şehrin eteklerinde bulduk. Gözlerimi kırptım, yön duygumu tümüyle yitirmiştim. New York’taydık. Fakat hayır, bu gökdelenler metalden ve betondan değildi. Metal ve beton böyle hafif hafif kıpırdamaz, kıvrılmaz, hareket etmezdi. Tanrı aşkına. Uzak-

tan görebildiğim kadarıyla, koca New York şehrinin birbirine dolanmış, örülmüş milyonlarca yılandan oluşmuş haliydi bu. Daha yakından bakmamak için her şeyimi verirdim.

“Pek yaratıcı değiller, değil mi?” diye yorumda bulundu Jack. “Onca yılandan *yepyeni* bir şehir yapamamışlar mı?”

“Hakkın var. Yani, New York harika bir şehir olabilir, hem yılanların bu kadar sağlam bir inşaat malzemesi olduğu kimse- nin aklına gelmezdi. Ama daha iyisini yapamıyorlar mı?”

“Hayır, yapamıyoruz,” dedi yanı başımda durup düşünceli bir tavırla kenti seyreden Reth.

Bizi bu kadar kolay bulmasına şaşırmamıştım bile. Ona gözümün ucuyla baktım, yılanlı şehre sırtımı dönmeye çekiniyordum. Ola ki bina olmayı bırakır peşime düşerler diye. “Bu işe niyetliyim. Beni caydıramazsın.”

“Anlıyorum. O boşluğa ruhun yerine keşke yeteri kadar *korku* doldurabilseydim diye kaç defa hayıflandığımı tahmin bile edemezsin. Sen sürekli aksini yapmaya çalışır dururken seni hayatta tutmanın ne kadar güç olduğunu bilemezsin.”

Hiç de korkmuyor değildim. Kara Kraliçe’yle nasıl yüzleşeceğimi düşündükçe nefesim bile kesiliyordu. Ama artık umurunda değildi. Korku üstüne düşünmeye değmezdi çünkü yapacağım şeyle hiçbir ilgisi yoktu. “Ben kendi hayatım için endişelenmiyorum.”

“Onu orada bulamazsın. Bu kahrolası yerlerde yol iz bilmeden dolandıkça er ya da geç seni yakalarlar. Oğlana yardım edemezsin o zaman.”

“Mademki sağ kalmam o kadar umurunda, bana yardım et! Beni ona götürürsen sana yemin ediyorum, oradan sağ çıkmak için elimden gelen her şeyi yaparım.”

“Seni göz açıp kapayana kadar eve götürebilirim, biliyorsun değil mi?”

Başımı kaldırdım. “Hayatıma mal olsa bile buraya gelmenin başka yollarını bulurum.”

Bana baktı. İnsanın bakmaya kıyamayacağı güzellikteki yüzünde duygulardan eser yoktu. Nihayet kusursuz dudaklarının kenarı hafifçe aşağı kıvrıldı. “Ölürsen çok üzülürüm.”

Kalbimdeki küçücük, sinir bozucu, sinsî sıcaklığı hiçe saydım. Bana kendimi böyle hissettirmesine göz yumamazdım. “Yardım edeceğin anlamına mı geliyor bu?”

“Elini ver bana.”

Çarpıcı'yı kotumun cebine tıktım, bıçağımı çıkarıp koli bandını keserek Jack'le aramdaki bağı kopardım. Yapış yapış bantları kolumdan söküp attıktan sonra parmaklarımı Reth'in parmaklarına doladım. Jack diğer elimi tutup parmaklarını kenetleyince birden şaşırdım.

“Artık zincirlerinden kurtuldun, Sarışın. Git başkasına muhallat ol.” Ona en sıcak gülüşümle baktım. Başka hiç kimsenin yapmayacağı bir zamanda bana yardım elini uzatmıştı. Hâlâ dengesizdi ve baskı altında yardım ediyordu ama o da bir şeydi.

“Şey, bilmiyorum. En azından eğlence olur işte, fena mı? Sanırım sonuna kadar varım.”

“Gerçekten mi?” Kayıtsız ve şartsız olarak özgür olmasına rağmen hâlâ buradaydı. Belki de gerçekten yaptıklarına pişman olmuştu.

Bana hınzırca gülümsedi. “Gerçekten. Bakarsın tekrar bir şeyler yakarız.”

“Umarım.” Ona aynı şekilde tebessümle karşılık verdim. Bu şartlar altında hiç ummadığım şekilde şaşkın ve mutluydum. Hiç beklenmedik iki müttefikle ya Lend'i kurtaracak ya bu uğurda ölecektim.

Aslını isterseniz hiç de kötü bir yol değildi.

“İşe koyulalım o zaman,” dedi Reth ve yılanlı şehir manza-

rası dönerek kayboldu, yerini... bu yaşıma dek gördüğüm en nefes kesici, en harikulade güzellikteki yer aldı.

Rengârenkti, göz alıcı çiçekler halı gibi kaplamıştı her yeri. Turuncu, kırmızı ve pembenin en canlı tonlarındaki ağaçlar birbirine sokulmuş, dal ve yapraklarını yukarıda birleştirmişti. Bu ağaçlar ışığı öyle bir süzüyordu ki, her şey hem daha yumuşak hem de aynı anda daha parlak görünüyordu. Sanki gözlerim nihayet olması gerektiği gibi çalışıyordu. Kafam büyüklüğünde mücevher renkli kelebekler tatlı ve uykulu bir huzur gibi kokan meltemde tembelce kanat çırpıyordu. Her yer sıcacıktı, muazzamdı ve hiç ama hiç korkunç değildi. Öfkeyle Reth'e döndüm. "Neredeyiz böyle?" Beni, istediğim yere getirse şaşardım zaten. Neden ondan farklı bir şey ummuştum ki?

"Kara Saray'a hoş geldin," dedi Reth.

Hay biip. Ters köşeye yatmak böyle oluyordu işte.

DÖNE DÖNE DANS

Etrafımızdaki hiç yakışık almayacak kadar dingin ve güzel manzaraya bir kez daha baktım. Tüyer ürperen, insanı tehdit eden, hatta sinsice hiçbir yanı yoktu. Tabii feci bir alerjiniz varsa çiçekler kötü sayılabilirdi.

“Emin misin?” diye sordum Reth’e, hâlâ inanamıyordum.

“Kesinlikle.” Gözleri dört dönüyor, sanki şeker rengi ağaçların arasından üstümüze haykırarak saldıracak korkunç bir şeyler arıyordu.

“Şey. İyi o zaman.” Kafam karman çorman olmuştu. Unselie’lerin merkezi burası mıydı yani? Kara kıyıları olan gümüş gölün ve kırmızı göğün yanında burası göz korkutuculukta sınıfta kalırdı. Kara Kraliçe’yi ve ruh emici karadeliğini bu pastoral manzarada hayal bile edemiyordum. “Tutsaklarını nerede tuttuklarını biliyor musun?”

Reth, elini ormana doğru salladı. “Buralarda bir yerlerde.”

“Hapishane yok mu? Kafesler falan? Ya prangalar?”

“İnsanları mutlu mesut etmenin sağladığı gücü bilmiyosun. Hatırlıyorum da, ne zaman seni ısıtmama izin versen ilişkimizdeki pürüzleri görmezden gelirdin.”

Kaşlarımı çattım. Ah, öyle gıcık oluyordum ki Reth'e. Bununla birlikte, söyledikleri doğrudu. Benim on beş yaşında, onun ise yaşsız olmasına, tümüyle farklı iki türün temsilcisi olmamıza ya da birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesini onun yönetmesine hiç takılmamıştım. Burası da öyleydi işte, mutlu, sıcacık ve hoş kokuluydu. Kim kaçmak isterdi ki buradan? "Hadi, Lend'i bulalım da gidelim şuradan."

Belki de Kara Kraliçe buralarda değildi. Burası onun favori mekânlarına benzemiyordu. Altı üstü acayip kelebeklerle dolu devasa ve zarif bir hapishaneydi, o kadar. Bize tek düşen Lend'in yerini bulmak ve Mutluluk Ülkesi'nde fazlaca zaman geçirmenin ona kalıcı bir zarar vermediğini ummaktı. Ah, ne olur, tümüyle değişmesin.

Koca kelebeklerden biri uzattığım koluma konup kanatlarını ağır ağır çırdı. Daha bir dikkatli bakınca capcanlı mavi mor pullarının minyatür gözleri andırdığını gördüm. Acayip bir kamuflajdı doğrusu.

Derken gözler kırpıldı.

"Biip!" diye bağırdım, o garip yaratık kolumdan uçup gitsin diye elimi salladım. Jack bana tuhaf tuhaf baktı. "Gözleri vardı! Kanatlarında hem de!"

"Elbette vardı," diye yanıt verdi Reth öfkeyle. "Burada olduğumuzu zaten biliyorlar."

"Şaşırtıcı," dedi Jack, eğilip kan kırmızı bir çiçeği kopartırken. Çiçeği koparınca küçük bir feryat yankılandı. Jack pis pis sırttı, sonra çiçek tarhlarının üstünde tepinmeye başladı. Her adımında koro halinde incecik, tiz çığlıklar duyuluyordu.

"Belki de çiçekleri daha fazla kızdırmasan iyi olur," dedim ona fısıltıyla. "Lend'i bulup gidelim diyorum şuradan!"

"Sen öne düş," dedi Reth bıkkın bir tavırla.

Somurtarak etrafımdaki ağaçları taradım. Çiçeklerin içinde,

solumuzdaki ağaçlara doğru kıvrılan bir patika vardı. Hiç yoktan iyidir diye düşündüm. Patika demek, buradan yürüyen birileri var demekti. Şansımız yaver giderse bizi... bir yerlere götürürdü.

Patikaya yürüdüm, Reth'le Jack de peşime düştü. "Harbiden daha iyi planlara ihtiyacım var."

"Bir şey demeyecektim ama... tüh, demiş oldum bile." Jack ellerini kotunun cebine sokup gelişigüzel ıslık çalmaya koyuldu. Yürürken gözümü ağaçlardan eksik etmiyordum, ne var ki görebildiğim tek hareket, ağaçlar arasında sakince süzülen o acayip kelebeklerin hareketiydi.

Dur bir saniye, süzülmüyorlardı. Bizi takip ediyorlardı. Uçan böcek kümelerini başımla işaret edip "Seyircilerimiz var," dedim Reth'e.

"Herhalde Kara Kraliçe'yi olduğundan daha fazla kızdıramayız," dedi. Sonra mükemmel ağzı kıpırdadı, sessizce sözcükler döküldü ağzından. Sonra elleriyle havada zarifçe bir yarım daire çizdi. Ilık esinti birden dondu, en yakındaki kelebeklerin kanatlarının buzla kaplandığını gördüm. Kelebekler havada donakaldı, sonra çınlayarak yere düştü. Hepsi de donmuştu.

Reth'in yüzüne sakın bir gülümseme yayıldı. "Böcekleri oldum olası sevmem zaten."

"Eğer perilikte tutunamazsan ileride böcek ilaçlama şirketi kurabilirsin."

Birkaç dakika daha yürüdük. Havada artık kanatlı casuslar yoktu. Ağaçlar seyrelmeye başlayınca, aydınlık bir açıklık görüldü. Rüzgârda alçak mırıltılar, hoş ama tuhaf müzik notaları bize doğru uçuyordu.

"Bu hiç hayra alamet değil," dedi Reth kaşlarını çatarak.

"Ne var? Ne oldu?" Çarpıcı'yı çıkarıp hızla ileri koştum, Lend o açıklıkta mı, neler oluyor diye merak ediyordum. Onu bulma hevesiyle ayaklarım dans ediyor, benden önce gidiyor gibiydi.

Jack de benimle birlikte koştı, uzanıp koluma girdi. Sonra ellerimizi yukarı kaldırdı, müzikle uyumlu şekilde, hızla döndürdü. Fırıldak misali döndükçe dönüyordum, saçım havada uçuşuyordu. Sonra durduk, Jack'le hoplayıp zıplayarak tekrar ilerledik.

O güldü, ben de güldüm. Çarpıcı'yı patikaya bırakmıştım, kusursuz bir zamanlamayla dönüp duruyorduk. Bu müziğe uygun bir şeyler giymeyi istiyordum. Örümcek ağlarından ve kelebek kanatlarından yapılmış bir elbise giymek, mücevher yerine de çiy tanelerini takmak istiyordum. Fakat beraber dans edebildiğimiz sürece, bundan böyle hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sözsüz bir fikir birliğiyle ayakkabılarımızı çıkarıp attık. Sonra ağaçları geride bırakıp diğer dansçıların arasına karıştık. Bu dansı bilmiyordum, bilemezdim de ama müzik bana ellerimle ayaklarımla, en çok da yüreğimle neler yapmam gerektiğini fısıldıyordu bana.

Tekrar güldüm. Hiç olmadığım kadar hafif ve özgür hissediyordum kendimi. Yüzüm sarf ettiğim çabadan ötürü kıpkırmızıydı. Bir onun, bir diğerinin, sonra bir başkasının elini tutuyor, kıvrılıp bükülüyordum. Hareket etmenin katıksız neşesiyle coşmuştum. Bir halka oluşturmuştuk. Sonra iki, üç, derken tekrar bir. Hareketlerimizle desenler işliyor, masallar yazıyorduk.

Gözlerimi kapattım, yanaklarıma vuran sıcak ışığı, eller beni tutup döndürürken saçlarımdaki rüzgârı hissettim. Bundan; danstan, müzikten, eğlenceden başka hiçbir şey yoktu. Ayaklarım giderek hızlanmış, mutluluk şarkılarını yere yazmaya başlamıştı; asla bitmeyecek bir öykü anlatıyorlardı. Bitmesini hiç istemediğim bir öyküyü.

SEVGİ PITIRCIKLARI

Nefes nefese kahkahalar atıyordum –işin aslı her şeyi nefes nefese yapıyordum– çünkü dans etmekten durup soluklanmaya zamanım yoktu. Ama durmak istemiyordum, isteseydim de duramazdım, her şey dönüp duruyordu; kahkaha, hareket, ayaklarım, ayaklarım bir türlü durmuyordu, canım hem yanıyordu hem yanmıyordu, ayaklarım bunu sonsuza dek yapmak istiyordu, böğrümdeki sancı da sancı değildi, soluk soluğa değildim, gülüyordum çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Işığın, hareketin ve sesin içinde önümdeki suratlar birbirine karışmıştı, birini diğerinden ayırt etmek imkânsızdı, şekiller oluşturacak şekilde gidip gelirken sadece elleri önemliydi, ayaklarımız kaçınılmaz bir koreografiyle hareket ediyordu. Yüzlerden biri tanıdık geliyordu, beynimde bir şeyi tetiklemişti, sonra kayboldu, ardından düşünce ve merak da; geriye yalnızca dans kaldı.

Sonsuza dek, danstan başka hiçbir şey olmayacaktı.

Ellerim başka ellerle karşılaştı ve dönmeye hazırlandım, ancak bu ellerde bir tuhafılık vardı, beni yanlış yöne döndürüyor, nereye gideceğini bilen ayaklarıma çelme takıyordu.

Ayaklarım hareket etmeye, müziğin kendilerine anlattığı öyküyü vura vura yere kazımaya çalışıyordu ancak şimdi eller beni havaya kaldırmıştı, ayaklarım havaya tekmeler savuruyor, dönüyor, bükülüyordu, sırf dansa devam edebilmek için herhangi bir şeye temas etmeye çabalıyordu çünkü dans her şeydi, dans etmek zorundaydım, dansa mecburdum, dans etmezsem parçalarım ayrılırdım, dünyam durur, sonsuza dek karanlık çökerdi ve ben...

“Neamh!” dedi altın buğday başaklarının arasından esen rüzgâra benzer bir ses. “Kendine gel.”

Bu isim içimde dolaştı, damarlarımdan şimşek gibi aktı, dans tutkusunu içimden söküp attı. Gözlerimi hızla kırptırdım, başımı iki yana sallayıp pustan kurtulmaya gayret ettim. “Reth?” Yüzü hemen önümdeydi, ayaklarımı yerden kesmiş, beni kendine bastırmıştı.

“Nihayet kendine geldin.”

“Ben... neler oldu böyle?”

“Eh, pek bir şey olmadı.”

Beni yere koymasıyla çılgılığı basıp yere yıkıldım. Adalelerim zangır zangır titriyordu, bacaklarıma kramplar girmişti. Eğilip ayaklarıma bakınca bu sefer korkuyla bağırdım... Ayaklarım kan revan içindeydi, ayağımın tabanı su toplayıp yarılmış, mahvolmuştu.

“Orada... tanıdığım birini gördüm. Yoksa... yo, olamaz, Lend miydi oradaki? Hâlâ dans mı ediyor?” Yüzümü, dansçıların olduğunu düşündüğüm yöne çevirdim ancak Reth beni tekrar ağaçların arasına taşımıştı ve şu anda sadece çayırdaki anlık hareketleri görebiliyordum. Artık etkisinden kurtulduğum için müziğin bir şeye benzemediğini, hareketlerin ise hiçbir ritim ya da eşgüdüm içermeyen çılgınca çırpınışlardan ibaret olduğunu görebiliyordum.

“Lend değil o. Jack. Sen burada bekle,” dedi Reth. “Bakalım aklını başına getirebilecek miyim? Hoş, onda zaten akıl namına bir şey yok ama.”

Tekrar sırtüstü uzanıp usul usul ağlamaya başladım. Bütün adalelerim sancıyordu. Eski sevgilim olan çılgın periye duyduğum minnet ile duyduğum muazzam acı, dikkatimi çekmek için birbiriyle yarışlıyordu. Acı galip geldi.

Yanıma güm diye birisi düştü, birinin yaralı köpek yavrusu gibi inlediğini duydum. Gözlerimi açıp başımı çevirince yüzü ıstıraptan çarpılmış haldeki Jack’in yanımda yattığını gördüm. Onun da berbatlıkta benden aşağı kalır yanı yoktu.

“Reth.” Nefes nefese kalmaktan genzim sancıyordu, sesim boğuktu. “Lend’i şimdi nasıl bulacağız? Şuradan şuraya gidebileceğimi sanmıyorum.”

“Evet. Bu halinle yürümesen iyi olur zaten.”

Bir umutla, “Buralarda hiç tekboynuz var mıdır?” diye sordum. Eğer sihirli bir pansuman yaptırırsam tekrar Lend’in peşine düşebilirdik.

“Yok.”

“Kahretsin. Ne kadardır dans ediyoruz?”

“Aklının alabileceği birimlerle ifade etmek mümkün değil. Şöyle diyeyim, o kadar çok dans ettin ki az kalsın azıcık ruhunu da kaybedecektin. Fakat geri getirilemeyecek kadar uzun değil. Ah siz ölümlüler. Hiçbir şeyi tadında bırakmazsınız zaten.”

“Jack? İyi misin?”

İnledi, dönüp yüzünü çiçekle kaplı yere bastırdı. “Hmmm.”

Bunu evet saydım. En azından dans ederken ruhunu yitirmediği ve zamanla ikimizin de iyileşeceği anlamına geliyordu. Fakat zamanımız yoktu.

“Elinden hiçbir şey gelmiyor mu?” diye sordum Reth’e. “Böyle bitemez. Onu bulmam lazım. Hemen.”

“Bir şey var. Seni ayağa kaldırır. Ancak hoşuna gitmeyecek ve uzun vadede yararından çok zararı dokunur.”

“Yap o zaman.”

Başını öne salladı. Hâlâ kararsızdı. Sonra o mükemmel, biçimli ve uzun parmaklarını uzatıp ayaklarımı tuttu. Eskiden içime koyduğu o sıcaklığı ve ardından gelen yanmayı beklemiştim ancak ellerinden yakıcı bir soğukluk yayıldı. Bir an feci bir acı hissettim, sonrasında ise... hiçbir şey.

“Bu bir süre idare eder.” Bakınca ayaklarımın toz halinde kar gibi bir şeyle kaplandığını gördüm. Ayağa kalktım ancak kar orada kaldı. Ne dökülüyor ne de eriyordu. Tüm adalelerim itiraz etse de ayakta durabiliyordum, bu da yürüyebileceğim ve Lend’i bulabileceğim anlamına geliyordu.

“Teşekkürler. Şimdi sıra Jack’te.”

“Bence onu geri yollamahyız,” dedi. Reth, acınacak haldeki biçare Jack’e altın gözlerinde şaşırtıcı biçimde şefkate benzer bir duyguyla baktı. “Senin azmin onda yok. Bize katılması her ne kadar takdire şayan olsa da, bu onun davası değil.”

Diz çöktüm, Jack’in sapsarı buklelerini alnından geriye attım. Gözlerini araladı. “Nasıl eğlenileceğini hep bilirsin zaten,” diye fısıldadı gülmeye çalışarak.

“Bende kahkahanın bini bir para,” dedim. “Buradan gidebilir misin? Mesela odana, güvende olacağın bir yerlere?”

“Hiçbir yere gitmiyorum ben,” diye homurdandı.

“Hayır efendim, gidiyorsun. Peri Patikaları’nda yürüyecek kadar kendine gelince, gidip Arianna’yı bul. Bir tekboynuzu var, ayaklarını iyileştirebilir. Ona de ki” –sesim çatallandı ama aceleyle devam ettim– “Lend’le döndüğüm vakit onunla uzun uzadıya konuşacağız.”

Jack başını kaldırıp bana baktı. Yüzünden pişmanlık akıyordu. “Gerçekten çok üzgünüm, Evie.”

“Biliyorum seni salak. Hadi şimdi git.”

Başıyla onayladı. Kocaman mavi gözlerine bir hüznün çökmüştü. Sonra elini kaldırıp yana yuvarlandı, parlak bir ışığın içinde kayboldu.

Tekrar ayağa kalktım. Daha önce varlığından bile haberdar olmadığım kaslar ve eklemler akla gelebilecek en acı verici biçimde varlıklarını hatırlattılar. Bundan kurtulmak için birkaç defa derin derin nefes almam gerekti.

“İleri mi?” diye sordum Reth’e. Başını öne salladı, bir centilmen gibi kolunu bana uzattı, ben de koluna girdim.

Ayaklarım ağrıımıyordu ama hiçbir şey de hissetmiyordum. O yüzden engebeli zeminde takılıp duruyordum. Reth olmasa defalarca yüzüstü kapaklanacaktım ancak onun yardımıyla bile ilerlememiz yavaştı.

Böylece yürümeye devam ettik. Etrafımızdaki orman parlak kırmızı, turuncu ve pembeden koyu maviye, yeşile ve mora dönüştü. Titreyen bacaklarımla bir adım daha atamayacağım derken bir başka açıklığa denk geldik. Burada müzik yoktu. Yerime çakılıp kaldım.

Açıklıkta altı kadın, daha doğrusu altı genç kız vardı. Hepsi de insandı. Kahkahalar atıyor, şarkılar söylüyor, menekşe rengi bir derenin kenarında mutlu mesut keyif çatıyorlardı. Yanaklarından kan damlıyordu, elbiseleri bulutlardan dokunmuş gibiydi.

Hepsinin de karnı burnundaydı.

“Ne...” diyecek oldum, derken korkunç bir şekilde jetonum düştü.

“Görünen o ki Vivian’dan sonra Kara Kraliçe’nin eli armut toplamamış,” dedi Reth.

“Boş Olanlar,” diye fısıldadım, hamile kızların şişkin karınlarından gözümü alamayarak. Benim gibi daha nicelerini yapıyorlardı.

MUTLULUK HAPLARI

Yaşamlarından koparılıp alınmış, sadece daha fazla Boş Olan—yani benim gibi evsiz, yersiz yurtsuz, yarı ölümlü yarı hiçlik—ten oluşan kızlar—yaratmak için buraya getirilmiş kızlarla dolu çayıra bakarken donup kalmıştım, kıpırdayamıyordum.

“Neden bu kadar çoklar?” diye sorabildim nihayet.

Reth kaşlarını kaldırıp önümüzde uzanan manzarayı tarttı. “Sanırım emniyet payı. Böylece, Vivian’da olduğu gibi bir aksilik meydana gelirse, Kara Kraliçe’nin elinde yedekler bulunacak. Çok verimli çalışır. O yüzden onları seninle Vivian’da olduğu gibi başında kimse olmadan ölümlüler diyarında tutmuyor da burada, elinin altında bulunduruyor. Gerçi bizi ilgilendirmez.”

“Onları kurtarmalıyız.”

“Sence kurtarılmak istiyor gibi bir halleri var mı?”

Olmadığını itiraf etmeliydim. İşi korkunç kılan da buydu ya. Hepsi de feci biip mutlu ve huzurlu görünüyordu. Koca bir karından ibaret gözüken minyon bir sarışın, derenin kenarında, çiçeklerin üstüne uzanmış, uykusunda gülümsüyordu.

Mide bulandırıcıydı.

“Hiç değilse bir denemeliyiz.”

Reth başını iki yana salladı. “Onları böyle çekip kendilerine getirirsen bu onları öldürebilir. Korkarım şu an onlar için bir şey yapamayız. Sana tekrar anımsatayım ki ziyaretimizin sebebi onları kurtarmak değil.”

Kızları izlerken kendimi çok öfkeli ve akıl almaz derecede kederli hissettim, ancak Reth haklıydı. Buraya onlar için gelmemiştik. Ancak bu, onları unutacağım anlamına da gelmiyordu. “Pekâlâ,” dedim duygusuz ve alçak bir sesle. “Hadi, gidelim.”

Çayırın kenarından yürüdük. Fark edilmekten korkuyordum ancak hamile kızlar kendilerini mutluluğa öyle kaptırmışlardı ki ruhları bile duymadı. Tekrar ağaçların gölgesine kavuşunca, bir süre daha, ta ki kendimi tutamaz hale gelene kadar yürüdüm. “Sence o da mı öyleydi?”

“Dinleyen kişinin, senin aktarmak istediğin mesajı tam olarak anlayabilmesi için söz ettiğin kişilerin gerçek adını ve bağlamı bildirmen daha yararlı olur.”

Gözlerimi devirdim. “Başıma iletişim uzmanı kesildin. Annemi kastediyorum. Sence bana hamileyken o da onlar gibi miydi?”

“Hangi bakımdan?”

“Anlarsın ya işte. Mutlu. Huzurlu.”

Uzun bir sessizlik oldu. Reth tekrar konuştuğunda sesinde hiç eksik olmayan o iğneleyicilikten eser yoktu. Sadece sıcaklık vardı. “Evet. Sanırım öyleydi.”

“O, annemi terk edene kadar.”

“Evet.”

“Ama benimle birlikteyken, beni karnında taşıırken mutluydu. Korkmuyordu, yalnız ya da kızgın değildi.”

“Hayır. Böyle şeyler hissettiğini hiç sanmıyorum.”

Başımı öne salladım, artık konuşamıyordum. Annemin bir süreliğine de olsa, salak peri babam onu terk edene kadar mutlu olduğunu bilmek bana iyi mi gelmişti, kötü mü, emin de-

gildim. Sanırım çok hüzünlü bir biçimde de olsa, kendimi iyi hisseimemi sağlamıştı.

İleriden, ağaçların arasından sesler geldiğini duyunca durdum. Neye rastlayacağımızı bilemediğimden kaygılanmışım. "Sence nedir bu?" diye fısıldadım Reth'e.

"Bunlar peri sesi değil."

Yürüdük, ağaçların kenarından baktığımızda mükemmel sıralar halinde dizilmiş eski ve neşeli kulübelerle, evlerle dolu bir vadi gördük. Dışarıda, evlerin etrafında insanlar vardı.

Hem de onlarcası.

İnsanlar, periler değil. Panikle bakındım ama hiçbiri hamileye benzemiyordu. Her renkten erkekler ve kadınlar vardı. Çocuklardan tutun da orta yaşlılara kadar herkes harika bir çiftlik yaşamı sürüyor gibiydi. Sade ancak güzel elbiseler giymiş kadınlar yakındaki bir akarsudan kova kova su ve sepetler dolusu parlak yeşil meyve taşıyordu. Kahkahası çınlayan çocuklar taş döşeli sokaklarda kovalamaca oynuyordu.

Ortaçağdan kalma bir köye bakmak gibiydi. Ancak herkesin Prozac kullandığı bir Ortaçağı andırıyordu, zira her yer bal dökülüp yalanacak kadar temizdi ve insanlar hastalıktan, pislikten kırılmak yerine sağlıklıydı.

"Neden buradalar ki?" Perilerin insanları kaçırmasının tek sebebi onları köle ya da hizmetçi olarak kullanmak ya da eğlence için işkence etmektir. Bunu da çok sık yapmazlardı; çoğu peri ölümlüler diyarına gelmeye tenezzül bile etmezdi. Perilerin olmadığı, normal şeyler yapan insanlarla dolu bu topluluk çok mantıksızdı.

"Evet ya, burada ne işleri var ki?" dedi Reth, ancak sorduğu sorunun yanıtını zaten biliyormuşçasına alay doluydu sesi. "Yine Kara Kraliçe'nin yenilikçiliğinin ve verimliliğinin bir göstergesi. Buranın bir parçası olma bahtsızlığına nail olmuş

herkes içinse çok kötü. O...” Durdu, sonra beni bir ağacın arkasına çekti. “Birisi geliyor.”

Ağacın arkasından baktığımızda on beş metre kadar ileride bir ışık patlamasıyla bir kapı açıldığını gördük. Daha önce hiç görmediğim, savrulan zümrüt yeşili saçlı, bir saz kadar ince ve uzun boylu peri kapıdan çıktı. Elini genç bir kız, kızınıkini yaşlıca bir kadın, kadınınıkini bir delikanlı, delikanlınıninkiniyse bir başkası tutuyordu... Hepsi el ele tutuşmuş yirmi kişinin kapıdan çıkışını dehşet içinde izledim. Hepsi Patikalar’dan çıkınca peri onlarla konuştu, onlar da pür dikkat dinlediler.

Daha iyi bir sözcük bulamadığımdan köylü olarak nitelendirdiğim insanlardan birkaçı da toplanmıştı. Peri başını öne sallayıp onlara işaret etti, köylüler bunun üzerine kollarını açıp gülümseyerek yeni gelenleri karşıladılar. Yenilerle eskiler karıştı.

Peri giderken, küçücük bir kız yere oturmuş ağlıyordu. Tombul, sarışın bir kadın hemen koşup onu kucağına aldı, telli edercesine sırtını okşadı.

“Reth, lütfen, ben... Lütfen, Lend’i hemen bulmalıyız. Daha fazlasına dayanamam. Bunları bilip de ne anlama geldiğini ya da onlara ne olacağını bilememek öldürüyor beni. Lütfen, Lend’i daha çabuk bulamaz mıyız?”

İnsanları izlemeyi bırakıp bana döndü. “Elimden geleni yapacağım. Oraya giden tek yol ileri yürümek.”

Öyle bitkin düşmüş, öyle hissizleşmişim ki artık canım bile yanmıyordu. Gördüklerimi ve ne anlama geldiğini düşünmemek için beynim kendini kapatmıştı. Lend. Lend.

Ağaçlar tekrar renk değiştirdi. Bu sefer soğuk renklerden saf beyaza döndü. Ağaçların gövdesi de yaprakları da beyazdı. Işıktaki beyaz tanecikler parlıyor ve havada süzülüyordu. Belki kardır diye elimi uzatıp bir tanesini yakaladım ama elimde küçük bir gün ışığı damlası gibi kaldı.

Nefret ediyordum bu yerden. Güzel, sıcak ve dost canlısı olduğu halde içinde bu kadar kötülük barındırmasından. Eh. *Periler işte*. Ya başka ne olacaktı?

“Kraliçe’yi hissedebiliyor musun?” diye sordu. Etrafımızda dönüp dolaşan sıcak taneciklere rağmen, Reth’in sesiyle buz gibi olmuştum.

“Ben...” Durdum, gözlerimi kapattım. Evet, hissedebiliyordum. Beni hiçliğe, mutlu bir unutuluşa çekiyordu. Nabız gibi atıyor, her vuruşunda bir hiç, hiç, hiç ve onun, onun, onun olduğumu söylüyordu.

Reth’in elini tutup sıktım. “Korkuyorum.”

Kahkahası gümüş gibi çınladı. “İşte bunun tam sırası.”

“Yapma... lütfen kendimi kaybetmeme izin verme, olur mu? İlk hedefimiz Lend’i kurtarmak. Ancak kendimi Kraliçe’ye kaptıracağıma, ona bir şekilde yardım edeceğime ölmeyi yeğlerim.”

Gözlerimiz kilitlendi. “Evelyn, aşkım. Bunun olmasına izin vermem.” Dudaklarımı ısırıp başımı öne salladım. Vermezdi ama elinde olursa tabii. “Tamam. Tamam. Hiç tüyon var mı?”

“Kim olduğunu unutma.”

Güldüm. Biraz panikten biraz da huysuzluktan. “Kim olduğumu bilmiyor muyum da unutacağım?”

Başını iki yana salladı, kızdı. “Gerçek adını kendi kendine tekrarla. Sakın yüksek sesle söyleme. Her şeyi yap ama sakın adını ona vereyim deme. Adını unutmazsan faydasını görürsün.”

Derin bir nefes aldım. Neamh. Neamh. Neamh. Ben bendim, Kraliçe beni, Lend’ime yaptığı gibi ele geçiremeyecekti. Derin bir nefes aldım, bir tane daha. Tüm bu sırada Lend’in gerçek yüzünü gözümün önünden eksik etmiyordum. “Hadi, yapalım şu işi.”

Reth tekrar elimi dirseğine koydu, beraberce ileri yürüdük, ağaçların arasından geçip Kara Kraliçe’nin sarayının yüreğine girdik.

İSİMLERİN GÜCÜ

Ormandan çıkıp bir peri güruhunun arasına daldık. Kalbim vahşi bir kuş gibi çırpınıyor, göğüs kafesimden kaçıp gitmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

Perilerin hepsi ayaktaydı ve Kara Kraliçe'nin çekim kuvvetinin etrafında uydular gibi dizilmişti. Ben som altından, mücevherli tahtlar görmeyi beklemiştim ancak Kraliçe her şeyin ortasında devasa, koyu mor bir kalla zambağının üstünde oturuyordu. Bugünkü kıyafeti akla getirilebilecek her renkte parılıyordu, kumaş formunda bir prizma gibiydi. Yağ karası saçları çıplak, kaymaktaşı rengi kolları boyunca aşağı iniyor, canlı bir şekilde dans ediyordu. İki yanında birer peri vardı. Birinin saçları ve gözleri lacivertti. Bu dişi perinin yüzünde, teninin altında yıldızlar gibi parlayan noktalar göze çarpıyordu. Diğeri ise Merkez'deki Kaztüyü Saçlı periydi. Serbest bıraktığım anda can düşmanıma yardıma koşmuştu.

Ve işte... Lend de oradaydı. Onu görünce sevinçten bağır-mamak için ellerimi ağzıma götürdüm. Çünkü buradaydı, Lend'im buradaydı, bulmuştum onu! Kara Kraliçe'nin ayak-larının dibinde kıpırtısızca yatıyordu. Gerçek formundaydı,

o yüzden elbiselerinin altında neredeyse görünmez haldeydi. Hayır, o... yo, yo, yo, ölmemişti, ölemezdi. Eğer onu sonsuza dek yitirirsem dünyam yıkılırdı. Ağzımdan küçük, tiz bir ses çıktı, sonra elinin çok hafif kıpırdadığını, seğirdiğini gördüm ve boğuk bir şekilde hıçkırdım. Hâlâ yaşıyordu. Onu hâlâ kurtarabilirdim.

“Hah,” dedi Kara Kraliçe, dikkatimi kendine çekerek. Belki de Lend’i hâlâ kurtaramazdım. Tamamen siyah gözlerine bakmamaya, onun yerine çıkık ve pürüzsüz alnına odaklanmaya çalıştım. “Boş Olan bana geliyor.”

Sesi oltanın iğnesi gibi fırlayıp sırtımdan yakaladı, beni kendine çekmeye başladı. Ayaklarım bir kez daha iradem dışında hareket ediyordu.

“Yaklaş, çocuk.”

Beni bütün halinde yutuyordu, bunu biliyor, gerçekleştiğini hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Ona karşı bir şey yapabileceğimi düşünmekle ahmaklık etmişim. Var olmaya bile hakkım yoktu benim. O, varoluştan önceydi. O, yaratılışın yerini alıyordu. Benden daha üstün olduğunu söylemek o kadar basit bir şeyi dile getirmektir ki, gülünç sayılırdı. O, her şeyin üstündeydi. Bir tanrıçaydı.

Benim tanrıçam olacaktı. Ayaklarına kapanıp ona ibadet edecektim, benden istediği her şeyi yerine getirecektim, sırf ona yakın olabilmek, hiçliğimin onun tarafından özümсенmesi ve...

Buzlu ayaklarımla takıldım, dizlerimin üstüne düştüm, avucum çizildi. Elimi çevirdim, kıpkırmızı kan damlalarına baktım.

Benim kanım.

Ben.

Neamh. Neamh. Neamh. Ben.

Derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve Kraliçe’ye kadar tüm yolu gittiğimi, dosdoğru Lend’in önünde olduğumu fark

edip şaşırdım. Duygularımı ele vermemeye çalışarak yüzümü ihtiyaç ve tapınma dolu bir maskeye dönüştürdüm, sahte bir itaatkârlıkla başımı eğdim.

Yüzünü göremesem de, Kraliçe'nin zafer kazanmış komutan edasıyla güldüğünü *hissedebiliyordum*. “Bana bu oyuncağı mı sunuyorsun?” diye sordu ve Reth hemen arkamdan, anında yanıt verince tepki göstermemeye çalıştım.

“Evet, leydim. Varlığımı sürdürmeme izin verdiğiniz için en içten teşekkürlerimle.” Yalan söylüyordu; Kraliçe'nin bunu çakmaması için dua ediyordum.

Kraliçe uzun, buz beyazı parmaklarından birini kendi dizine vurdu. “Var olmaya devam edeceksin. Şimdilik. Zira ihanetinin kız kardeşimi, ölümünden daha çok üzeceğini düşünüyorum. Şimdi, sana gelince,” dedi öne eğilip parmağıyla beni işaret ederek. Başım, görünmez bir telle çekilmiş gibi kalktı.

Daha önce Reth'in defalarca yaptığını gördüğüm bir şekilde, başını hafifçe yana eğdi. Öyle güzeldi ki, ona bakmaya güçlüklerle dayanabiliyordum. “Peki sen bana ne sunabilirsin? Seni hemen şuracıkta yok etmemem için nasıl ikna edeceksin beni? Artık sana ihtiyacım yok. Birkaç yıl sonra hepimiz özgür kalacağız.”

Çaresizdim, kafamda bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Ellerimi cebime soktum, sanki yanıtlar orada gizliymiş gibi bıçağın sapını kavradım. Bıçağı ona verebilirdim ama böyle bir hediyenin onun için hiçbir önemi yoktu. Onun arzuladığı şey bir nesne değildi, güçtü.

Güç.

Ansızın ümitlenip gözlerinin içine baktım.

“Adımı verebilirim.”

Yüzü donup kaldı, sonra menekşe rengi dudakları belli belirsiz bir tebessümle aralandı. “Gerçek adını mı?”

Lend'in üzerinden atlayıp başımı hevesle öne salladım. “Ger-

çek adım. Ama karşılığında benim için bir şey yapmalısın.”

Gülümsemesi soldu ve hani güneşin önünden bulut geçtiğinde hissettiklerimiz vardır ya, öyle hissettim. Aklım başımda olduğu halde, onun güneşinin ışığıyla aydınlanmak için yanıp tutuşuyordum. “Benden bir şey istemeye cüret mi ediyorsun sen?”

“Bırakın onu gitsin,” dedim bir çırpıda. “Lend’i. Bırak onu gitsin. Ben de gerçek adım söyleyeyim ve ne istiyorsan onu yapayım. İstedğin her yere geçit açarım. Sonsuza dek senin olurum. Benden ne istersen.”

Gözlerini kırpmadı. Başından beri kırpmamıştı zaten. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı ve kendimi kaybetmeme saniyeler kaldığının bilincindeydim. Planın işe yaramasını istiyorsam, kendimi kaybetmemeliydim.

“Bir Boş Olan için çok cüretkârsın,” dedi öne eğilerek. “Bana hiçbir konuda emir veremezsin. Oğlanı çok sevdim, cam gibi, çok güzel. Sence cam kadar kırılğan mıdır? Beraber bakıp öğrenelim mi?” Elini ona doğru kaldırdı ve Lend uykusunda hafifçe inledi.

“Hayır!” diye bağırdım, o da tekrar güldü.

“O bende kalacak, sen de kendini kurtarmak için adını söyleyeceksin. Söylesen de belki hayatını sona erdiririm.”

Ağlamamak için gözlerimi kırptırarak başımı öne salladım, ağzımı açtım.

“Adın sadece benimdir,” diye uyardı. Ona iyice sokuldum, o da zarif ve uzun boynunu öne eğdi, kulağını yüzüme yaklaştırdı. Gözlerimi yumdum, ona bu kadar yakın olmanın korkusu, sevinci ve ıstıرابıyla içim çalkalanıyordu. Bunu asla hak etmemiştim ve tekrar bu şerefe nail olamayacaktım. Onun karanlığına gömülmek, bir daha da çıkmamak istiyordum.

Bıçağı cebimden çıkardığım gibi gırtlığına sapladım.

Kraliçe haykırdı, etrafımızdaki çayır dalgalandı ve bu sesle

şimşek çaktı, aydınlık kayboldu. Lend'e takılıp geriye düştüm.

"SEN!" diye bağırdım, etrafımızı sarmalayan kıpır kıpır karanlıkta güç bela görülen Kaztüyü Saçlı periyi elimle işaret ederek. "İşte bana yardım etmen gereken zaman! Ben gidene kadar Kara Kraliçe'ye saldır!"

Perinin gözleri hiddetle ve ölümlle tutuştu, ellerini açıp bana doğru bir adım attı. Eh, önceki komutlarımın onu bağlayıp bağlamadığının yanıtı buydu. Gözlerimi yumup öldürülmeyi bekledim ancak perinin elleri gırtlığımı dolanmayınca, gözlerimi tekrar açtım. Kaztüyü Saçlı Peri tahtta Kara Kraliçe'nin üstüne çömelmiş, bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlıyor, diğer yandan bıçağı Kara Kraliçe'nin gırtlığına, daha da derine saplıyordu.

"Leydim," diye bağıırıyordu peri dehşet ve hüzn içinde, "kraliçem, sizi seviyorum." Kabzasına vura vura bıçağı daha derinlere gömerken bunları söylüyordu.

Eğilip Lend'e sarıldım ve "Reth! Bizi buradan uzaklaştır, hemen!" diye avaz avaz bağırdım.

Kudretli kollar beni sarmaladı, parlak bir ışıkla birlikte Periler Diyarı'ndan uzaklaştık ve Patikalar'ın o kurtarıcı karanlığıma girdik.

GÜZELLİK UYKUSU

Kucağımda Lend’le yere yığıldım. Bir yandan da, üstümüze dökülen soğuk ve parlak güneş ışığı yüzünden gözlerimi kırptırıyordum. Lend’lerin evinin yolundaki çakıllar dizlerime batıyordu ama hiç oralı olmadım.

Buradaydık. Başarmıştık.

Başımı kaldırıp Reth’e baktım. Arkasından vuran güneş, başının etrafında insanın gözünü alan bir hale oluşturmıştu. “Sağ ol,” dedim gözlerimden yaşlar boşanırken. “Çok sağ ol.”

Uzandı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra eğildi, parmaklarını kısacık bir an için Lend’in alnına koydu. Reth’in eline uzandım ancak tek kelime etmeksizin dönüp gitti.

“Evie? Evie! Ama... Lend?” Arianna bize doğru yürüdü, sonra dönüp koşa koşa eve daldı ve bağırdı. Koşarak dışarı çıktığında David de yanındaydı.

“İyi mi? Neler oldu? Yoksa o...”

Başımı önce iki yana, sonra öne salladım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim onun burada ve bizimle olduğuydu. Kara Kraliçe’nin ona yaptığını burnumdan fitil fitil getireceğinden emindim. Gümüş bıçak kadar basit bir şeyle öldürül-

mesi olanaksızdı, tüm elime geçen biraz zaman kazanmaktı. Zaten bana ait olmaması gereken bir zamandı bu, peki bu, başımın üstünde bekleyen bir diğer ölüm tehdidi miydi? Lend yanımda olduğu sürece bir önemi yoktu. Kraliçe'nin gazabına ve daha nicesine göğüs gererdim.

David eğilip Lend'i kollarımdan aldı, biraz zorlansa da onu kucağında eve taşıdı. Arianna ise kalkmama yardım etti ve acıyla bağırdım. Ayaklarımın buzu nihayet çözülmüştü.

“Ne yaptın sen böyle?” diye sordu, dehşet içindeydi. Başımı iki yana sallamakla yetindim, destek almak için onun koluna girdim, topallayarak David'in peşinden yürüdüm. Lend nereye, ben orayaydı.

Eve vardık. Ardımda kanlı ayak izleri bırakarak, Lend'in yattığı mavi kanepenin yanında yere sertçe çöktüm. Hâlâ derin derin nefes alıyordu, dışarıdan bakıldığında derin bir uykuda görünüyordu.

“Sence iyi mi?” diye fısıldadım, kaygısı ve üzüntüsü benimkinden farksız olan David'e bakarak.

“İyi olduğundan eminim.” Gülümseyip yanımda çömelen David'in yüzü bir cesaret maskına dönüşmüştü. “Evie, yaptıkların yüzünden sana ne kadar... teşekkür etsem azdır.” Beni kucakladı, yüzümü omzuna yasladı.

“Onu geri getirmek zorundaydım.”

Başını öne salladı ve onun da benim kadar korktuğunu bildiğim halde, ben de ona yaslandım, bir an için onun babam olduğunu, hiç gücüm kalmadığında benim yerime güçlü durabilecek biri olduğunu hayal ettim. Raquel'in burada olmasını istiyordum. Lish'in de. Hiç tanımadığım annemin de. Ancak Lend'in babasının yeterli olduğunu düşünerek kendimi kandırdım.

Ben David'i bırakıp kanepenin kenarına ilişince, “Evie, ayaklarını tedavi etmeliyiz,” dedi Arianna.

“Evet, biraz acıyor. Ancak tekboynuzu hayatta eve alamazsın. Sonra kokusu bir daha çıkmaz.”

İkimiz de gülmemek için kendimizi zor tuttuk. Arianna ile David beni tekboynuzun yanına taşımaya niyetliydi ancak elimi sallayarak ikisini de uzaklaştırdım. Lend uyanana kadar yanından ayrılmayacaktım. Başımı kanepeye, Lend’in yanına koydum. Çok geçmeden uyanacaktı. Uyanması lazımdı.

“Sizce Cresseda bir şeyler bilebilir mi? Yardım edebilir mi?” diye sordum.

“Olabilir. Bir bakayım.” David başını öne salladı, alelacele kapıdan fırlayıp gitti.

“Anlat bakalım, nasıl becerdin?” diye sordu Arianna yanıma oturup bacaklarını bacaklarıma dayayarak.

“Hiçbir fikrim yok. Ancak önce Jack yardım etmeye kalkıştı, sonra yaralandı ve gitmek zorunda kaldı. Reth de çok yardım etti. O olmasa hiçbir şey yapamazdım. Aslını istersen resmen büyüleyiciydi.”

“Galiba her şeyin bir ilki var.”

“Cidden.”

Çantamı odanın diğer ucunda görünce Arianna’dan getirmesini rica ettim. Cep telefonumu çıkardığında Carlee’den birkaç cevapsız çağrı ve mesaj gördüm. Sonuncusu şöyle diyordu. “nrdsin sen meg’e dans planlarını emaille atarım demiş atmamışsın feci kızmış bşımın etini yiyor. annem de zorla white christmas filmini izletiyö ltfn ara da kurtar alışvrişe gdlm.” Önce tereddüt ettim, sonra yanıt yazdım. “Lend hasta. Keyfim yok. Düzelince ararım.”

Lütfen, ne olur onu hemen arayabileyim. Carlee hemen yanıt verdi ve her zamanki gibi, sıcak çorba teklifinde bulundu. Ah, keşke iş çorbayla bitseydi.

David’le Donna içeri girince başımı kaldırıp baktım.

Donna'nın her zamanki coşkulu adımlarından eser yoktu. Birden üstüme bir suçluluk duygusu çöktü. Bunca zamandır ne Kari ne Nona ne de Grnlılll aklıma gelmişti. Artık Lend'e kavuştuğum için, kaçtığım her şey üstüme üstüme geliyordu.

"Donna, Kari..." cümlemin gerisini getiremedim. Donna bana yürekli ancak acılı bir gülümsemeyle baktı, başını iki yana salladı.

"Çok üzüldüm. Ya Nona?"

"Konuşmak için çok erken," dedi David hafifçe ama sesi pek umutlu değildi. "Lend'i göle götürüyoruz. Orada bir grup paranormal var. Bize yardım edebilir ya da bir şeyler söyleyebilirler. Hem Cresseda da onu görmek istiyor."

David, Lend'i kucağına aldı, zorlanarak yerinden kaldırdı, sonra kapıdan çıktı.

"Yardım eder misiniz?" diye sordum Arianna'yla Dora'ya. İki yanıma geçip birer koluma girdiler. Ben de omuzlarına sarıldım. Donna'nın omuzları atletik ve adaleliydi. Arianna ise çok hafifti ve ağırlığımı ona versem bir yerlerinin kırılacağından korkuyordum. Ama elimde değildi.

Ağaçların başladığı yere henüz gelmiştik ama ayaklarımın acısından duramıyordum. Bu halde göle kadar nasıl yürüyebileceğimi hiç bilmiyordum. "Özür dilerim," diye soludum. "Benden buraya kadar. Tekboynuz nerede?"

"Herhalde o da göldedir. Bir koşu önden gidip getireyim mi?" diye sordu Arianna.

"İzninizle," dedi Reth arkadan. Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına aldı, patikada her zamanki zarif adımlarıyla hızlı hızlı yürümeye başladı. Arianna ile Donna'yı hemen geride bırakmıştık.

"Reth, ben..." Durdum, derin bir nefes aldım. "Ben senden çok özür dilerim."

“Nedenmiş o?”

Omuz silktim. “Her şeyden önce, seni öldürmekle tehdit ettiğim için.”

“Başlamak için çok iyi bir yer. Gerçi itiraf etmeliyim ki tehditlerini korkutucu olmaktan çok sevimli ve komik buluyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Neyse. Hiç kimsenin bana yardım etmeyeceği bir yerde sen yardımını esirgemedin. Biliyorum ki yardımın olmasa Lend şimdi burada olamazdı. O yüzden, çok teşekkürler.” Başımı omzuna yasladığımda bir an adımlı şaşar gibi oldu, sonra eski zarafetiyle yola devam etti. Başımı kaldırıp gölü görmeye çalıştım. “Neden yaptın bunu? Yani, neden yardım ettin demek istiyorum. Lend’i sevmediğini biliyorum.”

Altın sesi hep olduğu gibi hoş bir sıcaklığa sahipti, beni rahatlatıcı bir battaniyeyle sarıyor, aralık ayının ayazından koruyordu. “Hayır, sevmiyorum. Ama seni seviyorum, komik yaratık.”

Ağaçların arasından çıktığımızda, gölün kıyısında bir sürü paranormal ve elemental olduğunu gördük. Göl hâlâ donuk haldeydi ama kıyıya yakın küçük bir delikte sular kaynıyor, göğe buharlar yükseliyordu.

David beni görünce başını iki yana salladı. “Buraya gelirken uyanıyor sandım ama uyanmadı.” Lend’i yere, buzdaki deliğin önüne özenle koydu ve Cresseda bir su gayzerinin içinde ortaya çıktı.

Reth beni kucağından bırakmamış, her şeyi görebilmem için hafifçe eğmişti. O kir pas içindeki altın kalbiyle tekboynuz hemen koşup geldi, havada sallanan ayaklarım üzerinde çalışmaya başladı. Tekboynuzun yarattığı o mutlu gökkuşağı, gün ışığı, kelebek, ay ışığı atmosferine kendimi çok kaptırmadan dikkatimi Cresseda’ya verdim. Tekboynuzun yaptıkları işe yarıyordu, bununla beraber birkaç defa başımı iki yana sallamam, yüzümdeki o salakça sırtışı silmem gerekti.

Cresseda'nın her zamanki dinginliğinin altında çalkantılı sulardaki dip akıntılarının, öfkeli sellerin, tsunamilerin sesi yatıyordu. “Ya hain kraliçeye ne oldu?”

Bir elimi kaldırdım. “Onu bıçakladım. Boynundan. Muhtemelen pek mutsuzdur.”

Cresseda başını öne salladı. Şeffaf yüz hatları güneş ışığını öfkeli bir şekilde yansıtıyor, ona bakmak düpedüz insanın gözünü acıtıyordu. “Sana müteşekkirim Evelyn.”

“Lend iyileşecek mi?” diye sordum, sesim titreyerek.

Cresseda sudan oluşan elini Lend'e uzattı ve neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonunda başını öne salladı. Sesi gelgit dalgalarının melankolisiyle çınlıyordu. “O hâlâ bizim.”

Tuttuğum nefesi salıverdim. Lend düzelecekti. İyileşecekti. Yaptıklarına değmişti.

Reth'ten beni yere bırakmasını istedim. Yere basınca ayaklarımın hâlâ hassas olduğunu ve acıdığını fark edip şaşırdım. Eskisi kadar berbat değildi ancak tekboynuz geçen sefer beni tümüyle iyileştirebilmişti. Reth aklımdan geçeni okuyup, “Kor-karım, daha önce de söylediğim gibi, sihrimin yararından çok zararı oldu. Tekboynuzun büyüü benimkiyle başa çıkamıyor.”

Omuz silktim. “Eark etmez. Yapmamız gerekeni yaptık. Er ya da geç iyileşirler.”

Cresseda başıyla Reth'i işaret etti. “Ak Saray'ın Oğlu. Her şey affedilmiş değil. Ancak oğluma yaptığın iyilikler için sana teşekkür ediyorum. Lend'imın gerçek adını bir daha kullanmayacağına ya da hiç kimseye söylemeyeceğine güveniyorum.”

“Lend'i bu sayede mi bulabildin?” diye sordum dönüp Reth'e bakarak. Ama nedendir bilinmez, benimle göz göze gelmekten kaçındı. Cresseda'nın Lend'in gerçek adını Reth'e söylemiş olması (bu arada, Lend'in başka bir adı daha olduğundan tümüyle habersizdim) çok mantıklıydı. Reth benim gerçek adıma da bil-

diği için nerede ve ne zaman olursa olsun beni bulabiliyordu...

Anında.

“Dur bir saniye,” dedim. Bütün taşlar yerine oturmuştu. “Sen... istesen onu anında bulabilirdin. Cresseda sana Lend’in adını verdiği anda, onun nerede olduğunu *tam olarak* öğrenmiştin. O yüzden Periler Diyarı’nın dehşetleri arasında yaptığımız küçük gezinti...” Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. Elbette. Elbette Reth babasının hayrına yardım etmemişti bana. Tek istediği Kara Saray’ın yaptıklarını, insanlara nasıl zarar verdiğini bana göstermek, böylece Ak Saray’a ve paranormallerin yapmamı istediği şeye sempati duymamı sağlamaktı. Tüm bu olanlar –her zaman ama her zaman olduğu gibi– beni manipüle etmenin bir diğer yoluydu.

PERİ PARFÜMÜ

“Evelyn,” dedi Cresseda ama lafı ağzına tıkadım.

“Hepiniz bu işin içinde miydiniz yani?” Göl kıyısında toplanmış paranormallere baktım. Selkiler, banshee’ler, bir gnom, bir silf ve durup da bakma zahmetine katlanmadığım daha nice şey. “Sırf Unseelie’lerin nasıl olduğunu göreyim diye mi Lend’in hayatını riske attınız? Ben onların ne halt olduğunu zaten biliyordum! Korkunç olduklarını bilmiyor muyum sanıyorsunuz! Senin” –elimle Cresseda’nın sudan oluşan göğsünü, ruhunun ışığının parıldadığı yeri işaret ettim– “onun öz annesinin bunu yapacağına asla inanmazdım. Kara Kraliçe’yle geçirdiği her dakika tehlikeliydi. Kraliçe’nin ona neler yaptığını kim bilebilir?”

Cresseda başını iki yana sallayınca su damlacıkları sıvı ışık gibi etrafa saçıldı. “Ben sadece Reth’e Lend’in adını verdim ve ondan sana her türlü yardımcı olmasını istedim, o kadar.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii, çünkü bana yardım etmek denince Reth’in kararları hep isabetli olmuştur.” İçime daha fazla ruh enerjisi sokmaya çalışırken yaraladığı bileğimi kaldırdım. “Çok iyi etmişsiniz. Ebediyen yaşayan yaratıklar için çok yavaş

öğreniyorsunuz. Perilere. Güven. Olmaz! Asla! Özellikle de ona!”

Tamam, benim de ona güvenmekle hata ettiğimi unutun. Ona karşı ne kadar şükran dolu olduğuma, geçmişteki hatalarını affetmeye ne kadar istekli olduğuma inanamıyordum.

“Ben, gereken yoldan yürüdüm.” Reth’in sesi kararlıydı ve hiç özür dileyecekmiş gibi değildi.

“Kimin standartlarına göre? Yo, sakın yanıt vereyim deme. David, Lend’i eve götürebilir miyiz? Burası hem buz gibi hem de etraftakilerden hoşlanmadım.”

Arianna bir elini usulca omzuma koydu. Arkamda durduğunu fark etmemiştim bile. “Lend evinde. Bundan ötesi boş.”

Omuz silkip onun elinden kurtuldum. Yorgundum, tükenmiştim, tek istediğim, ihtiyacım olan tek şey Lend’in uyanmasıydı.

“Lütfen kal ve bizi dinle Boş Olan,” dedi güzeller güzeli bir dryad. Kılığının altında teni yumuşak, yosunlu bir yeşildi. Koca koca kahverengi gözleri adeta yalvarıyordu.

“Benim adım Evelyn.” Sesim titredi. Onun gözlerindeki umut ve hüznün karışımına dayanamıyordum. Tüm paranormal dünyasının yükünü omuzlarıma alamazdım. Hayatım boyunca zaten çok çalışmışım. Bir başka yolunu bulurlardı. Ben artık Boş Olan değildim. Evie’ydim ben.

David içini çekti. “Kanepeye yastık ve battaniye koyar mısın? Lend’i orada daha iyi takip ederiz. Ben birazdan eve getiririm.”

“Tamam.”

Döndüm, topallayarak evin yolunu tuttum. Ayaklarım hâlâ acıyor, yanıyor ve donuyordu. Ama umurumda değildi.

“Hey,” diye seslendi Arianna arkamdan. Adımlarımı hızlandırdım. Yetişmek için koştu, bana ayak uydurdu. “Niye onları dinlemiyorsun ki? Periler Diyarı’nda her şeyin ne kadar berbat olduğunu gözlerinle gördün. Hepsine bir son verebilirsin.”

“Evet. Gördüm. Sen şu ayaklarımda halini gördün mü?”

Reth'in beni kendi perilerinin tarafına çekmek için özellikle çıkardığı gezide oldu. Yapmamı istedikleri şeye beni ikna edebilmek için. Hepsinin işi gücü bu: beni olmalarını istedikleri şeye dönüştürmek. Onların oyuncağı değilim ben!"

"Reth'in bunları göstermek için seni kandırmış olması, gördüklerinin ne kadar kötü olduğunu değiştirir mi peki?"

Başımı öfkeyle iki yana salladım. İçlerinde Boş Olan taşıdıklarından, Kara Kraliçe'nin maşası olduklarından habersiz, güllük gülistanlık yaşayan genç kızları aklıma getirmemeye çalıştım. Bir de sonsuza dek dans edenler vardı. Sonra o köy. Tüm bu yaşamlar, burada olmaması gereken varlıkların keyfi doğrultusunda çalınmış ve yok edilmişti.

Sonsuza dek buradan gönderebileceğim varlıklar.

Ama bu benim sorumluluğum olmamalıydı!

Arianna elini koluma koyup beni zorla durdurdu. "Bak, dinle beni," dedi. Sesi yumuşak ve kararlıydı. "Birisi –hatta sevmediğin birisi– bir şey yapmanı istemiş olabilir ama neticede karar senindir. Bu, yaptığının doğru olduğu gerçeğini değiştirmez. Eğer doğru kararı verirsen ki bunun ne olduğu fark etmez, seçim hâlâ senindir. Seni buna asla zorlayamazlar. Eakat sen bunu seçebilirsin."

Ellerimle yüzümü örttüm, ofladım. "Biraz zamana ihtiyacım var. Ben... çok korkuyorum. Hem de hepsinden. Bunları doğru dürüst düşünebilmem için Lend'in uyanmasına, sapa-sağlam olmasına ihtiyacım var."

"Tamam." Bana sarıldı, alnını alnıma yasladı. "Ama gerçekten, etraflica *düşüneceğine* dair söz ver bana. Gerçekten düşüneceksin. Anne babamın istemediği şeyleri yapmakla yıllarımı harcadım, sonunda öldüm. Neden söz ettiğimi biliyorum o yüzden. İnan bana."

"Evet," dedim bitkin bir sesle.

Beni sımsıkı kucakladı, sonra hızla itti. “Hadi gidip Lend’in yatağını hazırlayalım, sen de duşa gir. Periler gibi iğrenç kokuyorsun. Üstün başın çiçek, gün ışığı ve kötü manipölasyon kokusu.”

“Eve gelirken tekrar uyanacak sandım. Kıpırdamaya, kılık değiştirmeye başladı. Yakında uyanır.” David Lend’i yatırdıktan sonra yorgunca gülümsedi, ben de başımı öne salladım.

Kanepeye çıkıp Lend’e sokuldum, ona sarıldım, başımı çenesinin altına koydum. Kolunu da belime sardım, o tanıdık gelen ağırlığı bana rahatlık verdi.

Feci şekilde ihtiyaç duyduğum uyku iyice bastırmıştı ki, Arianna’nın bayramlık ağzını açtığını hissettim. “Sen de nereden çıktın be?” diyordu.

Jack fısıltıyla yanıt verdi. “Evie iyi mi?”

“Evet, bir şeyi yok.”

“Vay be, harbiden başardı.” Jack’in sesinde hayranlık ve takdir vardı.

“Kara Kraliçe’yi bizzat bıçaklamış.”

Jack alaycı bir ifadeyle güldü. “Hah, hapı yuttuğunun resmidir.”

“Her zamanki gibi ama... Sen de mi ayaklarını mahvettin, ha? Hadi gel, dışarı çıkalım. Uyuması lazım.”

Ağır ağır çıktılar, ben de kendimi uykuya kaptırdım.

“Başardın mı?” diye fısıldadı Vivian. Her şey kapkara ve pusluydu, sesi uzaklardan geliyordu. Halbuki normalde yanı başımda ve gerçek gibi olurdu.

“Lend’i geri getirdim.” Etrafımda döndüm ama onu hiçbir yerde göremedim.

“Aferin sana.” Mutluydu ama sesi giderek uzaklaşıyordu.

“Neredesin?”

“Bilmiyorum.”

“Buraya gelemez misin? Seni çok özledim. Keşke... keşke Lend'i getirdiğim gibi seni de geri getirebilseydim.”

Onu artık güç bela işitebiliyordum, sanki çok uzaklaşmıştı. “Neden öyle bir şey isteyessin ki? İstememen lazım.”

“Ama istiyorum işte. Nereye gidiyorsun, Viv?”

“Bilmiyorum, aptal. Sen uyumana bak.”

Uyandığım zaman ağzım kupkuruydu, boğazım ağrıyordu. Midem ise ihmal edildiği için öfkeyle gurulduyordu. Lend'in hâlâ karnımın üstünde duran elini sıktım ama hiçbir tepki vermedi ve su kadar şeffaf kalmaya devam etti.

Kanepeden indim, dönüp hâlâ uyuyor mu, nefes alıyor mu diye baktım.

“Uyan artık,” diye fısıldadım. Eğilip alnını uzun uzun öptüm. “Lütfen, hemen uyan.”

İçimi çektim, acıyla odadan çıktım, köşeyi dönüp mutfığa girdim. David'in buzdolabı Lend'le akıl almaz iştahının bu evde yaşadığı günlerdeki gibi tıka basa dolu değildi. Bir somun Fransız ekmeği aldım, oturup kara kara düşünmeye başladım.

Lend'in uyanmasına daha ne kadar vardı? Peki ya hiç uyanmazsa?

Hayır.

Bunu düşünemezdim, çünkü düşünürsem gerçekleşebilirdi. Lend uyanacaktı. Pek yakında. Gözümü tavana diktim. Hayatımda dinle pek işim olmamıştı ama bizim dışımızda bir şeyler olduğunu gerçekten biliyordum. İnsan bunu bilmeden en iyi dostu olan denizkızmm ruhunu kendi bedeninde taşıyamazdı.

“Hey, Kâinat, duyuyor musun?” Sesim çekingen ve hafifti. “Eğer dinliyorsan, erkek arkadaşımın uyanmasına ihtiyacım var. Yeter ki uyansın, her şeye razıyım. Geçitler açarım, para-

normallere yardım ederim, Croc giymiş insanlarla dalga geçmem. Yeter ki uyansın. Lütfen.”

“Günaydın uykucu!” diye seslendi Jack yan odadan.

Şaşkınlıkla yerimden fırladım, Lend’in kallavi bir küfür savurduğunu işittim. “Evie nerede? Ne yaptın ona?” diye bağıırıyordu. Sesi çatlak ve uykuluydu.

Teşekkürler Kâinat! Neşeyle bağırdım, o arada tabureden düşüp kalçamı masaya vurdum. Eırlayıp salona dalmıştım ki, Lend’in başı tekrar kanepenin arkasında kayboldu.

“Lend, uyanmışsın! Sen...” Kanepenin ucuna gelince yerime mihlandım. Lend tekrar şeffaflaşmış, şuursuz yatıyordu. “Lend? Lend!” Yanma çömelip omzunu sarstım, önce yavaş yavaş, sonra sertçe. Yanıt vermedi.

Ayağa kalktım, kafası karışmış Jack’in ikimize baktığını gördüm.

“Ne yaptın ona?” diye bağırdım.

“Hiçbir şey yapmadım! Uyandı, beni öldürecek gibiydi. Her zamanki gibiydi, sağlıklıydı. Sonra sen köşeyi döndün, bayılıverdi.”

“Eğer bir şey yaptıysan...”

Jack iki elini havaya kaldırdı. “Yemin ederim, Evie.”

Kanepenin kenarına oturdum. Ağırlığımla Lend hafifçe yuvarlandı, karnı sırtıma yaslandı.

Çok komik, Kâinat.

BİRAZ YERE İHTİYACIM VAR

İçimi çektim, kalbimin vuruşlarıyla eşzamanlı bir şekilde kafamı dizlerime vurdum. Tekrar uyanması lazımdı. Mecburdu buna. Tam on beş saattir burada, onun yanında oturuyordum. Yemeğimi yerde yemiş, ola ki tekrar uyanır ve kaçıırırım diye uyumayı bile göze alamamıştım.

Omzuma hafif bir el kondu. “Evie, uyuman lazım.”

Arianna’ya baktım. “Ya uyanırsa?”

“Ben burada onunla otururum. Gözkapaklarım kıpırdatsa bile gelir seni çağırırım, tamam mı?”

“Yerde, onun yanında uyuyabilirim.”

“Uyuyamazsın, sen de biliyorsun. Hem burası çok gürültülü.”

Doğru söylüyordu. Paranormaller evi yolgeçen hanına çevirmişti. Vampirler, kurtadamlar, David’in yeraltı örgütünden tanıdığı kim varsa uğrayıp yardım teklifinde bulunuyordu. Gece vakti günüşiği ve saklanmaya gerek olmadığından trafik daha da yoğunlaşmıştı. David’in arkadaşları dışında, bizi pencereden seyrederken yakaladığım dryad gibi tuhaf varlıklar da vardı.

Bir de o acayip, tiz sesi ağaçların arasından yankılanan ejderha vardı. Ona cevaben şarkı söyleyen banshee’leri duydukça

en yakındaki uçurumdan aşağı atlamamak için kendimi zor tutuyor, kendime mezar kazıp sadece birkaç saatliğine değil, sonsuza dek uyumayı düşünüyordum.

Evet. Burada huzur yüzü göstermezlerdi insana.

“Hemen gelip söyleyeceğine söz verir misin?”

Başıyla onayladı, ayağa kalkmam için elini uzattı. Lend’in yüzünde, yakın zamanda uyanacağına ilişkin bir iz aradım ama her zamanki gibi bir şey bulamadım. Dudaklarımı dudaklarına değdirdim, içimi çekip odadan çıktım, merdiveni tırmanmaya koyuldum.

Üst kata henüz çıkmıştım ki Arianna aşağıdan seslendi. “Evie! Evie!”

Öyle hızlı döndüm ki ayağım takıldı, merdivenden aşağı yuvarlanıp her yanı çürük içinde ama mutlu bir çuval gibi yere serildim. “Lend?”

“Evie?” diye seslendi, sesi hâlâ boğuktu.

Gülerek kalktım, köşeyi dönüp odaya girdim.

Girdiğim anda kılığı kayboldu ve Lend *bir kez daha* kanepeye yığıldı.

“Hayır!” diye bağırdım, ileri atılıp başını ellerimin arasına aldım. “Yine mi! Sakın uyuma!”

Yüzümü göğsüne gömdüm, tişörtünü parmaklarımla kavradım. “Uyan, uyan, uyan.”

Arianna’nın yumuşak ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Sonra Arianna durdu. “Evie, çık odadan.”

“Ne? Niye? Ya tekrar uyanırsa?”

“Odadan çık, yeter. Mutfağa git, merdivene ya da başka bir yere.”

“Ari, ben...”

“Ne diyorsam yap!” diye parladı. Ona ters ters bakarak gözümün yaşını sildim, ayağa kalkıp mutfağa gittim ve Arianna’nın

neden aklını kaçırdığını merak ettim.

“Neler oluyor Arianna?” diye sordu Lend.

Döndüm, tekrar odaya girdim ve Lend anında düşüp kaldı.

Onunla birlikte yüreğim ve yüzüm de düştü. Hayır, olamaz. Yo, hayır, hayır. Arianna’ya baktım, o da başını öne salladı. Döndüm, paşa paşa mutfağın yolunu tuttum.

Lend yine uyandı.

“Tamam ama bu sefer ikimizin de gözü kapalı olsun,” diye bağırdım basamaklardan. Gözlerimi kapattım, bir elimi duvara koydum, el yordamıyla odanın kapısını buldum.

“İşe yaramadı,” dedi Arianna. “Yine uyudu.”

“Biiip!” diye bağırdım gözlerimi açıp duvarı tekmeleyerek.

David anlayışla elini omzuma koydu. “Hiç değilse uyanıyor,” dedi alçak sesle.

Başımınla onaylamaya çalıştıysam da yapamadım. “Lend’le aynı odada bulunamadığım bir dünyanın bana ne faydası vardı? Eğer aramızda bir duvar varsa uyanıyor, ancak fiziksel yakınlık olduğu anda, şak diye bayılıyordu Lend.

Boynumu büktüm, odadan çıktım, holde merdivenin en alt basamağına oturdum.

“Evie?” diye seslendi Lend.

“Efendim.”

“Galiba bu da işe yaramadı.”

“Cık.”

Hiç değilse artık konuşabiliyorduk. Ona Periler Diyarı’nda olan bitenleri, onu nasıl geri aldığımızı anlatmıştım. Orada kendi başına gelenlerden pek bahsetmiyor, ne zaman laf Kara Kraliçe’ye gelse sesi titriyordu. Keşke ona sarılabilseydim, her şeyin yoluna girdiğini söyleyebilseydim.

Sorun şu ki, ona sarılsam söylediklerimi duyamazdı.

Diğer sorun, hiçbir şeyin yoluna girmemiş olmasıydı.

“Periler Diyarı’nda yediğin ya da içtiğin bir şeyden olabilir mi?” diye sordum bitkinlikten ölecek halde.

“Yine hayır. Ağzıma hiçbir şey koymadım. Kuralları biliyorum. Hiçbir şeye elimi sürmedim. Hatta... o... beni çok zaman geçirmeden uyuttu. Sanırım otorite figürlerini çileden çıkartmak gibi bir becerim var.”

Lend’in Merkez’de tutsakken Raquel’i nasıl delirttiğini anımsayıp güldüm. Raquel, Raquel, *nerelerdesin?* Şimdiye kadar beni çoktan araması gerekirdi. Gerçekten telaşlanmaya başlıyordum. Merkez’deyken nasıl olmuştu da onu bulamamıştım?

Başımı iki yana sallayıp kollarımı kendime doladım. “Evet, orası doğru. Gıcıklıkta üstüne yok. Her zaman en çekici özelliklerinden biri olmuştur.”

Keşke gülümsediğini görebilseydim. Gülümsediğinden eminim. Yeni mesaj gelince cep telefonum bipledi. Carlee’dendi elbette. “Sana muhteşem dans elbisesi bldum. öle pahalıki böbreğini satsan yetmez. bi ara çaldır da renkleri dekorları knşlm.” Parmagım geri arama düğmesine gittiyse de telefonu hüznle yere bıraktım. Kış Dansı’na kafayı yoramazdım, önce erkek arkadaşım la dansa nasıl gidebileceğimizi bulmalıydım. O uyanıkken.

İçimi çekip ayağa kalktım. “Ben gidip Reth’i bulacağım.”

“Ne? Niye ki?”

“Bu konuda bir şeyler biliyor olabilir. Sanırım... Kraliçe seni lanetledi, Lend. Reth onun bunu nasıl yaptığını ya da nasıl düzeltileceğini biliyor olabilir.” Lütfen, lütfen Lend’i nasıl iyileştireceğini biliyor olsun. Lend’le duvarların ardından konuşmak hiç hoş değildi ve onunla uyanıkken yüz yüze gelemeyeceğimi düşünmek...

Düşünmek bile istemiyordum.

“Yalnız gitme,” dedi Lend, endişelendiği sesinden belliydi.

“Jack’i yanıma alırım.”

“Tabii ya, harika. Hayatındaki bir numaralı sapığı bulmak için diğer sapığı yanına al.”

Güldüm, gözlerimi devirdim, keşke elimle saçlarını dağıtabilseydim diye düşündüm. “Rahatla. İkisi de uslandı. Gibi bir şey.”

“Arianna’yı al.”

“O zaman Jack seninle kalacak demektir.”

Bir sessizlik oldu. “Tamam. Ama senin için ne fedakârlıklara katlandığımı sakın unutma.”

“İkiniz de burada olduğumun farkındasınız, değil mi?” diye sordu Jack, hol ile odanın kapısı arasında duruyordu.

“Farkındayız ama oralı bile olmuyoruz. Umarım çok geçmeden bir çözüm bulurum.”

Arianna odadan çıktı, elime bir palto tutuşturdu. Giyip fermuarını kapattım, salonun kapısından uzak durarak dışarıya, bulutlu geceye çıktım.

“O şahane sapığı nereden bulacağımıza dair bir fikrin var mı?” diye sordu Arianna.

“Ekibin geri kalanıyla birlikte göl kenarındadır diye umuyorum.”

“İyi o zaman.” Verandadan adımımı aşağı attığım anda sıcacık bir el, elimi tuttu. Başımı kaldırıp Reth’e dövecekmiş gibi baktım.

“Bana ihtiyacın mı var?”

“Nereden bildin?” Gözlerimi kuşkulu biçimde kıstım. Gizlice dinliyor muydu yoksa?

“İhtiyacın etrafa yayılıyor, aşkım. Daima hissedebiliyorum.”

İçimi çektim. “Erkek arkadaşımı düzeltebilir misin?”

Gülümseyişiyle karanlık gece aydınlandı. “Bir periden iyilik istenmeyeceğini artık öğrenmiş olman lazım.”

SÜSLEYİN O BEMBEYAZ KORİDORLARI

Reth, odaya girdiğim anda Lend'in kendinden geçmesini seyretti.

Yaptığı tek yorum, "İlginç," oldu.

"Peri sihri, değil mi? Bozabilir misin?"

Salonun sıcak ışığı gözlerinden yansıyor, sanki gözleri kendi kendine parhyormuş gibi gözüküyordu. "Galiba kraliçemi görmemiz gerekiyor."

"Onu iyileştirebilir misin, iyileştiremez misin?"

Durdu, sonra dudaklarını büzüp başını iki yana salladı.

Duvar boyunca çöktüm, Lend'e ümitsizce baktım. Kolu kanepeden aşağı düşmüş, yüzü yastığa gömülünce dudakları bir yana sarkmıştı. Yanma gitmek istedim ancak ona dokunmanın bir faydası olmazdı. *Onun bana* dokunmasına ihtiyacım vardı. Bunu ne kadar sık yaptığını şimdiye kadar hiç fark etmemiştim ve temasından yoksun kalmak elle tutulur, fiziksel bir acıydı. Ona baktıkça tenimin her santimi acıyordu.

Durup düşünmeliydim. Reth'in kraliçesiyle görüşmek için Periler Diyarı'na gitmeyecektim. Onun "iyi" sarayın kraliçesi olması umurumda değildi. Sonuçta hepsi kötüydü ve kötü, al-

kolik (daha doğrusu karbonasyonkolik) babamın sırf beni yapmak için annemi harcamasına, sonra da beni unutmasına göz yuman onlardı. Gidip de onlardan yardım dilenecek değildim.

Eğer Reth bu sihri bozamıyorsa... ne fark vardı ki? Ellerimi çırpıp ayağa sıçradım. “Reth sihri bozamıyor çünkü aynı türden bir peri değil! Bizim bir Unseelie perisine ihtiyacımız var!”

“Sanırım...” diyecek oldu Reth ama onu susturdum.

“Hayır, eğer Lend’i Kara Kraliçe lanetlediye, kara perilerden biri lazım bize.”

Odanın ortasında amuda kalkmakta olan Jack dönüp bana baktı. “Harika! O zaman Kara Saray’a gidelim mi? Belki kibarca rica edersen seni öldürmekten vazgeçerler.”

“Sen kapa çeneni.” Ona pis pis bakıp volta atmaya başladım. Bir Unseelie’ye ihtiyacım vardı, ancak kontrol edebileceğim biri olmalıydı bu. Kaztüyü Saçlı periden tekrar yardım isteyemedim. Hem zaten muhtemelen ölmüştü ya da kraliçesine yapmaya zorladığım şeyden sonra başına daha beter bir şey gelmişti. Dahası, ne onun ne de serbest bıraktığım erkek perinin adını biliyordum. Elimde hiç isim yoktu.

“Raquel! Bana Raquel lazım!” Raquel’i bulacak, gerekiyorsa ona yardım edecek, UPTA’yı temelli geride bırakmasını sağlayacak, son olarak da Lend’i kurtarmak için ondaki peri adlarını alacaktım. Mutfığa koştum, David masada oturuyor, telefonla konuşuyordu. Bütün gün deli gibi eşi dostu aramış, Raquel’in nerede olduğunu, ona nasıl ulaşabileceğimizi öğrenmeye çalışmıştı. Kaygısı beni duygulandırmıştı. Raquel’in benim için ne kadar kıymetli olduğunu bildiği su götürmezdi.

“David!”

Beklemem için bir parmağını kaldırdı, telefonu dikkatle dinledi. Birden beti benzi atınca kendimi kötü hissettim. İşittikleri her neyse, hiç hayırlı değildi.

Diğer odada Lend'in kalktığını duydum. "Giderek çekilmez bir hal alıyor," diye homurdanıyordu.

Ellerimi iskemlenin arkasına koyup gergince parmakları-
mın ucunda yaylandım.

David "Peki, sağ ol," deyip cep telefonunu kapattı. Ne yap-
cağını bilemez gibiydi.

"Onu bulabildin mi? Uzaklarda, korkunç bir göreve falan mı
gitmiş yoksa?" diye ümit ettiğim şeyi söyledim. Belki de Anne
Her Ne Karın Ağrısıysa piksilere çobanlık etmek gibi bir angar-
ya uğruna onu dünyanın diğer ucuna yollamıştı. Buna rağmen
Reth sayesinde oraya ulaşabilirdik.

David'in sesi kısık ve yıkılmıştı, diğer odaya gitmiyordu.
"Onu hapse atmışlar."

"Ne yapmışlar dedin?"

"İhanetten yargılanacakmış. Bu akşam saat yedide." Başını
ellerinin arasına aldı.

"Olamaz," diye fısıldadım. Midemin daha beter hale gelebi-
leceğini sanmıyordum ama kendi çıtasını yükseltip duruyordu.
Raquel'in başı *beladaydı*. Hem de benim yüzümden. En azından
nerede olduğunu öğrenmiştim. Raquel'in başına gelenlerden ha-
bersiz Lend, Jack ve Arianna'nın konuşmalarını yarım kulakla
dinlerken yorgun beynim planları birbiri ardına diziyordu.

David telefonunu aldı, sonra birden yerinden kalkıp odadan
çıktı; basamaklardan gelen gıcırtiları işittim.

"Odaları değiştirebilir miyiz?" diye seslendi Lend. "Açlıktan
ölüyorum da."

"Ben sana bir şeyler hazırlarım!" dedi Jack, neşeyle mutfağa
dalarak.

"Sen yemek yapmasını biliyor musun yahu?" diye sordum.
İnsanların yemeklerini yemediği düşünülürse, geçerli bir so-
ruydu bu. Jack sadece Periler Diyarı'ndaki yiyecekleri yiyebili-

yordu. Jack bana yardım edebilir, beni Raquel'in yanına götürebilirdi. Hem Merkez'i benden daha iyi tanıyordu.

"Yapabileceklerimi asla hafife alma."

"Meraklanma, almıyorum." İçimi çektim. "Lend, ben arka kapıdan çıkayım, sen de buraya gel, olur mu?"

"Evet. Öff, rezaletin daniskası."

Gülmeye çalıştıysam da beceremedim. Arka kapıdan çıktım. Gökyüzü aydınlanmaya henüz başlamış, yeni bir günün müjdesini veriyordu. Sonra bugünün hangi gün olduğu kafama dank etti. Merkez'deki ve Periler Diyarı'ndaki gündüzsüz geceler, gecesiz gündüzler yüzünden zaman kavramımın altı üstüne gelmişti. Ancak burada olduğumuz için artık emindim.

Mutlu Noeller, Evie.

Hem ayaklarım hem de buz gibi hava yüzünden evi çevreleyen verandada koştum, ön kapıdan içeri girdim. Kış olayına hiç ısınamamıştım. Merkez'de bütün mevsimler aynıydı.

Kanepeye atladım, Lend'den arta kalan sıcaklığın içine oturdum. Lend'in kendine has kokusu oracığa sinmişti; ormanın koyu yeşil rengine gömülmüş bir dere kadar serin ve berraktı.

Arianna hâlâ koltuktaydı, hep huyu olduğu üzere gözünü boşluğa dikmiş, kıpırdamadan duruyor, nefes almıyor, bu haliyle yaşayan birine –daha doğrusu ölmüş ve dirilmiş birine– hiç mi hiç benzemiyordu. Neyse ki konuşmaya niyetli değildi, çünkü benim de konuşacak halim kalmamıştı. Raquel'i kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

"...burada ne işin var ki zaten?" diye cümlesini bitirdi Lend. Sesinde çok bariz, tehditkâr bir ton vardı.

"Sana yiyip yiyebileceğin en iyi omleti yapmak için elbette." Takip eden boşluğu hayal gücümle doldurabiliyordum. Lend, elleriyle Jack'e *seni öldüreceğim* işareti yapıyordu. "Yaptığın hiç yakışıyor mu bak?" diye devam etti Jack. "Bizim Evie'yi

Merkez'den kurtardım, seni kurtarmak için de onun Periler Diyarı'na gitmesine yardımcı oldum."

"Senin o *bizim Evie* dediğin, benim sevgilim. Ne var yani, yardım ettin diye her şey halloldu mu?"

"Hallolmadı," diye seslendim. Bağırmadan konuşamayacak mıydık artık? "Ama bir başlangıç."

"Bu omletle bitirmeyi planlıyorum o başlangıcı," dedi Jack. "Çünkü yedikten sonra her şeyi affedeceksin."

"Senin elini değdiğin hiçbir şeyi ağzıma sürmem," diye yanıt verdi Lend. Gözlerimi kapadım, açılan buzdolabının, gereğinden sert bir şekilde çarpılan dolap kapaklarının, rafların sesini duydum. Beni öldürmeye kalkışanlara yufka yüreklilik etmekte üstüme yoktu anlaşılan. Önce Vivian'ı bağışlamıştım, şimdi de Jack'i.

Ama Reth'i değil. Asla değil.

Elbette bu üçlüde beni öldürmeye hiç kalkışmamış olan tek kişiydi Reth. Ama olsun. Hiç değilse Vivian ile Jack kaçtı ve sınırdaki intihar meyillerini periler tarafından yetiştirilmele-riyle açıklamak mümkündü. Eh, Vivian kesinlikle sınırı aşmış, düpedüz yüzlerce paranormali elleriyle öldürerek işleri farklı bir boyuta taşımıştı.

Çok karmaşık bir boyuttu bu.

"Bir sorunumuz var," dedim.

"Ne?" diye bağırdı Lend.

"Sorunumuz var!" diye bağırdım.

"Yok, orasını duydum. Sorun nedir?"

"Çözüm bende!" diye lafa karıştı Jack.

"Neymiş?" doğruldum, kulaklarımı iyice açtım.

"Zil takalım!"

"Ne?" diye sorduk Lend'le bir ağızdan.

"Ona zilli kedi tasmaları alalım. Böylece yaklaştığını anlar,

onun anında uyuyup canını yakmayacağı bir yere gidersin.”

Bir gümleme duyuldu, ardından Jack içerlemiş bir sesle, “Off!” dedi.

“Sorun şu ki,” dedim, “Raquel UPTA tarafından yargılana-
cakmış. Onu sonsuza dek kilit altında tutmalarına hayatta razı
olmam.” O benim Raquel’imdi. Buna nasıl cüret ederlerdi? Kor-
kum hızla öfkeye dönüşüyordu. Bana elektrik vermeleri başka
şeydi. Ancak kendileri için şimdiye dek çalışmış en iyi insanı
hapse tıkmanın yanlarına kalacağını sanıyorlarsa çok yanılı-
yorlardı.

“Nerede?” diye sordu Jack.

“Merkez’de,” diye yanıtladı David merdivenden aşağı iner-
ken. Ancak Lend birden “Bu işe burnunu sokmayacaksın,
Jack,” diye parlayınca babasının sözü yarıda kesildi.

“Ya!.. Bana sorarsan burnumu sokmam daha iyi. Sanırım
burada disiplin soruşturmasına uğramış tek kişi benim. Hatta
aslını isterseniz beş tanesine. Şanslı rakamım olan yediye ulaş-
maya çalışıyordum, ancak gel gör ki UPTA’yla yollarımız erken
ayrıldı.”

Mesele kapanmıştı. Harika bir ekip olacaktık, ona ne şüp-
he? Bu yıl Noel’le birlikte yeni alışkanlıklar edinmek için yanıp
tutuşuyordum hâlbuki. Basit şeyler. *Grinch* kitabını okumak.
Yılbaşı ağacı süslemek. Kurabiye yapmak. Merkez’e baskın dü-
zenleyip benim için anneye en yakın kişiyi kurtarmak. Her za-
manki tatil planları işte.

Çılgın Noeliniz kutlu olsun.

YAKUT TERLİKLERİN YOKLUĞUNDA

Arianna saçımı kahverengi bir peruğun altına sıkıştırıp sabitlerken, “Bu hayatımda duyduğum en berbat fikir,” diye bağırdı Lend.

“Son zamanlarda aklıma böyle bir sürü fikir geliyor ama en son berbat fikrimi uygulamasaydım içimizden biri burada olamazdı.”

“Eh, hiç olmazsa benzedin,” dedi Arianna, geri çekilip eserini süzerek. Siyah renkli, ince ve dar bir pantolon ceket takım giymiştim. İçimde de bir bluz vardı. Beyazdı bluz. Daha şimdiden nefret ediyordum ondan. Aşırı koyu renkte saçlarım ve boyalı kaşlarım yüzünden zaten peynir beyazı olan cildim daha da sırtıyordu. Hayatımdan hiç memnun değildim ancak fedakârlık yapmadan da olmuyordu.

Jack yatağa uzanmış, başını kenardan aşağı sarkıtmıştı. Kan hücum ettikçe yüzü daha da kızarıyordu. Uluslararası bir gizli örgütün yüksek güvenli tesisine sızmaya hazırlanan biri için akıl almaz derecede sıkılmış gözüküyordu.

En sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giydim, adımımı atmamla yere yuvarlanmam bir oldu. “Off.” Ayakkabıları çıka-

rıp hâlâ sızlayan ayaklarımı ovuşturdum. Topuklu giymem mümkün değildi. Bardağı taşıran son damlaydı bu. Eğer Kara Kraliçe'yi hâlihazırda öldürmek istiyor olmasam, yüksek topuklu giyme becerimi elimden aldığı için bile onu öldürülecekler listesinin zirvesine oturturdum. Bunun hesabını verecekti.

Ama şimdi değil. Jack'in evden buraya taşıdığı topuklu ayakkabı yığınınına özlemle bakıp diğer yığına döndüm ve ayağıma bir çift düz siyah babet giydim.

Kapıdan bir gümleme geldi, Lend kafa atmıştı herhalde. "Bu çok aptalca. Bırak babam halletsin. Hâlâ UPTA'da olduğunu bildiği kim varsa hepsini arıyor ve..."

Gidip kapıya kafamı yasladım, aramızda hiçbir şey yokmuşçasına kandırdım kendimi. "Fark etmez. UPTA eski UPTA değil artık. İpler yeni kişilerin elinde ve hiç şakaları yok. Raquel'e ben yardım edebilirim. Yerimde olsa o da aynısını yapardı. Daha önce yaptı zaten."

"Oraya vals yaparcasına gitmenin sana ne faydası dokunacak anlamıyorum..."

"Tango yapsam olmaz mı? Valstan daha seksi."

"Ben dalga geçmiyorum Evie! UPTA'nın elinden daha yeni kurtuldun! Sana yine elektrik verecek, sonra da etiketleyecekler."

"Sen öyle san. Arkamda peri desteği var, unuttun mu?" Pencereye gidip bahçeye baktım. Reth kurumuş kahverengi yaprakların arasında yolunu kaybetmiş bir bahar ve günüşiği tanrısı gibi duruyordu. Dosdoğru pencereye, bana bakıyordu. Ancak pencereye gitmek için tam o anı seçeceğimi nereden bildiğine akıl erdiremiyordum bir türlü. Sapık.

Biraz ürperdim. Reth'le göz temasımı hâlâ yitirmemiştim. Boyumu aşan bir işe kalkışmıştım, bunun ardından Reth'e daha da borçlu kalacağımı biliyordum. Bedelini hiç de istemediğim bir biçimde ve çok yakında ödeyeceğimden adım gibi emindim.

Lend tekmeyi vurunca kapı sarsıldı. “UPTA’ya geri dönmeden daha kötü olan bir şey varsa, o da, bunu yanında sadece Jack ve Reth’le yapıyor olmandır.”

“Bana borçlular.”

“Doğru,” dedi Jack ayağa kalkıp başını iki yana sallayarak. “Hem Reth’in Evie’ye yardım etmezsem ellerimi koparma tehdidi sanırım hâlâ geçerli. Hem UPTA’nın altını üstüne getirmeye bayılırım. En büyük hobimdir.” Lend kapıyı tekrar, bu sefer daha sert tekmeledi. “İnsanları Peri Patikaları’nda bırakmak gibi mi?”

“Altı üstü bir kez yaptım yahu! Kafama kakıp durmasanıza! Sırf bu yıl yaptığım, bundan beter beş şey sayabilirim.”

Elimi omzuna koydum. “Kendini sevdirmek için hiç iyi bir yol değil.” Sehpanın üstündeki telefonum titreşti, her ne kadar mantıksız da olsa, Raquel’dir diye bir umutla koştum. Belki de salıvermişlerdi onu! Belki... Öyle bir şey yoktu tabii. Carlee mesaj atmıştı: “kızım var ya acccayip tatlı bir çocukla tnştım benden 2 yaş büyük yanıp tutuşuyrm hadi bana mutlu noeller mutlaka ARA.” Gülümsedim, keşke detayları öğrenmek için onu *arayabilseydim* diye hayıflandım. Ne yazık ki sevdiklerimden hâlâ kurtarılmayı bekleyenler vardı. “Detayları msjla at şimdi knşamyrm xoxo” diye yanıt yazdım. Bir gün gelecek hayatım normale dönecekti, ben de tekrar iyi bir arkadaş olabilecektim.

Kapının kolu döndü. “Ben de seninle geliyorum.”

Koşup kapıyı tuttum. “Hayır efendim, hiçbir yere gelmiyorsun. Bir de baygın halinle seni mi taşıyacağız Merkez’de? Hem burada olman lazım. Eğer bir şeyler yolunda gitmezse canının yanmasına dayanamam.”

“Dur bir saniye, benim kafam kel mi? Ya benim canım yansa?” diye sordu Jack.

Lend ve Arianna da benimle aynı anda “Yansın,” diye bağırdı.

“Eh, mademki bu kadar eminsiniz,” diye mırıldandı Jack.

Lend kapının kolunu çevirip duruyordu. “Ya senin canın yanarsa Evie?”

“Ben bugüne bugün Periler Diyarı’na akın düzenleyip Kara Kraliçe’yi bıçaklamış insanım. Onun ardından bir avuç takım elbiseliden mi korkacağım? Güler geçerim.”

“Lütfen bıçaklamanın stratejinin bir parçası olmadığını söyle.”

Güldüm. “Elbette değil. Hem bıçağımı kraliçenin boynunda bıraktım. Galiba gidip önüme çıkana yumruğu oturtacağım, bakalım bir ergen kız gelip bana da elektrik şoku verecek mi?” Dalga geçercesine tıklattım kapıyı.

“Raquel’i oradan kurtarmak istiyorsan bana ihtiyacın var. Sen gördüğün kişilerin şeklini alamazsın. Ama ben yapabilirim bunu. O yüzden, bu gizli operasyonun başarıya ulaşması için elindeki en büyük silahı neden yanına almıyorsun?”

“Şey... Çünkü sen...”

Arianna’dan medet umarak ona baktım. Ama omuz silkti. “Doğru diyor.”

“AAH!” diye bağırip ellerimi çaresizlikle havaya kaldırdım. “Tamam, pes!” Lend *elbette* haklıydı. Tüm kozlarımı oynatarak Raquel’in özgürlüğünü tehlikeye atamazdım. Kabullenmek ağır geliyordu ama Lend’i de dâhil etmek zorundaydım.

“Tüm perileri cehenneme yollama fikrime uysaydım şimdi bunların hiçbiri olmayacaktı,” dedi Jack, biraz sinirlenmişti.

“Gerçekten o günü hatırlamak istediğinden emin misin?” diye seslendi Lend. Kapı, sesindeki tehdidi gizleyememişti.

“Tamam!” dedi Jack, ellerini çırpıp bana sırtarak. “Hadi, hazır mıyız? Kim kim gidiyoruz?”

“Ben Reth’le gitsem iyi olur, sen de...”

“Reth’le tek başına hiçbir yere gidemezsin,” diye bağırdı Lend.

“İyi o zaman. Ben Jack’le giderim, sen de...”

“O da olmaz.”

Keyifsizce güldüm. “Tamam, ben de üç kez topuklarımı birbirine vurup ‘Var mı Merkez gibisi, var mı Merkez gibisi,’ diyeyim, sihirle bir anda oraya gideyim!”

Bir süre konuşmadı. “Reth’le olman daha güvenli sanırım.” Öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından konuşuyor gibiydi. “Hem gözümü Jack’in üstünden eksik etmem.”

“Eh, ben de Lend’le daha çok zaman geçireceğim için çok sevinçliyim. Eğlenceli Şeyler listemin ilk sırasında yer alıyor. Kendimize gizli bir el sıkışma hareketi falan uydurmaliyiz!” dedi Jack. Beni yana itip kapıyı ardına kadar açınca, kendinden geçen Lend paldır küldür yuvarlandı. “Eyvahlar olsun.” Jack gülümsedi, gözleri ıslıl ıslıldı. “Bak sen şu işe. Yazık, muhabbetine de bayılıyordum halbuki.”

“Aman ne komik. Ona göz kulak ol, tamam mı? Raquel’in Demir Kanat’ta olduğunu sanmıyorum çünkü bağrıış çağrıışımı mutlaka duyardı. Onu gelişigüzel bir odaya kilitlemiş olabilirler. Bir şey bulsak da bulmasak da bundan iki saat sonra Raquel’in eski ofisinde buluşalım.” Jack başını öne salladı, bana bakmadan sürekli ayağıyla Lend’i dürtüyordu.

“Jack, bir şey daha söyleyeyim mi? Reth’in ellerin konusunda yaptığı tehdit var ya? O, Lend’i de kapsıyor. Saçının teline bile zarar gelmesine izin verme. Yoksa...”

Lend’e son bir kez, uzun uzun baktım. Ona dokunmayı nasıl da istiyordum ama karşılık verememesi bana kendimi daha da kötü hissettirecekti. Sonra Arianna bize şans diledi, alt kata inip kapıdan çıktım. Reth elini uzatmış bekliyordu. Çarpıcı elindeydi, üstündeki sahte pırlantalar şafağın ilk ışıklarıyla parlıyordu. “Bunu Periler Diyarı’nda düşürdün. İkinizi ayırmaya gönlüm varmadı.”

Parmaklarımı emektar dostuma doladım, tüm kötü niyetimle, umarım üzerinde kullanacağım birini bulurum diye düşündüm.

Ç PLANI

“Anne’in ofisi nerede, biliyor musun?” diye sordum. Huysuzdum, ayaklarım sancıyordu ve Jack’in ayaklarında çizik bile kalmamasını feci kıskanıyordum. Buraya geleli bir saat oluyordu. Bu zaman zarfında devriyelerle yüz yüze gelmekten defalarca kıl payı kurtulmak haricinde hiçbir şey başaramamıştık. Her bir odada Raquel’i aramanın imkânı olmadığından, Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’nın ofisindeki kayıtları araştırmanın daha iyi olacağına karar kılmıştım.

“Seni çok şaşırtabilir ancak tanımadığım ve umursamadığım insanların ofislerinin yeriyle ilgilenmemek gibi bir alışkanlığım vardır.”

“Ben de seni kullandıkları için UPTA’ya karşı kan davası falan güdüyorsundur diye düşünmüştüm.”

“Sen hiç kimsenin, bir kez bile olsun adımı bana karşı kullandığını gördün mü? Sözüm meclisten dışarı.”

Kaşlarımı çattım, köşeden bakıp her zamanki gibi boş olan bir koridora çıktım. Bu işin bu kadar can sıkıcı olacağını hiç düşünmemiştim doğrusu. Reth sakince yürüyor, asla duraksamıyor, bir kez olsun dönüp geriye bakmıyordu.

Onu gerçek adıyla tuzığa düşüren zavallılara ne yaptığını merak ettim. Az daha soracaktım ama ne yalan söyleyeyim, öğrenmeyi pek istemiyordum. “Dur... Raquel’e bir şey yapmadın ama.” Söyledikten sonra kendime kızdım. Raquel, Reth’in ismini ona karşı kullanmıştı, ben de gidip salak gibi hatırlatmıştım.

“Hımm, hiç huyum değildir ama gözümünden kaçmış.”

Dalga geçerek güldüm. “Evet bay ‘planı eksik olmayan’, sürekli detayları atlıyorsunuz.” Konuyu deşip de ona unuttuğu bir intikamı anımsatmak istemiyordum ama elimde değildi. Hiç ondan beklemediğim bir şeydi bu.

Yaptığım gözlemi bir kenara atmak istercesine o zarif elini salladı. “Bazı şeyler dikkatime bile değmez.”

“Yalancı seni.”

Durdu, yanımda olmadığını anlayıncaya kadar birkaç adım attım. Sonra döndüm, kendimi o altın bakışların içinde kaybolurken buldum.

“Bazen önündekini görmüyorsun, aşkım.”

“Ne demek istiyorsun sen?” diye çıktım. Sonra Reth o kursuz, devasa, neredeyse anime karakteri büyüklüğündeki altın rengi gözlerini devirdi. Bu *kesinlikle* bir peri davranışı değildi. “Amanın! Sen gözlerini devirdin!”

“Körle yatan şaşı kalkarmış.” Yanımdan geçip gitti, ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

Eakat aklımdan kötü kötü şeyler geçiyordu. Raquel’in, Reth’in ‘Evie’yi ateşli bir ölümsüze dönüştürme’ planlarını yerle bir ettiğini biliyordum. Şayet Reth bundan ötürü Raquel’e kin gütmüyorsa, ne için güderdi bilemiyordum. Reth’e baktım, sırf Raquel’in benim için neler ifade ettiğini bildiğinden mi onu yalnız bıraktı diye düşündüm. Böyle düşününce kendimi tuhaf hissettim, içim huzursuz oldu. Tartışmasız bir ukala olduğu zamanlarda Reth’i görmezden gelmek nispeten kolaydı. Ancak,

bir kısmı hileli hurdalı ve içten pazarlıklı da olsa, bana çok yardım etmişti. Tüm bunları aklımda ve yüreğimde nereye koyacağımı bilemiyordum.

Kayıt arşivinin olduğunu bildiğim koridora çıktık. Belki disiplin kovuşturmasına uğrayan personelin nerede tutulduğu da buralarda bir yerde yazıyordu. Ama kapıyı, avucumu koyup açamazdım. “Kapıyı açmanın bir yolunu biliyor musun?”

Hayatından ölesiye bezmiş görünen Reth elini kapıya koydu, sonra yanmış gibi geri çekti. “Demirden.”

“Harika. Ben kilidi açamam, sen de içeri giremezsin. Hiçbir işe yaramayız.”

“Bu manasız geziye çıkmadan önce de aynısını söylediğini anımsar gibiyim.”

Gözlerimi ovuşturdum. Raquel’i ya da Anne’in ofisini bulmak her zaman düşük bir ihtimaldi, ancak ben hep içten içe, belki birilerini yakalar da konuştururuz diye ummuştum. Reth’in o sihirli kılığının ihtişamıyla herhangi birinin eteğindeki tüm taşları dökebileceğinden yana hiç kuşku yoktu. Ancak bunca zamandır koridorlarda dolaştığımız halde tek insana rastlamış değildik.

Dur bir saniye. Bunca zamandır koridorlarda Reth’in peşinden gidiyordum.

Ona bakıp gözlerimi kıstım. “Tüm çabalarımız boşa çıksa çok sevinirdin, değil mi?” Reth’in Raquel’in geleceğinden endişe ettiğini hiç düşünmüyordum. Başından beri tüm yatırımını bana yapıyordu. Raquel yoksa peri isimlerine ulaşamazdım, o da Lend’e artık dokunamayacağım anlamına gelirdi. Belki de sonsuza dek.

Başını yana eğdi. Yüzünden anlam çıkarmak olanaksızdı.

“İnanamıyorum buna.” Topuklarımın üstünde döndüm, koridorda aksi yöne yürümeye başladım. “Elbette bana yar-

dım etmezsin.” Nereye gideceğimi biliyordum ve hiç kimseye rastlamayayım diye bana yol gösteren Reth olmadan bir şeyler bulacaktım.

Rastlayacağımız birileri beni deli sanmasın diye arada yaşıyarak, labirentvari koridorlarda koşar adım ilerledim, eski antrenman salonumu buldum. Kilidi elimle açmak üzereyken durdum. Muhtemelen hiçbir şey olmayacaktı ama, ya elimi tanıyıp alarm vermesi için programladılarsa?

“Biip,” diye homurdandım.

“Sorun mu var?” dedi Reth, burnumun dibine sokularak. Periler kişisel alan denilen şeyden hiç nasibini almamıştı. Boynumdan aşağı inen sıcak ve tatlı nefesiyle ürpermeye çalıştım.

“Hayır.” Teknolojinin canı cehenneme. Eski usulden şaşmayacaktım. Elim geri çektim, yumruk yaptım, sonra kapıyı çaldım. Kuvvetlice. Arka arkaya. Belki biraz da çaresizce, çünkü zamanım hızla azalıyordu ve kapıyı açmazsa...

Kapı kayarak açıldı, Bud’ın şaşkın ve öfkeli yüzüyle karşılaştım. “Neler oluyor...”

Onu odanın içine ittim, sonra kapının kapanmasına izin verdim. Reth koridorda kalmıştı.

“Senin burada ne işin var yahu?” Bud’ın yüzü kırmızının sağlıklı bir tonuydu. “Aklını peynir ekmekle mi yedin? Buradan bir kez kaçabildiğin için şanslısın. Tekrar yakayı ele verirsen hiç şüphelen olmasın ki...”

“Yardıma ihtiyacım var. Raquel’i yargılayacaklar.”

Derin derin göğüs geçirdi, gözlerini ovuşturdu, yere baktı. “Tahmin etmiştim.”

“Onu nerede tuttuklarını biliyor musun? Duruşmadan önce onu kaçırmam gerekiyor, çünkü ceza aldıktan sonra onu bir daha bulamayabilirim.” Aklıma getirmek bile istemiyordum. Raquel’i de Lish’i yitirdiğim gibi yitiremezdim.

Nasırlı, kocaman ellerini omuzlarıma koydu, puslu kahve-rengi gözlerini gözlerime dikti. “Dinle kızım. Seni hep sevmişimdir. Raquel’i de severim. A’ma inan bana, bu işe burnunu sokmaman senin yararına. UPTA’yı kendi haline bırak, bir daha da bulaşayım deme. Kaybol git.”

İtiraz etmeye hazırlanıyordum ki, Bud’ın gözlerindeki bakışın anlamını çözdüm. Korkuydu bu. Bud, heyula gibi bir adamdı. Bir kurtadamdan daha güçlü ve sertti ve kendimi savunma tekniklerime yeteri kadar çalışmadığım için sonsuza dek azarlama yeteneği haricinde herhangi bir doğaüstü becerisi yoktu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Ellerini iki yanına sarkıttı, ağırlıkların yanında duvara yaslı duran eski püskü bir katlanır iskemleye çöktü. “Burası var ya? Hiçbir zaman mükemmel olmadı ama ben özünde hep iyi bir şey yaptığımıza inandım. Ne var ki Anne-Laurie LeFevre başımıza geldiğinden beri her şey, bir gremlinin gemi gövdesi kemirmesinden bile hızlı kötüye gitti.”

“Tutuklamalar yüzünden mi?”

“Onunla da bitmiyor. Söylentiler var –bunlardan uzak durduğuma dikkatini çekerim– ancak kimileri, dünyayı korumamız gereken varlıklarla işbirliği yaptığımızı söylüyor. Kesinlikle çizgimizin dışında bir şeyler dönüyor. İkimizin de bilmemesi hayrımıza. Senden, olan bitenlere karışmamamı rica ediyorum. Raquel buralarda mı diye gözümü açık tutarım ancak UPTA’yla bu kadar samimi olmasaydı bunlar başına gelmezdi. Senin burada olmanı ben ne kadar istersem o da o kadar isterdi.”

Yüzümü astım. Midem, canlı bir varlık gibi karın boşluğumda gezintiye çıkmıştı. Bud’ın bile ödü patladığına göre buralarda ciddi bir şeyler dönüyordu. Harbiden boğazıma kadar batmıştım.

Eh, yeni bir şey değildi ki bu. Omuz silktim. “Raquel beni bırakmazdı. Pes edip onu yüzüstü bırakmayacağım.”

İçini çekti. “Hep böyle bildiğini okurdun. Şeytan diyor ki sırf şunu kaçırmak için git alarmı çal.”

“Öff, yapma. Hayatta böyle bir şey yapmazsın. İkimiz de biliyoruz ki en gözde öğrencindim.”

Kahkahayla güldü.

“Raquel’i nerede tuttuklarını biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Bilsem de söylemezdim. Çık git buralardan. Kendine bir yaşam kur. Benim yaşamımdan da uzak dur. Buradaki en tehlikeli şeysin sen.”

“Yapma. Şirinlik muskasıyım ben. Gördün mü? Hiç de tehlikeli değilim.”

Başını iki yana sallayıp kapıyı açtı. “Dışarı. Lütfen, evlat. Bir daha da karşıma çıkma.”

“Sağ ol, Bud. Tekrar. Her şey için. Verdiğin bıçak hayatımı kurtardı.” Bıçağı görmek istermişçesine ellerime baktı. “Ee, şeyy, nasıl desem... kaybettim galiba.” O bana çatamadan fırlayıp kucakladım, sonra dışarı çıktım, kapının arkamdan kayarak kapandığını işittim. Reth’in dışarıda beklediğini sanıyordum ama ortalıkta yoktu. O adi yaratık bu sefer neler çeviriyordu?

Fark etmezdi. Yararsız da olsa, zaten bundan fazla bilgi edinmem mümkün gözüküyordu. Döndüm, alelacele Raquel’in eski ofisine doğru yola koyuldum. Jack ile Lend’in onu bulduklarını, Raquel’in masasına oturmuş iç çekme repertuvarıyla alıştırtma yaptığını hayal ettim. Birbirini kesen iki koridordan geçerken gözüme biri takıldı. Daha önce başımda bekleyen kurtadam muhafızdı bu. Biipini biiptiğimin biipi. Yüzümü gizlemek için elimi kaldırmaktan son saniyede caydım, paniklediğimi belli etmemeye çalışarak olanca hızımla yanından yürüyüp geçtim.

Beni görmemişti. Görmüş olamazdı. Ne olur beni görmesin.

“Hey! Sen!”

Bugün hiçbir şey yolunda gitmeyecek miydi? Koşmaya başladım, peşimde Yavrukurt, köşeyi kayarak döndüm. Koridorun diğer ucunda Bud'ı gördüğümün farkına güçlkle varabildim. Orada ne işi olduğunu merak ediyordum ki Bud eridi, erkek arkadaşımın sudan oluşan bedeni göründü ve şuursuz halde yere yığıldı.

B planını yürürlüğe koyma zamanıydı. Hatta Ç planını. Bakalım Yavrukurt Çarpıcı'yı ne kadar sevecekti.

KUSURLU RESİM

Yavrukurt gözlerini kısıp hırladı. “Bir avcının seni takip etmesini istiyorsan yapacağın en iyi şey kaçmaktır,” dedi bana.

Alay edercesine güldüm. “Bu ne be? Bu repliği ayna karşısında falan mı ezberledin?”

Üstüme atılınca yana kaçtım, ne var ki koridor fazla manevra alanı bırakmayacak kadar dardı. Onu Lend’den uzak tutmalıydım. Dönüp aksi yönde depara kalktıysam da birden bir şey beni geriye çekti, ayaklarım yerden kesildi. Yavrukurt koca elini ceketimin yakasına geçirmişti. Hemen düğmeleri çözdüm, ceketin cebine uzanıp Çarpıcı’yı çıkardım. Kurtadam beni geri çekmeye çabalıyordu ki ceketim elinde kaldı. Çarpıcı’yı açtım, dönüp karnına doğru uzattım fakat çok hızlıydı.

Biip; daha önce hiç kurtadamlarla dövüşmemiştim; elimdeki şok silahının farkında olan bir kurtadama elektrik vermeye de hiç çalışmamıştım. İkimiz de daireler çizip birbirimizin gardında bir boşluk ararken Yavrukurt sırtıyordu.

“Korkunun kokusunu alabiliyorum.”

“Ay, yine filmlerden alıntı yapıyor! Ne sandın bunu? Düşük bütçeli film mi? Duyduk duymadık kalmasın: Ne senden dertli

kahraman olur ne de bu dövüşün ardından sevişme sahnesi var.” Öne doğru atlarmış gibi yapıp kandırayım dedim, fakat sola döndüğü gibi yumruğunu kafamın yanma indiriverdi. Gözlerimin önünde yıldızlar peydahlandı, beynim acıyla başa çıkmaya çalışırken her şey daralıp kayboldu.

Şok silahı, şok silahı, şok silahı diye düşündüm. İçgüdülerimi pençelemeye, kafama inen yumruğun etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Demeye kalmadan elimi yakaladı, hızla dizine vurdu. Kolumu da geriye bükünce Çarpıcı işe yaramaz halde tangır tungur düştü, acıdan iki büklüm oldum.

“Şimdi kimin filmiymiş?” diye tısladı kulağıma ve bana zorla diz çöktürdü. “Çizmeyi aşkın,” dedi Reth. Hayatımda onun o yumuşacık, altın sesi duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Yavrukurt hemen kolumu bıraktı. Ayaya fırlayıp geriledim.

Reth bir parmağını Yavrukurt’un çenesinin altına koydu. Kurtadam güvenlik görevlisi Reth’e aval aval bakmaya başladı. Reth’in yüzündeki ifadeye bakılırsa, Yavrukurt’u feci bir akıbet bekliyordu. Hem de şimdi.

“Dur!”

“Hımm?” Reth başını kaldırıp bakmadı bile.

“Öldürme onu.”

“Artık bana söz geçiremediğini hatırlatabilir miyim? Bu şey senin canını yakacaktı.”

“Onun suçu değil. Tamam, salağın teki olabilir ama burada olmayı o istemedi.” Bunda benim de biraz payım vardı. Ah, kahpe vicdan. Ceketimi ve Çarpıcı’yı yerden aldım. “Alarmı fılan çalması diye onu biraz uyutamaz mısın?”

Reth nihayet bana baktı; gözlerini kısmıştı. “Bu diyarın fani yaşamlarına aşırı bağlısın Evelyn. Gözlerini gerektiği gibi açsaydın, bunların hepsinin değersiz olduğunu anlardın.”

“Benim için değerli ama. O yüzden lütfen. Onu uyut. Geçici

uyku ama, ömrünün sonuna kadar değil.”

Bakışları nihayet gerginliğini yitiren Reth, Yavrukurt’a döndü, parmaklarını muhafızın alnında gezdirdi. Kurtadamın gözlerinin akı göründü, adam sert bir şekilde yere düştü.

Buna hiç üzülmemiştim işte. “Sağ ol. Nerelerdeydin?”

“Yapmam gereken işler vardı.”

“Hayrola, UPTA mesai kartını doldurmayı mı unuttun yoksa? Kişisel eşyalarını mı topluyordun? Eski odanı mı temizledin?”

İçtenlikle gülünce biçimli ve kusursuz dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Onun gibi bir şey.”

Bana adamakıllı yanıt vermeyeceği barizdi. Dönüp koridorda ilerledim, hâlâ yerde huzurla uyuyan ve hay biip, anadan doğma çıplak olan Lend’in yanına geldim. Gafil avlanmışım. Ne giydiklerine bakmaksızın her istediğinin kılığına bürünebilmesi için üstünde gerçek bir kıyafet olmaması normaldi. Yine de, erkek arkadaşımı çırılçıplak görmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Onu kendi kendine uyansın diye burada bırakacak değilim. Jack nerelerdeydi hem? Eğer Lend’i ekip tüydüyse bana hesabını verecekti.

Raquel’in eski ofisinin kapısı kayarak açıldı, küçük şeytan başını dışarı uzattı. “Demek buradasın. İçeri girip kapıyı içten açmam için Peri Patikaları’nı kullanmam gerekti. Oraya ulaşana kadar birkaç yanlış yere sapmışım.” Yere bakınca Lend’i gördü. “Berbat bir gözcü. Ben olsam görev başında hayatta uyumazdım.”

“Çenenin kapatıp bir ucuna yapış da içeri taşıyalım.” Birer koluna girip Lend’i içeri aldık. Reth de sırtında Yavrukurt’la odaya girdi. “Onu koyacak başka yer bulamadın mı?” diye sordum.

“İstersen baygın halde koridora bırakayım da birileri takılıp düşsün.” Reth içeri girip kurtadamı odanın bir köşesine sertçe attı.

Lend’in başını özenle yere koydum, sonra Raquel’in beyaz koltuğuna oturdum. İçerisi onun burada olduğu zamanki ka-

dar temiz ve düzenliydi, ancak onun yerinde oturmak bir tuhaf gelmişti bana.

Jack boştaki koltuklardan birine tünemiş, bacağını koltuğun yanından sarkıtmıştı. “Biz avucumuzu yaladık. Sizden n’aber?”

“Sıfıra sıfır. Eski bir dost, UPTA’nın kirli işlere karıştığını söyledi ancak ne olduğuna ilişkin bir açıklama yapmadı. Elimizde bir şey yok.” En yakındaki çekmeceyi açınca kalbim yerinden acıyla fırladı. Bir fotoğraf yığınının tepesinde, benim fotoğrafım vardı. Herhalde on üçümde olmalıydım. New York’ta Doğa Tarihi Müzesi’ne yaptığımız gezilerden birinde çekilmişti fotoğraf; kocaman bir T-Rex pozu vermiştim. Uzandım, parmaklarımı Raquel’in bastırıp sakladığı fotoğrafın kenarında dolaştırdım.

Vay be. Diş telleri ve bukleler bana hiç mi hiç yakışmıyordu.

Eotoğrafı çıkarıp ihtimamla çalışma masasının üstüne koydum. Geri kalan evrakı karıştırdıysam da, her zamanki hükümet bürokrasisi saçmalığından başka bir şey yoktu. Formlar, formlar ve yine formlar.

“Buradan dişe dokunur bir şey çıkacağını zannetmiyorum,” dedi Jack. “UPTA’yla başının dertte olduğunu bilsen aleyhine kanıtları çalışma masanın kilitsiz gözlerinde mi bırakırdın? Büyük olasılıkla battaniyesinin arasında falandır.”

“Tabii ya! Ben de gizli saklı neyim varsa orada saklarım.”

Jack gözlerini devirdi. “Biliyorum. Pek yaratıcı değil.”

Onu tekrar yumruklamamak için kendimi zor tutarak başımla onayladım. “Peki. Reth, Yavrukurt’un uyanmasına daha ne kadar var?”

Reth yanıt vermeye çalışmadı bile. Sanki kurtadamları etkisiz hale getirme becerisini sorguladığıma inanamıyormuş gibiydi. Odada dururken çok rahatsız görünüyordu. İçeri sığamayacak kadar iriyarı olduğundan falan da değildi. Çünkü Reth bir hayli uzun boylu olsa da, zayıf yapılıydı. Bununla

birlikte, oda ona küçük geliyordu sanki. Adeta oda onu içine almakta güçlük çekiyordu. Perilerin zorunlu olmadıkça kapalı mekânlara girmemelerine şaşırmamak gerekirdi.

“Jack, sen hiç Raquel’in odasına gittin mi? Oraya bir kapı açabilir misin?”

“Raquel’le sosyal ilişkimiz pek yoktu. Ondan akşam yemeği daveti bekleyip durdum ama maalesef.”

Bir umutla Reth’e baktım. “Ya sen?”

“İllaki zamanımızı boşa mı harcayacağız? Hepimiz ölümsüz değiliz. Bence sen ve Jack sahip olduğunuz kısacık ömrü dikkatli kullanmalısınız. Dosdoğru kraliçeme gitmeliyiz.”

“Bizi Raquel’in odasına sokabilir misin, sokamaz mısın?”

Tavana baktı. Yüzünden tüm operasyona karşı duyduğu nefret okunuyordu. “Sen kapının hemen önünde durursan, senin yerini sezme becerimi kullanarak onun odasına girebilir ve kapıyı içeriden açabilirim.”

“Aferin benim peri oğluma!”

“Bana bir daha böyle hitap edersen kafandaki o çirkefi kalıcı kılarım, ona göre.”

Dehşetle elimi kahverengi peruğa götürdüm. “Yapamazsın.”

“Bence deneyip görmesen daha iyi.”

Güçlkle yutkunup Lend’i işaret ettim. “Onu da yanına alabilir misin? Jack’le ben taşımak zorunda kalmayayım.”

Reth gözlerini benden hiç ayırmadan Lend’i kaldırdı, onun başını gayet rahatsız biçimde yana sallandırdı, sonra bir peri kapısı açıp odadan çıktı.

“Korkunç bir herif,” dedi Jack.

“Bir de bana sor.” İki yana bakıp Raquel’in ofisinden çıktık, mümkün olduğunca sessiz ve hızlı ilerledik. Raquel’in odasına giden yolu yarılamıştık ki Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’nın sesini duyup korkuyla yerime mihlandım.

KULAK MİSAFİRLİĞİ VE NOTLARI OKUMAK

Koridorun iki ucuna telaşla bakındım, sonra rahat bir nefes aldım. Anne Her Ne Karın Ağrısıysa ortalıkta görünmüyordu. Ancak hâlâ sesini duyabiliyordum, demek ki çok da rahatlayamayacağım kadar yakınlardaydı. Parmağımı dudağıma götürüp Jack'i susturdum. O da bir parmağını dudağına götürdü ancak işaret parmağını değil, orta parmağını.

“Sen burada bekle,” diye öfkeyle fısıldadım.

Sırtımı duvara yaslayıp parmak ucumda köşeye kadar yürüdüm. Söylenenleri oradan işitebiliyordum. “... anlaşmadan haberi var. Unutmadığıma dair sizi temin ederim.” Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’nın sesi yüzde elli telaşlı yüzde elli sinirliydi. “İlerlemelerini takip ediyoruz ve geçit açmaya yakın olduklarından eminim.”

Geçitlerden nasıl haberi olmuştu bunun? UPTA genelde perilerin efsanelerine inanmazdı. Bir el omzuma konunca irkil-dim, çılgılığı basmama ramak kalmıştı. Jack bana ters ters baktı, eğilip o da kulak kesildi.

“Peki ya Boş Olan?” Bu ses Anne’in değildi kesinlikle. Söz-

cüklere dökülmüş bir kuş civıltısı gibiydi ve her nedense gözlerimin arkasında bir nokta ağrımaya başlamıştı. Sesin kime ait olduğunu mutlaka öğrenmeliydim. Bunun bir peri sesi olduğundan emindim, ancak hangi periydi? UPTA yetkilileri isimleri bilinen perilerle bu şekilde konuşmazdı.

“Size söyledim, o kız salağın teki. Onu, koruyanların elinden alacağız ve bir dahaki sefere Merkez’den kaçamayacak.”

“Hoşnutsuzluğumuzun hafife alınacak yanı yok. Sakın Boş Olan’ı kendine saklayarak kraliçem karşısında bir koz elde edeceğini düşünme.”

“Siz anlaşmanın kendinize düşen tarafını yerine getirin ve bana daha fazla isim verin, ben de Evelyn’in asla geçit açamamasını garantileyeyim. Bu dünyadan sadece sizler kurtulacaksınız.”

Bu neydi be? Eğer duyduklarım doğruysa dünyayı paranormallere karşı korumakla sorumlu devlet kurumu, bu paranormallerin en berbatıyla işbirliği içindeydi. Felaketti bu. Hem de korkunç bir felaket. Bud’un bu kadar korkmasına şaşırmamalıydı. Bakmaya, perinin hangi taraftan olduğunu öğrenmeye mecburdum. Eğer Seelie Sarayı iki taraflı oynuyorsa onlarla işim bitti demekti. Kafamı uzatmaya başladım, Jack’in eli mengene gibi koluma yapıştı. Ona dönüp kötü kötü baktım. “Bakmaya mecburum,” dedim dudaklarımı kıpırdatarak. Beni bırakmayınca birden eğildim, köşeden başımı uzattım.

Anne’in sırtı bana dönüktü ancak periyi olanca açıklığıyla görebilmiştım. Gözleri ve saçları lacivert renkte, buz beyazı teneğinde yıldız gibi parlayan ışıklı noktalar bulunan bir dişi periydi. Dosdoğru Kara Saray’dan gelmiş bir periydi. İsminin UPTA’nın elinde olmadığını kesin kes bildiğim perilerden biriydi.

Demek oluyor ki Anne Her Ne Karın Ağrısıysa, söz geçirilemeyen perilerle anlaşmıştı. Söz geçirilemeyen Unseelie perileriyle.

Hay biip.

Geri çekildim, perinin bağırmasını ya da alarm vesaire çalmasını korkuyla beklerken kalbim küt küt atıyordu. Hiçbir şey olmadı. Jack’le yan koridorlardan birine saptık, uzun yoldan Raquel’in ünitesine gittik. Başımıza kaza bela gelmeden oraya vardık. Ağır-lığımı bir o ayağıma bir diğerine verip acımı hafifletmeye çalışıyor, Reth’in nerede olduğumu ve Raquel’in odasına nasıl gireceğini bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Yanıt olarak kapı kayarak açıldı.

İkimiz de rahat bir nefes alıp Jack’le kapağı içeri attık. Lend elbette anında bilinçsiz halde yere serildi. Yine çırılçıplaktı. Raquel’in ona uyacak bir kıyafeti olduğunu hiç sanmıyordum.

“Peri Patikaları’nda benimle uyandığına hiç sevinmedi,” dedi Reth.

“Hayal bile edemiyorum.” Raquel’in sade, süssüz salonunu gözlerimle taradım. “Tamam, bir el at da onu şu dolaba sokalım.”

Bir koluna da Jack yapıştı ve zavallı erkek arkadaşımı yerde sürüye sürüye Raquel’in elektrik süpürgesinin yanındaki küçük pardösü dolabına tıktık. Lend’in en çok özlediğim yanlarının arasına, yürüyüşünü de ekledim.

Kapıyı kapattık, birkaç saniye geçmemişti ki güm diye bir ses geldi. “Neler oluyor yahu... Neredeyim ben? Evie?”

“Buradayım,” dedim dolabın kapısına vurup. “Raquel’in ünitesinde bir dolabın içindesin.”

“Niye?”

“Ben burayı araştıracağım ve daha fazla düşüp beyin sarsıntısı falan geçirmeni istemiyorum.”

Anlaşılmayan ama huysuzluğu her halinden belli olan bir şeyler mırıldandı. Ben de hemen dönüp içeriyi gözden geçirdim. Cam bir sehpayla sıkıcı gri bir kanepeden başka bir şey yoktu. Sonbaharda bir poltergeist’i ortadan kaldırıp Merkez’de kapalı kaldığımda birkaç gecemi burada geçirmiştım. Kanepe

çirkin olduğu yetmezmiş gibi bir de rahatsızlık veriyordu. Birilerinin Raquel'e iç mekân dekorasyonu hakkında bir iki şey öğretmesi gerekliydi.

Şansım olur diye umuyordum.

“Siz ikiniz buraya ve mutfığa bakının. Ben yatak odasını araştıracağım.”

İçeri girince nefesim kesildi. Daha önce Raquel'in yatak odasına girmemiştim. Artık neden davet edilmediğime dair en ufak kuşku kalmamıştı. Duvarda, Raquel'in genç bir kadın olduğu dönemden kalma bir dizi çerçeveli fotoğraf vardı. Siyah saçlarını serbest bıraktığı, yüzündeki gülümsemenin onun yüzünde hiç görmediğim kadar mutlu ve ıslıl ıslıl olduğu bu fotoğraflar, şüphe uyandıracak kadar nişan fotoğrafına benziyordu.

Yanındaki adam da Lend'in babasıydı.

İşte bu beni ters köşeye yatırmıştı. Hay biip. Lend babasıyla, yıldızının asla barışmadığı Raquel'in ciddi bir ilişkisinin olduğunu bilse ne düşünürdü acaba? Ciddi oldukları sonucuna, dudak dudağa öpüştükleri fotoğrafların sayısının fazlalığından varmıştım.

“Bak bu ilginç işte,” dedim.

“Nedir o ilginç olan?” diye seslendi Jack, yan odadan.

“İlginç bir şey mi var?” diye bağırdı Lend.

“Yok! Hiçbir şey yok! Yani önemli bir şey yok. Bakmaya devam edin.”

“Ben bir elektrikli süpürge buldum,” dedi Lend.

“Harika!” diye yanıtladı Jack onu. “Tam da aradığımız şey!”

İçimi çekip yatağa baktım. Beyaz ya da gri değil de koyu yeşil bir yatak takımı görünce şaşırdım. Döşegi yana itip elimle yokladım ve... parmaklarım bir klasöre değdi.

“Bingo!” diye bağırdım, klasörü çekip çıkartırken. Aşk mektupları ya da aynı derecede korkunç şeylerle dolu olmamasını

ümit ediyordum. “Yatağın altındaymış!”

“Demedim mi?” dedi Jack, kapının eşiğine yaslanıp. “Çok işe yaradığımı söylemiştim.”

“Göreceğiz bakalım.” Salondan çıktım, dolap kapısının yanında yere çöktüm. “Ah, Lend, koridorda Anne’i adı bilinmeyen bir Unseelie perisiyle hakkımda konuşurken gördük. Geçit açmamı önlemek için onlara yardım ediyor.”

Reth birden bana döndü. “Unseelie olduğundan emin misin?”

“Yüzde yüz. Daha önce Kara Saray’da kraliçenin yanında gördüğüm periydi. Onu UPTA’da hiç görmediğimi de biliyorum. İsmi bilinen tüm perileri çağırdıklarında bile.”

“Belki de bu gezi sandığım kadar boşuna çıkmadı,” dedi Reth. “Derhal gidip kraliçemi bilgilendirmeliyiz.”

“Daha değil. Lütfen.”

Başını sertçe öne salladı, ancak gözlerinden pek yakında bunu bana ödeteceği anlaşıyordu.

“Sence ne demek bu?” diye sordu Lend.

“Bilmiyorum ama çok önemli bir şey. Paranormallerle böylesi anlaşmalar yapmak UPTA’nın varoluş amacına ters.”

Lend’in sesi, dolap kapağının ardından bile bezgin geliyordu. “Eh, önemli bir şey anlaşılan. Peki, klasörde ne buldun? Raquel’i kurtaralım da bu laneti bozabilecek bir kara peri bulalım diye sabırsızlanıyorum.”

Klasörü açtım, içinden Raquel’in okunaklı el yazısıyla yazılmış birkaç sayfa çıktı. Hay biip, aşk mektuplarıydı bunlar, rezil olacaktı... Tam yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini fark etmiştim ki, bunların aşk mektubu falan olmadığını anladım.

İlk sayfayı dolap kapısının altından uzatıp ikinci sayfaya bakmaya koyuldum. İnsan ve kurtadam UPTA personelinin detaylı kayıtlarıydı bunlar. Ne zaman başladıklarının, hangi görevleri yaptıklarının ve... her birinin ne zaman sırra kadem

bastığının tarihi vardı. İsimlerden, bilgilerden ve tarihlerden oluşan sayfaları ardı ardına çevirdim, Lend'e uzattım. Reth odanın orta yerindeydi, yine odayı dış görünüşünden umulmayacak bir şekilde dolduruyordu. Jack ise kahve fincanlarını fırlatıp havada döndürmekle meşguldü.

Son sayfanın üstünde "Anne" yazılıydı. Ardından da Raquel'in farkına vardığı, gördüğü değişikliklerle, kulak misafiri olduğu konuşmalarla ilgili alelacele karalanmış notlar vardı. İsimlerin bir kısmını tanıyordum. Çoğu politikacıydı, hatta, biip, ABD başkan yardımcısı mı?

Ve işte son satır: "Evie'yi Ak Kraliçe'ye yardıma ikna etmeliyim yoksa her şey mahvolacak."

Bu acayipti işte. Amma içten pazarlıklıymışsın ve *de* hainmişsin, Raquel. "Görünen o ki Raquel Evie'yi Doğaüstü İşlere İkna Ekibi'ne katılmış." Son sayfayı da kapının altından uzattım, sonra Lend'in okuyup bitirmesini bekleyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Gözlerimi kapattım, olan biteni kafamda düşünüp taşındım. UPTA'nın kendi yasalarını çiğneyip isimsiz perilerle çalışmasına ne yol açmıştı? Kara Saray'ın komplosuna dâhil olup geçit açmamı engellemekle ellerine ne geçecekti? "Anlamıyorum. Bu geçit meselesi UPTA'yı niye bu kadar ilgilendiriyor ki?"

Lend heyecanla bağırdı. "Geçit açmanı istemiyorlar çünkü güçlerini yitirecekler! Periler olmadan UPTA nedir ki? Koca bir hiç. Artık UPTA olmaktan bile çıkar, tekrar yerel örgütlere dönüşürdü. Perileri sırf nakil için kullandıklarına da inanmıyorum. Ya tüm dünyayı avuçlarında tutmak için peri sihrini kullanıyorlarsa? İnsanları etkiliyor, politikayı kontrol ediyorlarsa?"

Lend'in söylediklerini sindirmeye çalışırken, fal taşı gibi açılmış gözlerle başımı öne salladım. "Ellerindekilerle *canlarının her dilediğini* yapabilirler. Eğer bir geçit açarsam ve UPTA'nın

kontrolündeki tüm periler giderse, geriye ne nüfuzları kalır ne de sihirleri. Hepsi biter. Ne güç, ne para ne de başka bir şey.”

Jack havadaki fincanlardan birini ayağıyla tutup “Peki, o zaman *neden* Kara Saray’la çalışıyorlar?” diye sordu. “Herkesi burada tutmak için tüm perilere karşı olmaları gerekmez miydi?”

Parmaklarımı şaklattım. “Çünkü UPTA, Kara Saray’a yardım edecek, onlar da Ak Saray’ın ve diğer paranormallerin sonsuza dek burada kalmasını sağlayacak! Böylece UPTA’nın gücünü yitirmesi gerekmeyecek. Ak Kraliçe’nin asla bir Boş Olan daha yapmaya kalkışmayacağını Reth kendi söylemişti.”

“Fakat Kara Saray’dakiler bu dünyadan ayrılmayı başarsa bile Ak Saray’ın elinde sen varsın,” dedi Lend.

“Gizlice dinlediğimiz konuşmaya bakılırsa, şu ya da bu şekilde öleceğim zaten.”

Bir şey yere çarpıp parçalandı. Jack gözlerini bana dikmiş, fincanları unutmuştu. “Kimsenin seni öldürmesine izin veremem.” Sırıttı. “O şeref bana ait.”

“Çok duygulandım.” Ama elimde olmadan ona gülümsedim.

Lend biraz sonra, “Peki ya bunca kişinin kaybolması ne anlama geliyor? Konuyla bir ilgisi var mı?” diye sordu.

“Keşke bilseydim.” Aslını isterseniz keşke bunların hiçbirini bilmeseydim diye düşünüyordum. Lend’le ben uzak mesafe ilişkisinin en berbat haliyle lanetlenmiştik. Raquel’e hâlâ yaklaşamamıştık, UPTA kafayı yemişti, güçlü ölümsüz varlıklar ve gizli bir uluslararası resmi örgüt beni öldürmeyi aklına koymuştu, beterin de beteri var diyerek Reth’in tarafına yardım etmeye mecbur kalacaktım ve UPTA’dan gelecek çeklerin, dolayısıyla satın almayı umduğum otomobilin üstüne bir bardak soğuk su içmem gerekiyordu. Bende bu şans varken yarına kalmaz Reth beni kalıcı olarak kumrala dönüştürürdü.

BUZ GİBİ, BEBEĞİM

“Saat kaç?” diye sordum Jack’e.

Başını mutfağın kapısından uzattı. “David’in arkadaşının dediği doğruysa Raquel’in duruşmasının başlamasına yirmi dakikamız var.”

“Nerede yargılanacağını biliyor musunuz?” diye sordu Lend.

“Merkezi İşlem’de.” Sesimdeki hüznü gizlemeye çalıştım. Hiç değilse orayı bulmakta güçlük çekmeyecektim. “Ben de oraya gidiyorum.”

“Ne?” dediler Lend, Reth ve Jack aynı anda.

Omzumu silktim. “Ya UPTA bu işin içinde ve hepimiz toptan hapı yuttuk ya da Anne kendi başına hareket ediyor ki bu durumda elde ettiğimiz yeni bilgi bize avantaj sağlayabilir. Ne olursa olsun, şundan eminiz: Raquel o duruşmadan sonra muhtemelen kaybolacak ve bir daha ortaya çıkmayacak. Gidip onu getireceğim.”

Lend’in çileden çıkmasını, avaz avaz bağırıp bunu yapamayacağımı, aklımdan geçirmemin bile salaklık olduğunu söylemesini bekliyordum. O yüzden yumuşacık bir sesle “Tamam,” demesi beni gafil avladı.

“Ne? Dur bir saniye? Sen ciddi misin?”

“Ciddiyim,” diye yanıtladı. “Bu aptal lanetin bozulmasını her şeyden çok istiyorum. Raquel’e yardım etmen gerektiğini de biliyorum. Bunu yapsan yapsan sen yaparsın.”

Sırıttım. Bana bu kadar güven duyduğunu görünce içimin yağları erimişti.

“Ben ne yapabilirim?” diye sordu.

“Bu planın işe yaraması için, girip kırabileceğimiz bir bilgisayar sistemi lazım.” Başımı kaldırıp Jack’e baktım. “İkinizden birinin daha önceden bilmediğim hacker’lık yeteneği yoktur herhalde, değil mi?”

Jack başını iki yana salladı. “Nice becerimden biri değildir, maalesef. Ancak bir kiraz çöpü verersen sana harbiden havalı bir numara gösterebilirim.”

“Ben de bilgisayarda çok iyi değilimdir,” dedi Lend. “Sana Arianna lazım.”

“Haklısın. Jack, Lend’i geri götürüp Arianna’yı getirir misin?”

“Ama...” diye itiraz etti Lend.

“Hayır. Burada yapabileceğin hiçbir şey yok. Eve git ve annenle diğerleri tam olarak ne yapmamı istiyorlarmış öğren. Eğer onlarla ilgili bir karar vereceksem mümkün olduğunca fazla bilgiye ihtiyacım var. Lütfen üstüne de bir şeyler giy çünkü uyuyan ve çıplak bir Lend, dikkatimi şu anda hiç başa çıkamayacağım kadar feci dağıtıyor.”

Güldü. “Tamam, tamam. Dikkatli ol. Çabuk dön.”

“Öyle yapacağım.” Ayağa kalkıp Raquel’in yatak odasına, sonra neme lazım deyip onun gardırobuna girdim. Lend’in şimdi pat diye bayılıp kalması hiç iyi olmazdı.

“Geri döneceğim!” diye bağırdı Jack. Reth’e gidip en yeni Raquel’i Kurtarma planımı anlatacaktım ki, Raquel’in dolabı-

nm yarısının benim Merkez'de bıraktığım kıyafetlerle dolu olduğunu gördüm. Onları saklamış olması çok duygulandırmıştı beni; neşelenmek için ihtiyacım olan tam da buydu. Kurtarma operasyonuna üstümde ceket pantolon takımıyla asla gitmeyecektim.

“...Yedinci Düzey bir paranormali yetkisiz olarak serbest bırakmak, bilinen UPTA kaçaklarına yardım ve yataklık etmek ve...” Ben içeri girince Anne'm sesi gıcırdayıp kesildi.

Daire biçimli büyük salonun ucundaki yüksek platform boyunca dizilmiş, şok içindeki suratlara neşeyle baktım. Cilalı, koyu renk ahşap masada her biri farklı ülkelerden on bir kişi oturuyordu. Her biri kusursuz takım elbiseler giymiş, kadınlar ise saçlarını ağırbaşlı biçimde topuz yapmıştı. Emin olamasam da, içlerinden birçoğu ciddi dış görünüşlerinin altında eziliyor gibiydi.

Bana gelince, en güzel çingene pembesi tuniğimi giyip kalın bir siyah kemer takmış, bir çift siyah çizme (çektiğim acıya değerdii) ve gümüş rengi parlak tayt giymiştim. Tevazu göstermeyecektim.

Masanın ortasındaki yerinden, “Burada ne işin var senin?” diye sordu Anne Her Ne Karın Ağrısıysa. Kapı benim ve Reth'in arkasından kayarak kapanırken kadının çenesi neredeyse yeri süpürüyordu. Elimi Reth'in dirseğinden çekmemiştim; bu aslan ininde Reth benim tek güvenlik önlemimdi. Muhtemelen çok geçmeden benim de canımı acıtacak, ancak şu an için bana zarar vermeye çalışacak kişilerin canını yakacak, sihirli ve kaçık bir güvenlik önlemi.

Can yakma potansiyeli gerçekten büyüktü.

“Sanığı temsil etmeye geldim,” dedim.

Anne kendini bir anda toparladı. İletişim aygıtını çıkardı,

bana hınzırca gülümseyip bir şeyler yazdı. Sonra aygıtı bakarken gülümsemesi ansızın yerini somurtmaya bıraktı. Düğmelere tekrar bastıysa da hiçbir şey olmadı.

“İletişim sistemi devre dışı,” diye parlayıp köşede duran bir vampire ters ters baktı. Tüm vampirler gibi bunun da sihirli kılığı yakışıklıydı. Siyah saçları, neredeyse kapkara gözleri vardı ancak iki yüzü de –hem sihirli kılığının hem de onun altındaki cesedin– şaşalamıştı.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum...” diyecek olduysa da Anne ona yine ters bir bakış fırlattı.

“Tamir et.”

Vampir de kendi iletişim aygıtını çıkarıp deli gibi tuşlara basmaya koyuldu. Arianna’ya, o ölmüş de dirilmiş küçük dâhiye çok şey borçluydum.

“Sadede gelelim mi?” diye sordum.

İlk defa yan tarafa, Raquel’in basit, sert bir iskemlede oturduğu yöne baktım. Kendisini gizleyecek devasa bir masa yoktu. Oracıkta, tek başına, insanı afallatacak kadar küçük görünüyordu. Takım elbisesi kırışmış, hiç eksik olmayan topuzundan birkaç tutam saç kurtulmuştu. Gözlerime baktı; inanılmaz derecede kederliydi. Onu bağrıma basmak istiyordum ancak beklemem gerekiyordu.

“Evie, lütfen,” dedi. “Git buradan.”

“Bilakis, kal,” dedi Anne. “Oturmaz mısın? Sırada sen varsın.”

“Hadi canım? Bence sırada yargılanmayı bekleyen bir başkası var.” Pis pis sırtarak dosya klasörünü çıkardım. “Burada ilginç şeyler var. Hatta paylaşmanız gerekmesin diye hepinize kopyalarını getirdim.”

Masanın ucundaki, seçkin görünümlü Güney Afrikalı bir adam başını iki yana salladı. “Bu ne? Bir fars daha mı?”

“Hayır ama o komik sözcüğü kullandığın için bonus puan

var. Bu getirdiklerimi okumaya doymamayacaksınız. Anne, özellikle de senin ilgileneceğini düşünüyorum zira başrolünde sen varsın.”

“Yeter. Rhia...”

Reth hızla bileğini ona doğru salladı. Kadın konuşmayı sürdürdü ama ağzından hiç ses çıkmadı. Hayatımda gördüğüm en tatminkâr şeylerden biriydi. Evet, Reth bu numarayı üzerimde kullandığında feci bozulmuştum ama şu anda canı gönülden destekliyordum.

“Ay, pardon. Duruşmanın kapalı kapılar ardında gerçekleşeceğini söylemeyi unutmuşum. Peri falan çağırmak da yok, yoksa peri dostum hayat boyu konuşmamamı garantiler.” Yürüdüm, süpervizörlerin her birinin önüne, fotokopisini çektiğim kâğıtlardan bıraktım. Birkaçı bana ters bakışlar fırlattıysa da, içlerinden gerçekten ilgilenenler de olmuştu. En çok da, özel günlerde verilen partilerde ne zaman karşılaştan (boyum onun boyunu aşsa bile) başıma pat pat vurmak gibi sinir bozucu bir huyu olan Hong Li adındaki Çinli kadının dikkatini çekmişti bunlar.

Belki de buradaki herkes benden nefret etmiyordu.

“Göreceğiniz gibi, en üstteki belgede Raquel’in Anne’in iş dışı etkinliklerine dair keşfettikleri var.” Geri çekildim, nefesimi tutup bekledim. Dananın kuyruğu şimdi kopacaktı. Ya Anne’in kirli çamaşırları ortaya dökülecekti ya da diğerleri de bu işin içindeydiler ve o zaman yeni bir taktik bulmam gerekecekti.

Hong Li kâğıda şöyle bir baktı, sonra daha bir dik oturdu, okuma gözlüklerini takıp tekrar okudu. Sonra bana baktı. “Kanıtların neler?”

“Raquel’in topladığı kanıtlar ki bunlar arasında UPTA’dan bir şekilde kaybolan düzinelerce kişinin ismi ve Anne’in Unse-

elie Sarayı'ndan isimsiz bir periyle konuşup anlaşma yapmasına bizzat tanık oluşum da var.”

Anne elini hızla masaya indirdi. Hâlâ öfkeyle bir şeyler demeye çalışıyordu.

Hong Li dönüp bana baktı. “Evie, daha önce de yalan söyleyip bu örgütü yanılttın. Sana şimdi neden güvenelim ki?”

İçtenliğimi göstermek için gözlerimi gözlerine diktim. “Çünkü bu işten bir çıkarım yok. İzimi kaybettirmek isteseydim bunu kırk defa yapardım. Canım buraya paldır küldür dalıp Raquel'i kaçırmak istese onu da yapardım. Ancak Anne'in ne dolaplar çevirdiğini ve gayesine ulaşırsa bunun dünya için ne anlama geleceğini hepiniz bilin istedim. O, kendi amacına ulaşmak sizi kullanıyor. Herkesi, tüm UPTA'yı. İşler UPTA'nın varoluş amacını hepinizin unutacağı kadar değişmedi herhalde: dünyayı daha güvenli bir yere dönüştürmek. Kötü niyetli perilere yardım etmek, hükümet komplolarına karışmak ya da Sözleşme'yi elinden geldiğince uygulamaya çalışmak haricinde hiçbir günahı olmayan bir kadını hapsedip yargılamak değil.”

Hong Li dönüp diğer süpervizörlere baktı. Birkaçı hâlâ belgeleri okuyordu, öfkeden gözleri dönmüş gibiydi. Kıp kızıl saçlı bir kadın feci korkmuş gibiydi, yüzünden bütün kan çekilmişti. Birkaçıysa oralı bile olmamıştı.

“Bırak Anne-Laurie konuşsun,” dedi Hong Li, Reth'e.

Reth'e döndüm. Çinli kadının verdiği emirden sonra Reth'in yüzünde beliren katillere has yüz ifadesi gözümünden kaçmamıştı. Kolunu sıktım. “Hadi.”

Reth tekrar elini sallayınca Anne genzini temizleyip ayağa kalktı. “Temsil ettiğimiz her şeye karşı geldiği bilinen bir paranormal kıza inanacak değilsiniz herhalde. İşlediği suçların listesini size tekrar mı okuyayım? O, kıymeti kendinden menkul, küstahlığı boyunu aşan beyinsiz bir ergen.”

Yakışıklı zenci adam tek kaşını kaldırdı. “Orası öyle de olsa, bunlar ciddi iddialar ve bence tartışılmayı hak ediyor. Baş süpervizör yapıldığın günden bu yana protokol defalarca çiğnen-di ve ben, bu konumunun derhal gözden geçirilmesini talep ediyorum.”

“Ben de katılıyorum Baruti.” Hong Li, Raquel’e döndü. “Bu iddiaları destekleyecek başka kanıtların var mı?”

Raquel dikleştirdi. “Var.”

“Peki o zaman. Biz...”

“Yeter bu kadar,” dedi Anne öfkeyle. “Bu toplantı bitmiştir.”

“Efendim?” dedi Hong Li, bu lafa alınmıştı.

“Toplantı bitti dedim. Gözden geçirme talebini reddediyorum, Raquel’in derhal ve kalıcı olarak hapse atılmasına hükmediyorum. Yedinci Seviye’ye gelince, artık UPTA’ya hiçbir şekilde faydası olmayacağı kanıtlandığından, etiketlenip paketlenerek ve gizli bir yerde tek başına tutulacak.”

Hong Li elini masaya güm diye indirip ayağa kalktı. “Sen ne zamandan beri...”

“Çünkü ben, UPTA’nın dünyayı korumak için gitmesi gereken yönü görebilen tek kişiyim. Eğer bir hilkat garibesinin abuk sabuk laflarına kulak asarsanız siz de hapiste ona eşlik edebilirsiniz. İnşa ettiğimiz şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

“Neyi nasıl mahvedecek ki?” İnanılmaz derecede geniş omuzlu, ağır Alman aksanlı sarışın bir adamdı soran.

“Şu anda emeklerimizi baltalamak üzere asi bir grupla işbirliği yapıyor. Onun dışında, bir başka diyara geçit açmak için uğraşıyor. Bu geçit tek başına dünyamız için felaket anlamı taşıdığı gibi, tüm perilerin de gitmesine izin verecek. Bu da perilerin becerilerinden yoksun kalacağımız anlamına gelir ki bunun ne anlama geldiğini hepiniz kavramışsınızdır. UPTA

dağılır. Bundan böyle hiçbir şekilde işlev gösteremeyiz, dünya korumasız ve bunca zamandır tecrit etmeye çalıştığımız çeşitli paranormallerin insafına kalır.”

Dehşetle farkına vardım ki sarışın adam gerçekten Anne’in sözlerini tartıyor gibiydi. Kızıl saçlı kadın titriyordu –bunu nereden bulmuşlardı yahu?– ve diğer süpervizörlerden de başını öne sallayanlar vardı.

Fakat Hong Li, kafama vurma huyunu seveyim, kuru gürültüye pabuç bırakacak kadın değildi. “İsimsiz perilerle işbirliği yaptığını kabulleniyorsun demek?”

Anne gözlerini devirdi. “Sana yanıt vermek zorunda değilim.”

“Yanılıyorsun,” dedi Baruti.

“Pekâlâ.” Anne dehşete kapılmış kızıla başıyla işaret etti, ikisi de bir çırpıda bildikleri tüm peri isimlerini saymaya başladılar.

Duvarlarda beyaz ışıktan çizgiler belirirken tüm süpervizörler bağırıp çağırmaya başlamıştı.

“Raquel!” diye haykırdım. “Gidiyoruz hemen!” Bize doğru koştu. Reth kapıyı açık tutuyordu. Merkez’in her odasında bulunan acil durum düğmesine bastım. Vivian içeri girdiğinde, Lish’in cesedini bulduktan sonra herkesi uyarmak için yine böyle yaptığım zamanı anımsadım.

Bu gece, sevdiğim hiç kimseyi *kaybetmeyecektim*.

Alarm öyle gürültülü çaldı ki, dişlerim birbirine vurdu ve diğer ışıklar karardı, acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladı. Reth bir sözcük söyleyip elini kaldırdı, arkamızdaki hava dalgalanıp su gibi yoğunlaştı. Odadan fırlayıp koridor boyunca koştuk. Reth ortada, Raquel ile ben iki yanındaydık, onun elimi tutmaya hazırdık.

“Bu duvarlarda çok fazla demir var,” dedi Reth, koşması mü-

kemmel saçlarını bozmamıştı bile. “İsterseniz, geldiğimiz yere dönelim.”

Jack ile Arianna da bu alarmı kaçmaları için işaret sayar diye umarak başımla onayladım. Hiç değilse Jack’in uzmanlık alanıydı kaçmak. Sonra aklıma bir şey geldi ve kendimi berbat hissettim. “Vivian’ı burada bırakamayız; ona bakmazlar. Acaba zamanımız...”

Reth zınk diye durdu, sonra beni tutup duvara itti.

Dişi perinin farkına varmamıştım bile. Benim az önce olduğum yere fırlattığı şey her ne idiyse dosdoğru Reth’e çarptı. Reth geriye doğru sendeledi, dehşet dolu bakışlarım arasında yere yığılıp kaldı. Reth, *Reth*’ti. Kusursuz, noksansızdı o; doğaüstü bir sağlamlığı vardı.

“Artık benimsin,” dedi peri. Daha önce gördüğüm, saçları gece yarısı rengindeki periydi bu. Bana doğru yürüdü ancak gözlerimi yerdeki Reth’ten ayıramıyordum. Boğuk bir ses çıkardı; altın sesi lekelenmişti. Kendini itip yerden kaldırmaya çalıştı. Zamanında yetişemeyecekti. Dişi peri ona bunu yapabiliyseyse...

Ben de ona bunu yapabilirdim. İleri fırladım, avucumu göğsüne dayadığım gibi bağlantıyı açtım, alabildiğim kadar fazlasını, alabildiğim kadar hızlı aldım. Perinin ruhu içime doldu, ancak Reth’inki gibi canlı alevler değildi. Bu ruh o kadar soğuktu ki, yakıyordu. Sanki buz kristalleri damarlarımı parçalıyor, beni doldururken bir yandan da değiştiriyordu, durdurmalıydım, bunu içimde istemiyordum ama daha fazlasını da istiyordum, hayır, olamaz, bunu istemiyordum fakat...

“Evie!” Raquel beni tutup çekince bağlantı koptu ve hızla bir nefes aldım, beynimdeki buz kristallerinden, bedenimde çatırdayarak dolaşan bu dondurucu, lacivert pustan kurtulmaya çalıştım. “Evie!”

Gözlerimi kırptırdım, nihayet Raquel'in gözlerine odaklanabildim.

"Tamam," dedi. Üzgün olduğunda aksam belirginleşiyordu. "Tamam, bir şeyin yok."

Gece yarısı renkli peri geriye doğru sendeledi, duvara çarpıp kayarak yere düştü. Onu o halde görmek utanmama, kendimden nefret etmeme yol açmıştı. Ancak bununla da yitirecek zamanım yoktu. Tökezleyerek ilerledim, Reth'in yanında diz çöktüm.

"Reth? Reth! İyi misin? Buradan hemen çıkmalıyız."

Güçlkle yerden kalktı. Kolları öyle insansı ve savunmasız biçimde titriyordu ki, şaşkınlıktan nefesimi tuttum. Elimi uzattım, kalkabilmek için bana tutundu ve hayatımda ilk defa, elimin onun elinden daha sıcak olduğunu fark ettim.

"İyi misin sen?" diye fısıldadım.

Bana baktı. Bir şeyler... bir şeyler yolunda değildi. Sihirli kılığının altında tuhaf bir şeyler vardı. Önümüzdeki duvarda bir kapı belirirken sessizce diğer elini Raquel'e uzattı ve Merkez'den çıktık. Bunun son defa olmasını umuyordum.

ÇİFTE RANDEVU FİYASKOSU

Lend'lerin evinin yakınındaki korunun kenarında çıktık. Reth düşecek gibi oldu, destek almak için bir ağaca tutundu. Altın rengi parıltısı sönmüştü. Daha dün burada Lend'le, düşe kalka gelen bendim, yanımda sapasağlam duran ise Reth.

“Ne yaptı sana?” diye sordum. Peri Patikaları'nda, Reth biz dışarı çıkamadan yığılır da tekrar orada hapsolurum korkusuyla sormaktan çekinmiştim. “İyileşecek misin?”

“Attığı şey hedefini bulsaydı senin olacağın hale kıyasla iyiyim.”

Ürpererek titredim, elini avucuma aldım. Ya ben ısınmıştım ya da o soğumuştı. İki ihtimal de aynı derecede rahatsız ediciydi. Daha şimdiden kendimi bir acayip hissediyordum, sanki soğuk algınlığı ilaçlarından aşırı doz almış gibiydim, sebebi belirsiz bir vızıltı vardı kafamda. “Raquel'le eve gidip şu laneti kaldırmalıyım. Neden sen de gelip... şey... divana falan uzanmıyorsun?”

Reth keyifsiz bir biçimde güldü. “Birbirimizi bunca zamandır tanıyoruz. Hiç divana uzanıp şekerleme yapan bir tipe benziyor muyum?”

Kıs kıs güldüm. “Pek benzemiyorsun. Ama en azından benim için eğlenceli olurdu. İddiaya girerim horluyorsundur da.”

İçerlemiş gibiydi. “Uyuduğumu da nereden çıkardın?”

“Uyumaz mısın?”

“Sizler gibi değil. Git de Lend’i ‘tamir etmeye’ çalışarak harca zamanını. Ben de beklerken ölmek için elimden geleni yapacağım.”

Bir adım uzaklaşmıştım ki arkama döndüm. “Dur bir dakika, sen ciddi misin? Ölecek misin?”

Gülümsedi. Bu sefer tebessümü samimiydi. “Bana değer verdiğini biliyordum. Hemen şu anda değil, ancak çok yakında sana ihtiyacım olacak.”

Reth’i bu kadar kötü haldeyken terk edip gitmek korkunç bir histi. Biliyordum ki ne yapmamı isterse yapardım, yeter ki ona bir faydası dokunsun. Ancak şu anda öncelik Lend’deydi. Muazzam bir paranormal fırtınaya doğru bodoslama gidiyorduk ve her şey değişecekti. Şu anda gerçekten Lend’in yanında olmalıydım, çünkü tek garantimiz şu andı.

Başımla onayladım. “Hemen gelirim,” dedim. Patikalar’dan geldiğimizden beri aynı yerde, yüzünde aptalca bir ifadeyle bakınmakta olan Raquel’in yanına gittim. “Raquel? Sen gelmiyor musun?”

“Ne yalan söyleyeyim, bir daha gün ışığı göreceğimi hiç sanmıyordum.”

“Yapma canım. Yanında ben varken mi diyorsun bunu? Elbette her şey tereyağından kıl çeker gibi olacaktı.”

Gülmeye çalıştı, ancak gözlerine yaşlar doluşmuştu. “Teşekkür ederim Evie.”

Ona sımsıkı sarıldım. “Bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Var. Harika kızım benim, seni o kadar özledim ki.”

“Eh, artık ikimiz de işsiz güçsüz kaçaklarız. Düşünsene,

beraber takılmak için amma da çok zamanımız olacak!”

İsteksizce güldü, sonra kol kola girip eve yürüdük. Kapıyı açtım, “Dikkat, Evie alarmı! Salona giriyorum!” diye bağırdım.

“Döndün demek!” diye bağırarak yanıt verdi Lend. “Bir saniye dur da mutfağa gideyim. Raquel de yanında mı?”

“Evet!”

“Ne güzel! Jack ile Arianna da demin geldiler.”

Salona girdiğimde Arianna ile Jack’i kanepeye oturmuş dışırken buldum. “Benim bilgisayar becerilerim olmasaydı senin orada olman hiçbir işe yaramayacaktı bir kere.”

“Ancak ben seni Merkez’e götürmeseydim zaten bilgisayar becerilerin bir işe yaramayacaktı ki.”

“Havalı bir taksi olman seni daha büyük bir kahraman yapmaz.”

“Tuşlara basmayı bilen bir inek olmak mı, yoksa Peri Patikaları’nın karanlık sonsuzluğunda yolunu bulabilmek mi... hm... acaba hangisi daha ender görülen ve değerli bir beceri...”

İki elimi belime dayadım. “Meselenizi dışarıda halledin. Raquel’le benim yapacaklarım var.”

“Evie,” dedi Raquel. Jack’e dehşet içinde bakıyordu.

“Ha, o mu?” Bir önemi yok dercesine elimi salladım. “Meraklanma. Jack de bize yardım ediyor.”

“Seni öldürmeye kalkıştığını unuttun mu?”

Jack gözlerini devirdi. “Çok sıkıcı. Derenin altından çok sular aktı.”

“Gerçekten mi?”

“O kadar da değil,” dedim. “Ama uslu duruyor. Hem ara sıra herkesin fiyakalı bir taksiye ihtiyacı olur.”

“Kabul edin, hepiniz hayransınız bana.” Jack gösterişli bir reverans yapıp odadan çıktı. Arianna da Raquel’e sinirli bir şekilde güldü, sonra Jack’in peşinden gitti.

Raquel divana yığılıp gözlerini kapattı.

“Jack ve Reth’le mi çalışıyorsun sen? Aklını peynir ekmekle mi yedin?”

“Ha, onlar eskidendi. Ama son zamanlarda bir kurtarma operasyonundan diğerine koşuyorum ve ikisi de çok işe yarıyor.”

“Güveniyor musun onlara?”

“Hayır, güvenmiyoruz, diye seslendi Lend mutfaktan.

Güldüm. “Aman, ne bileyim. Galiba affettim onları. İkisi de süzme salak. Bazen de düpedüz kötülük edecekleri tutuyor, ama her seferinde haklı bir gerekçeleri oluyor. Ben de sonradan pişman olacağım şeyler yaptım. Yaptığım sırada bunun zorunluluk olduğunu düşünüyordum. Şimdi olsa yine yaparım.” Gece yarısı renkli perinin ruhunu anımsayınca içim ürperdi. Ruhun damarlarıma kırağı gibi yayılışını, zihnimi bedenimden, hatta içinde bulunduğum mekândan bile nasıl uzaklaştırdığını hissetmemeye çabaladım. “Neyse. Şu anda benim tarafındalar, benim de yardım edebilecek herkese ihtiyacım var.”

“Ta ki...”

“Raquel!” dedi David odaya yıldırım gibi dalıp. Raquel onu karşılamak için ayağa kalktı, David onu kollarına aldı ve – aman Tanrım, hayatım boyunca bir daha böyle bir şeye tanık olmak istemiyordum– dudaklarını dudaklarına bastırdı.

“Baba?” diye seslendi Lend mutfaktan. “Ne oldu?”

Tiz ve gergin bir sesle “Bilmesen daha hayırlı!” dedim.

Nefes nefese birbirlerinden uzaklaştılar, David onu bir kol boyu mesafede tuttu, gözleriyle yiyecekmiş gibi tepeden tırnağa süzdü. Gülsem mi, kussam mı bilemiyordum.

Ayak başparmaklarımı halıya gömüp gözlerimi yere diktim. “Şey, ee, ben Raquel’i kurtardım.”

Raquel güldü, David de ona katıldı. İkisi de kafayı sıyırmış gibiydi. “Artık kurtuldun,” dedi David.

“Hem de hepsinden,” dedi Raquel. Başımı kaldırdığımda,

aralarında, daha önce bir benzerini yalnızca *Easton Heights* oyuncularında gördüğüm türden bir bakışma yaşandığını gördüm. Muazzam bir aşkın geride kalmış korkulara, ihanetlere ve ıstıraplara galip geldiği türden, yıllar boyu konuşulmamış şeylerle doluydu bu bakış. Çok güzeldi.

Aman be, kimi kandırıyorsam. Çok acayip bir şeydi ve böyle saçmalıklarla yitirecek zamanım yoktu. “Tamam! Farkında mısınız bilmiyorum ama Lend mutfakta.”

“Hı hım,” diye yanıt verdi Raquel, uzanıp David’in saçının bir tutamını eliyle düzeltti.

“Evet, o peri laneti yüzünden.”

“Peri laneti mi?” Raquel bana doğru döndü; David onun ellerini avucuna almıştı.

“Evet. Hem de çok komik bir şey. Aynı odada olduğumuz, birbirimizi gördüğümüz ya da dokunduğumuz anda Lend hemen uykuya dalıyor.”

“Ya.” Raquel’in yüzü asıldı.

“O yüzden yardımına ihtiyacım var. UPTA’nın kontrol ettiği tüm perilerin isimlerini biliyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı. Yüzü daha da asılmıştı.

“Kara perilerin lanetiydi, o yüzden de laneti bozması için bir kara periye ihtiyacımız olduğunu sanıyorum. Sen bir Unseelie perisi çağıracaksın, ona laneti bozması için isimli komut vereceğiz, ondan sonra çifte randevuya çıkabiliriz!”

“Dur bir saniye, kim çifte randevuya çıkıyormuş?” diye sordu Lend.

“Baban anlatır sana. Ee? Hani peri?”

Raquel hiçbir şey kolaylaşmıyor, değil mi? dercesine içini çekti. Ona öyle hak veriyordum ki.

“İşin aslı, çoğu perinin hangi saraydan olduğunu bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Nasıl olur da bilmezsin? Bana sorarsan gayet elzem bir bilgi bu. Bilirsin ya, işe alma mülakatında onlara ‘İnsanları kaçırıp dünyayı ele geçirme planları yapan kötü saraydan mısınız, yoksa sadece bu dünyadan tüymeye çalışan nispeten daha az kötü saraydan mı?’ diye sorabilirsiniz.”

Kaşlarını kaldırdı. “Perilerden hangi tür olursa olsun bilgi edinmenin ne kadar zor olduğundan haberin var mı senin? Onlara söz geçirebildiğimiz sürece hangi saraydan oldukları asla öncelikli değildi.”

“Pöh! UPTA beni hayal kırıklığına uğratmanın yepyeni yollarını buluyor. Ama perilerin çoğunun hangi saraydan olduğunu bilmiyorum dedin. Bildiklerin var mı yoksa?”

Gönülsüzce başıyla onayladı. “Evet, Kara Saray’dan geldiğini kesinlikle bildiğim bir peri var.”

“Harika! Çağıralım onu.”

“Onu sen de tanıyorsun. Fehl.”

Ah, biip. Tabii ya. Ruhunu Vivian’ın büyük oranda emdiği, artık Peri Diyarları’nda zırdeli bir vahşi olarak dolaşan Fehl. Bana bir daha yaklaşmaması için komut verdiğim periydi aynı zamanda.

“Başkası da olmalı.” Fehl’in Dünya’ya tekrar gelmeye mecali olduğunu bile sanmıyordum.

Raquel durdu, düşüncelere gömüldü, sonra başını öne salladı. “Bir tane daha var. Unseelie olduğundan neredeyse eminim. Ancak yüzde yüz değil.”

“Ben razıyım!”

“Bu meseleyi çok dikkatlice ele alacağız Evie. Gördüğüm kadarıyla bütün saray seni öldürmek istiyor.”

“Şey, evet. Anlarsın ya. Özel yapılmış Boş Olan’larını durdurdum, kraliçelerini gırtlğından bıçakladım, ayna ormanlarını tuzla buz ettim. Orada Sempatı Kraliçesi seçilmem zor.”

“Bıçaklamak mı... Ne yaptın sen?”

“Orası uzun hikâye. Bilinci yerindeyken erkek arkadaşımınla biraz zaman geçirmek istiyorum.”

“Al benden de o kadar,” diye bağırdı Lend.

“Buraya Unseelie perisi çağırmak sence akıllıca mı?”

“Çok iyi korunuyoruz,” dedi David. “Evin etrafında hayal edebileceğin her türden paranormal var ve Cresseda bir sürü güvenlik önlemi aldı.”

“Gayet güzel,” dedi Raquel. Cresseda’nın adı geçince bir an olsun irkilmemişti. David’i elinden alan elementale karşı saygı beslemeye başlamasının muhtemelen şu anda David’le el ele olmasıyla alakası vardı. “Althenam.”

Hepimiz nefesimizi tutup bekledik ve duvarda beyaz bir ışık çizgisi belirdi. Selvi boylu, alev turuncusu saçlı, nefes kesici bir peri dışarı çıktı, beni görünce gözleri koca koca açıldı.

Raquel onun adını tekrar söyleyince dişi perinin dikkati (ve merhametsiz bakışı) eski patronuma döndü. “Mutfakta, periler tarafından lanetlenmiş bir genç var. Ona zarar vermeden laneti kaldır, sonra yeni komutlarımı bekle.”

Raquel’in hakkını yememek lazımdı. İsimli komut konusunda üstüne kimseyi tanıımıyordum. Ben ise elimi yüzüme bulaştırıp dururdum.

Raquel ile peri mutfağa giderken ayak parmaklarımın ucunda heyecanla sıçradım. Birazdan Lend’le kucaklaşabilecektim! El ele tutuşabilecektik! Deliler gibi sevişebilecektik! Sonra Reth’e yardım etmenin, perinin ona yaptıklarını düzeltmenin bir yolunu bulacaktık. Ardından da geçit açıp açmamam gerektiğini, bunu nasıl yapacağımı öğrenecektim. Fakat öncelikle!

Bitmek tükenmek bilmez bir sürenin ardından perinin tekrar konuştuğunu duydum. “Laneti bozamam.”

“Unseelie değil misin?” diye sordu Raquel.

“Öyleyim,” diye tısladı peri. “Ancak bu, yapabileceğim ya da kaldırabileceğim türden bir lanet değil.”

“Pekâlâ,” dedi Raquel ve içini çekti. Yenilgiyi kabullenme iç çekişiydi bu. Kanepeye çuval gibi çöktüm. “Althenam, bu mekânı terk et, asla geri dönme, konumundan ve içindekilerden hiç kimseye söz etme.” Durdu. “Bir daha UPTA’ya da dönme ve çağrılarını yanıtlama.”

Peri kapısının açılışını duymadıysam da bir enerji dalgalanması ve ardından elektrikler kesildiğinde oluşan türden sinir bozucu bir sessizlik oldu. Perinin gittiğini anladım.

Beraberinde tüm umutlarımı da götürmüştü.

KARANLIKTAKİ DİĞER CANAVARLAR

“Başka bir yolunu buluruz.” Lend’in sesi yumuşacıktı, köşeden ancak duyabiliyordum. Raquel, David’le dışarı çıkmış, UPTA kontrolü altındaki tüm perilerin ismini yüksek sesle söylemeye başlamıştı. Doğruya doğru, Raquel’i kullanarak perileri UPTA’nın elinden kurtarmak aklımın ucundan geçmemişti. Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’nın Unseelie perilerinden yardım almasını önlemezdi bu, ancak işini yokuşa sürerdi. Onların peşinden gidecek halim kalmamıştı, mutfak duvarının dibine oturdum.

“Peki ya...” gerisini getiremedim, sertçe yutkundum. Hayır. Ağzıma bile alamazdım. Bir başka yolunu bulacaktık, çünkü mecburduk. Kendimi kaybetmeden önce konuyu değiştireliydim. “Annen ne dedi?”

“Saçımın uzadığını ve kestirmem gerektiğini.”

“Pek faydası olmamış.”

“Annem işte, ne bekliyordun?” Hafife almaya çalışıyordu ama sesi titredi. Acaba annesi gidince onu tekrar göremeyeceğini mi düşünüyor, diye merak ettim.

“Ee,” dedim Lend’in şak diye bayılmayacağı kadar mesafe

bırakıp duvara elimden geldiğince yanaşarak, “Noel hediyesi ister misin?”

“Bana hediye mi aldın?” Şaşırmış gibiydi.

“Bir süredir üzerinde çalışıyordum.”

“Şey, ben sana daha bir şey almadım. Aslında senin için Noel alışverişine çıkmamıştım, parti için hazırlık yapıyordum.”

“Hadi yine iyisin, Kara Kraliçe tarafından kaçırılıp lanetlen-
diğin için bu seferlik yırttın. Hem doğum günü partim süperdi.”

“İlk Noel’imizi böyle geçirelim istemezdim. Beraberce dışarı çıkacaktık, Noel arifesinde bir ağaç seçip süsleyecektik, dandik tatil filmleri izleyip sıcak çikolata içecektik, babamın eggnog yapmasına izin verecek, sonra da ne kadar berbat olduğuyla dalga geçecektik. Ardından bütün odamı ökseotu yapraklarıyla süsleyecektim...”

“Dur bir saniye, yani tatili farklı odalarda geçirmemiz senin planın değil miydi?”

“O kısmı çok güzel bak.” Duvarın arkasından kafasını vurduğunu işittim. “Tabii ya, süper seksi kız arkadaşına dokunabilmeyi kim ister ki? Abartılı.”

“Bilmez miyim? Bir de bana sor.” Gülmeye çalıştım ama boğuk bir ses çıktı. Yutkundum. Sesimi düzeltmeye çalıştım. “Hem uyuyan insanları seyretmeye bayılırım. Feci seksi.”

İkimiz de bir süre konuşmadık. En son parlak fikrim de hüsrarla sonuçlandığından, belki de bu duruma hiç çözüm bulamayacağımız gerçeği boynuma dolanmış, gırtlığımı sıkıyordu. Lend’i elde etmek, onu gerçekten elde etmek için o kadar uğraşmıştım ki. Merkez’den kaçışımdan Vivian’ı durdurmaya, kendi salakça meselelerimin üstesinden gelmeye kadar, onun o su gözlerini gördüğüm andan beri bu ilişki uğruna çırpınıyordum. Bunca şeyi, onu fiziksel bakımdan yitirmek için göze almamıştım. Bu haksızlık yüzünden bezgindim, sinirliydim.

“Ee, hani benim hediyem?”

Gözlerimi sildim. “Ha, tabii ya. Dizüstü bilgisayarın orada mı?”

“Burada.”

Gülümseyerek sehpadan kendi bilgisayarımı aldım, ona bağlantıyı e-postayla yollayıp bekledim.

“Vaay, e-posta gelmiş.” Birkaç saniye sonra videonun oynadığını duydum ve Lend güldü. “Ne kadar zamanını aldı?”

“Sen finallerine girerken bir sürü boş zamanım vardı.” Klipin müziğini duyunca başımı duvara yasladım. *Easton Heights*’ın dört sezonunu taramış, karakterlerin ağzından “seni seviyorum” sözlerinin çıktığı her sahneyi (Arianna’nın büyük yardımıyla) arka arkaya dizmiş, Lend’in favori şarkılarından birini de fon müziği yapmıştım.

“Seni seviyorum!”

“Seni çok seviyorum.”

“SENİ SEVİYORUM, salak!”

“Sen o kadar... Senden nefret ediyorum! Seni seviyorum!”

“Kapa çeneni de seni seviyorum de.”

“*Te amo!*” Evet ya, İspanyol fıstığının konuk oyuncu olduğu bölümler. Ne sezondur ama.

Dizide ilişkiden geçilmediği için, video birkaç dakika sürüyordu. Bittiğinde, Lend’in dizüstü bilgisayarının kapağını kapattığını duydum.

“Ee?” diye sordum.

“Seni çok seviyorum,” diye yanıt verdi.

“Ben de seni seviyorum.” Parmaklarımı açıp elimi duvara yasladım. Bu durumu düzeltecektim. İster UPTA dünyayı ele geçirsin ister karanlık güçler bizi ayırmak için tezgâh kursun, ister başka dünyaya geçit açmakla öleyim ister Lend o geçitten geçip bu dünyayı sonsuza dek terk edecek olsun. O benimdi ve ilişkimizi yürütmek için elimden geleni ardıma koymayacaktın.

“Baksana, babamla Raquel içerideyken ne diyordun sen? Hani çifte randevu falan?”

Gözlerimi ovuşturdum. “Gerçekten bunu babana sorsan daha iyi olur.”

“Babama sormak istemiyorum. Sana soruyorum.”

“Babanla Raquel, şeyy, bir zamanlar birlikte çok mutlularmış. Birlikte derken, gerçekten birlikte. Raquel’in odasında bazı fotoğraflar buldum. Sanırım aralarında ne olduğu gizemi- ni çözdük. Galiba baban annenle tanışmadan önce, Raquel’le nişanlıymış. Ve de... nasıl desem, közler tekrar alevlendi.”

Lend uzunca bir süre ağzını açmadı. Hem de aşırı uzun süre.

“İyi misin?”

“O hâlâ evli.”

“Ne?”

“Babam. Hâlâ evli. *Annemle.*”

Bu hiç aklıma gelmemişti gerçi ellerin sudansa boşanma sözleşmesi imzalamak kolay olmasa gerekti. “Evet ama on sekiz yıldır hiç gerçekten birlikte olmamışlar.”

“Evie, o benim annem. Ne yani, annem bu gezegenden ayrılıyor diye babam savaş açtığımız her şeyin temsilcisi olan kadının kollarına mı atlayacak?”

“Orada dur bakalım. Sen de duydun. Raquel artık UPTA’da değil. Hem hiç de senin göstermek istediğin gibi kötü biri değil o.”

“Ne demezsin, babamı çalması çok güzel, değil mi?”

“Kimi kimden çahyormuş ya? Annen onu terk edeli yıllar olmuş. Hem adım gibi eminim ki önce annen David’i Raquel’in elinden almış!”

“Sen ne diyorsun yahu? Annem babam birbirini sevmeseydi ben olmazdım!”

Gözümü tavana dikip derin derin nefes aldım. “Öyle demek istemedim. Annenle babanın birbirlerine âşık olduğundan hiç

kuşkum yok. Dünyadaki en güzel şeyi ortaya çıkarmışlar. Babanla Raquel arasında şimdi bir şeyler olması da harbinden acayip. Ne kadar kızsan haklısın. Lütfen ona bir şans tanı.”

Yanıt vermedi. Omuzlarımın, boynumun düğüm düğüm sertleştiğini hissedebiliyordum. Sanki tüm vücudum, Lend’in dokunamamasından nefret edip hıncını benden alıyordu. Lafı çevirme zamanı gelmişti. “Ben yokken başka bir şeyler öğrenebildin mi?” Sesi hâlâ öfkeliydi. “Yeni bir şey yok ama orası git-tikçe kalabalıklaşıyor. Her yerden paranormal yağıyor. Gitmek isteyen kim varsa.”

“Yani ellerinin altında garantili bir geçit varmışçasına davranıyorlar, öyle mi?”

Bir an sessizlik oldu. “Ben... senin geçidi açmaya çalışacağını sanıyordum. Seni buna zorlamak istemiyorum fakat... Bilemiyorum. Bence yapman gereken bu.”

Gözümü tavana çevirip suratımı buruşturdum, yerdeki halıyı mıncıkladım. “Muhtemelen öyle. Ama böyle emrivaki yapımlarına illet oluyorum.”

Lend güldü, o gülünce omuzlarımdaki gerginlik gevşemeye yüz tuttu. “Paranormaller böyle işte, ne yaparsın. Sürekli büyüklük taslarlar. Yok onun kehaneti, yok bunun kehaneti, falan filan.”

“Kehanetlerin biri bile ‘lütfen’ diyor mu? Yok, nerede?” Yere uzandım, burnum resmen duvara değiyordu. Elimi duvar kâğıdında gezdirdim. Silfin ruhunun kuru, durağan rüzgârının; vampirin manyakça, telaşlı enerjisinin; fossegrimin akıcı hareketinin; perinin o korkunç, çatırdayan, yakan buzunun arasında kendi ruhumu hissetmeye, özümün bana ve sadece bana ait olan kısmını bulmaya çalıştım. Ancak Lend’e dokunmadığım sürece ruhumun neye benzediğini nasıl öğrenebilirdim ki?

İçimi çektim. “Korkuyorum. Hepsinden. Geçidi açmaya ça-

lımazsam olacaklardan da korkuyorum. Daha çok da açmaya çalışırsam olacaklardan. Nasıl açacağıma dair en ufak fikrim olmaması bir yana, geçen sefer açışımda... gerçekten öleceğim sanmıştım. Her şey içimden öyle bir hızla boşalmıştı ki, Lish'in ruhu durmam için beni uyarmasa geçidi kapatamazdım ya da kendi ruhumun da uçup gitmesini önleyemezdim. Paranormalere yardım etmek istiyorum istemesine, ne var ki bu uğurda ruhumu vermeye niyetim yok.”

“Elbette olmayacak! Kimse senden böyle bir şey isteyemez ki. Kimse de istememeli zaten. Eğer bunu yapmaya karar verirsen –ki bu kararı verebilecek tek kişi de sensin, başkası değil– bu işten sağ salim sıyrılman için ne gerektiğini bulacağız. Hem ruhunu feda etmene izin verir miyim sanıyorsun? O benim bir kere.”

“Şey, sanırım *kalbin benim* demek istiyorsun. Öylesi biraz daha romantik ve daha az korkutucu.”

“Neyse işte. Benimki de senin, biliyorsun değil mi? Kalp, ruh, ne istersen. Toptan senin.”

Güldüm, yanağım soğuk duvara yaslanacak şekilde yüzümü halıya gömdüm. “Biliyorum.”

Birkaç dakika daha sessiz geçti. Az daha uykuya dalıyordum. Sonra Lend konuştu. Sesi yumuşacıktı ama söyledikleri beni altüst etti. “Ya bir çözüm bulamazsak?”

“Neye?”

“Bizi birbirimizden ayıran bu salak şeye. Ya laneti bozamazsak? Çünkü sana dokunamayacağım bir hayatı kabullenemem.”

“Ak Kraliçe’den medet ummaktan başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum zaten.”

“Bir türlü aklım almıyor! Düşünüp duruyorum –zaten başka bir şey düşündüğüm yok ya– Kara Kraliçe neden böyle bir şey yapsın ki? Yani, neden fiziksel olarak yakınlaşmayalım diye beni böyle lanetlesin? Bu öyle... çocukça bir şey ki. Kaçmamı

istemiyorsa ya da kaçmayı başarırsam diye beni cezalandırmak istiyorsa canımı alacak bir lanet yapamaz mıydı? Ya da hiç uyanmamamı sağlayamaz mıydı?”

Kaşlarımı çatıp doğruldum. “Hiç böyle düşünmemiştim. Ben dâhice bir kötü lanet diye düşünmüştüm ama şimdi Kara Kraliçe’yi tanıdıkça, gerçekten de çok saçma gözüküyor.”

“Onunla geçirdiğim kısacık ama feci halde korkutucu zamana bakarak diyebilirim ki, kraliçe bana hiç de şakacı bir tip gibi gözükmedi. Muazzam derecede acımasız, orası kesin. Ama böyle şakayla karışık bir kötülük hiç ona göre değil.”

“Seninle yüz yüze konuşamamak, sana dokunamamak da bence muazzam derecede acımasızca, Lend.”

Sesi ıstırap doluydu. “Biliyorum. Ama yine de...”

“Evet. Belki de seni öldürmeyi göze alamadı? Annenden ötürü...”

“Belki de.”

“Reth’e bunu sormalıyım... tüh, kahretsin!” Dünyadaki en berbat insandım ben. Ayağa fırladım. “Reth’i nasıl oldu da unuttabildim?”

“Ne olmuş ona?”

“Yaralandı. Bir peri bana saldırmaya kalkıştı ama Reth beni itip kendini siper etti ve perinin saldırısı ona isabet etti. Pek iyi gözüküyordu.”

“İyi ama sen nasıl kurtuldun?”

Süklüm püklüm gözlerimi devirdim, tavana baktım. Yapmak üzere olduğum itiraftan ölesiye nefret ediyordum. Lend, ruh emmenin beni ne kadar olumsuz etkilediğini biliyordu ve ben de bunu yaptıktan sonra kendimi kirlenmiş ve bin pişman hissediyordum. Sanki elinde olmadan beni yargılayacağını düşünüyordum. “Reth yere yıkılınca peri bana saldırdı, ben de onun ruhunun birazını emdim.”

“İyi yapmışsın, eline sağlık.”

“Şey... Ne dedin?”

“İyi olmuş.”

Titredim. “O buz gibi, iğrenç şey senin içinde dolaşmıyor ama. Hiç de iyi değil.”

“Burada, sağ ve salim olduğuna göre... İyi olmuş.”

Esefle gülümsedim, sonra duvara üç kez vurdum. “Seni” –tak– “çok” –tak– “seviyorum” –tak.

O da duvara üç kez vurarak karşılık verdi.

Bir an bocaladım, sonra baklayı ağzımdan çıkardım. “Geçidi açabilirsem sen de gidecek misin?”

“Hayır,” dedi ama söylemeden önce birkaç saniye tereddüt etti. O saniyeler içinde içime öyle derin bir yalnızlık ve korku çöktü ki, gece yarısı saçlı perinin ruhundan bile daha soğuktu. Lend emin değildi.

Duvarı tekrar tıklattı. “Sen git, Reth’e bir bak. Ama dikkatli ol. Epeydir uyanık kalmaya çalışıyorum, o yüzden biraz kesti-receğim. Zaten uyuyor olacağım, o yüzden eve dönünce yanıma uzan, olur mu?”

Sesimin neşeli, keyifli çıkması için uğraştım. “Kabul ama ayaklı pijama giyersen.”

Güldü. “Bakalım bulabilecek miyim. Görüşürüz.”

Onun duyamayacağı kadar alçak bir sesle, “Hayır, beni göremezsin,” dedim, sonra evden çıkıp ormana doğru yürüdüm. Karanlık bastırmıştı, soğuk insanın içine işliyordu. Kaç saattir ayakta olduğumu hesap bile edemiyordum. En son, Lend’i kurtardıktan hemen sonra kanepenin üstünde biraz uyumuştum. Öyle yorgundum ki, bir anda uykuya dalma lanetine keşke ben yakalansaydım diye hayıflanıyordum. Çünkü o zaman “kaza-ra” Lend’in olduğu odaya girebilir, bunu, yapmam gerekenleri yapmamak için mükemmel bir bahane olarak kullanabilirdim.

Ne yazık ki daha çok uzun bir süre gözüme uyku girmeyecekti.

“Reth?” diye seslendim, kollarımı göğsümde kavuşturup karanlığa doğru gözlerimi kısıarak. Burada bana şok verildiğini anımsayınca tüylerim diken diken oldu. David güvenlik önlemlerinden söz etmişti ama belki de tek başıma buraya gelmem gerekirdi. “Reth?”

“Burada değil,” dedi Arianna. Ödüm patladı, yerimden sıçrayıp ciyakladım. Ağaçların başladığı noktanın hemen ötesindeydi. Rahatsız olmuştum, güçlkle yutkundum. Zifiri karanlıkta parlayan ruhunu görebiliyordum. Genellikle Arianna’nın ruhunu bu kadar belirgin görmezdim; hatta Vivian’ın içindeki tüm ruhları aldığım gecedan bu yana hiçbir ruhu bu kadar açık seçik görmemiştim. Gece yarısı perisinin ruhunu ne kadar emmiştim acaba?

“Sakin ol be Evie. Gören de karşına hayalet falan çıktı sanacak. Bu arada hemen belirteyim ki hayaletler vampirlerin yanında çok sönük kalıyor. Reth de herkesle birlikte göl kıyısında. Tüm o ölümsüz tayfası orada takılıyorlar. Acayip havalı.”

Harika. Tam da gitmeyi düşündüğüm yer. Ejderhalarla, silflerle, selkilerle gölde. Olmaz olsun.

“Orada olmasa şaşardım zaten. Her gecem bir öncekinden daha şen şakrak. Senin ne işin var buralarda?”

“Bilirsin işte. Öylesine takılıyorum. Ölümsüzlük falan filan muhabbeti.”

“Jack nerede peki?”

“Uyuyup bir şeyler yemek için Periler Diyarı’na gitti. Tekrar dönecekmiş.”

“Reth’i bulup iyi mi diye bir bakacağım. Sen de gelir misin benimle?”

“Hayrola? Karanlıktaki canavarlardan mı korkuyorsun?”

Gözlerindeki bir anlık parıltıyı, bana hınzırca göz kırptığını gördüm.

“Korkmuyorum,” dedim ürpererek. Neticede ben de o canavarlardan biriydim. Göle yaklaştıkça ayaklarım geri geri gidiyordu. Oradaki ruhların saçtığı ışığı, gecenin içinde sallandıklarını, döndüklerini, dans ettiklerini görebiliyordum. Onları kurtarmam, yuvalarına göndermem için bekleyen ruhlar.

Ah, biip, bunu hiç istemiyordum. Üstümde bu baskıyı, sırtımda bu yükü taşımak istemiyordum. Ancak bu paranormal dramın bir parçası olmamak için direndikçe, tekrar içine çekiliyordum. Sanırım bu bir mirastı. Mahvolmuş ve yitmiş annemle mahvolmuş ve yitmiş peri babamın bana bıraktığı tek şeydi.

Durdum, ağaçların arasından göle, ayrılmaz bir unsur olduğum ancak tümüyle parçası olmadığım bu dünyaya ve yaşama baktım.

Sonra... kıymet verdiğim tüm paranormalleri düşündüm. Güvenliğimi sağlamak için hayatlarını feda eden Nona ve Kari. Lend’in annesi ve onun Lend için yaptıkları. Hatta bana zarar gelmesin diye kendini harcamaktan geri durmayan Reth. Lish. Benim Lish'im. Tüm bu paranormallerin bana ihtiyacı vardı. Her ne kadar ödüm patlasa da, onlara sırtımı dönebilir miydim gerçekten? Bedeli ne olursa olsun, bir kez olsun denemeden edebilir miydim?

Kendi ruhuma, önümdeki karanlıkta parıl parıl parlayan bu güzel, ıslıl ıslıl ruhlardan daha mı çok değer veriyordum yoksa?

“Evie?” diye seslendi Arianna, ona ayak uyduramadığımı fark etmişti.

Gözlerimin yaşını sildim, duygulara boğulmuştum. “Sen yürü. Ben hemen geliyorum.”

Başıyla onayladı, sonra göle doğru, ağaçların arasından ilerledi. Onu karşılayan seslerin alçak mırıltısını işitince Arianna'nın

onlarla ne kadar zaman geçirdiğini merak ettim. Başka şartlar altında ben de onlarla zaman öldürür, tüm o tuhaf paranormalere hayretler içinde bakar, hatta belki de o huysuz ejderhayla tanışırdım. Fakat bu hayalde Lend de yanımdaydı, el eleydik. Hiçbir şeyin üstünde dehşet, baskı ve felaket hissi yoktu.

Göğüs geçirdim, bir ağaca yaslandım.

“Galiba beni arıyorsun.” Reth’in sesi her zamankinin aksine, altına değil de, daha çok bakıra benziyordu.

“Şey, öyle galiba. Kendini nasıl hissediyorsun?” Döndüm, ona baktım, sonra küçük bir çığlık attım. Ruh. Neye benzediğini unutmuştum. Fakat... Reth’in ruhu da değişmişti. Daha önce hareketsiz ve kristalimsi yapıda olan ruhunun kenarları titreşiyor gibiydi.

Tepkim karşısında gülümsedi. Bilmediğim bir şeyi bildiğinde yüzünde beliriveren aynı sinir bozucu sırıtıştı bu. Neredeyse her zaman benim bilmediklerimi biliyordu, o yüzden de bu ifade yüzünden eksik olmuyordu.

“Periler Diyarı’na gitmeliyim,” dedi.

“Tamam. Evet. Bence de.” Yana doğru baktım, bu anın samimiyeti beni biraz huzursuz etmişti. Onun parlak, titreşen altın renkli ruhunu görmek Reth hakkında daha çok şey bilmemi sağlamıyordu, yine de tuhaftı. Üstüne bir gömlek ya da ceket daha giydirmek istiyordum. Ya da bir çadır.

“Hazır mısın?”

“Neye?”

“Benimle gelmeye.”

“Şey... Hayır, ben burada kalacağım.”

“Tek başına geldiğine göre son planın da para etmemiş.”

“Çok zekisin Sherlock.” Kaşlarını merakla kaldırdı, ben de başımı iki yana salladım. Periler kültürel kavramları anlamakta pek başarılı değildi.

“Demek oluyor ki geriye sadece iki seçenek kaldı. Kara Kraliçe’den yardım istemek ya da kraliçemden yardım istemek. Varlığının devam etmesini şiddetle isteyen birisi olarak, sana ikinci seçeneği önerebilir miyim?”

Atkuyruğumu çekiştirdim, sinirli bir biçimde parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Bilmiyorum. O buraya gelse olmaz mı?”

“Hayır, gelemez. Hem yanlış hatırlamıyorsam bana epey borcun birikti. Ben de toptan tahsil ediyorum.”

İtiraz etmek için ağzımı açacak oldum. Sonra bunun bir yere varmayacağını anladım. Haklıydı. Ona çok şey borçluydum. Hem bir şeyleri kendi başıma düzeltecek durumum da yoktu. Lend’in parmaklarını tekrar tenimde hissetmenin bedeli Ak Kraliçe’nin merhametine teslim etmekse, öyle olsundu. Belki de Kraliçe, paranormalleri kurtarıırken canımdan olmamak için ne yapmam gerektiğini de bilirdi.

Derin bir nefes aldım. “Tamam. Şimdi ne yapmam gerekiyor?”

“Bir kapı açıp Patikalar’da tek başına yürümeyi planlamıyorsan, elimi tutmanı tavsiye ederim.”

“Ben oraya gidince ne yapacağımızı sormuştum, ukala.”

“Uykuya dalmak kadar kolay.” Sesindeki alaycı ifade işkilendirmişti beni.

Eve doğru baktım, tüm bunlardan kaçıp kurtulmayı, geceyi Lend’in yanında kıvrılıp geçirmeyi hayal ettim. Fakat sonra da sabahleyin kalktığımı ve ben odadan çıkmadan onun uyanamayacağını düşündüm. Ne kadar koşarsam koşayım, gölün etrafında beni bekleyen, bana gereksinim duyan ruhların sayısı da değişmeyecekti. O yüzden Reth’in elini tuttum. Artık alışmaya başlamıştım buna. Fakat eli bir saat öncekine kıyasla bile soğumuş gibiydi.

“Bunu seçeceğini biliyordum.” Bu konuda böbürlenmeyi de seçebilirdi ancak sesi düzdü, bir gerçeği dile getirir gibiydi.

Sanki kazanacağından hiç endişe etmemişti. Ona dilimi çıkardım, beraberce Patikalar'a, asla ve asla kaderim saymayacağım şeye doğru yürüdüm. Adımları eskisi kadar akıcı değildi ve ilk defa ona ayak uydurmak için koşturmam gerekmedi. Bir kapı daha açtı ve Periler Diyarı'na ayak bastık.

Burası da henüz çıktığımız Patikalar kadar boş ve zifiri karanlıktı.

DÜŞTEKİ RANDEVU

“Şeyy, Reth?” bakışlarımı odaklayacağım bir şey bulmaya çalışarak gözlerimi kırptırdım ancak hiçbir şey yoktu burada. Peri Patikaları’nın aksine, Reth’i de göremiyordum. Hatta onun ruhunun ışıltısını da. Elini daha da sıkı tuttum. Tenime değen teni, onun hâlâ burada olduğunun tek ispatıydı. “Bir yanlışlık oldu herhalde. Burası Periler Diyarı değil ki.”

“Her zamanki gibi yanıliyorsun,” dedi ve sesindeki neşeyi duydum. “Sadece, henüz tamamlanmadı.”

“O zaman ne işimiz var burada?”

Bir başka ses; dolunayın ışığı kadar saf ve beyaz bir ses sarmaladı beni. “Buraya düş görmeye geldin.”

Ses beni kuşatıyordu sanki; onu cildimde hissedebiliyordum neredeyse, ruhumda hissettiğimse kesindi. Tıpkı Kara Kraliçe’nin sesindeki kara delik etkisi gibi beni kendine çekiyordu, fakat kendimi bu sesin içinde kaybetmek değil de bulmak istiyordum.

Hiçbir şey göremeyeceğimi bildiğim halde, kendimi tutamayıp etrafıma bakındım, gözlerimi dört açtım. Kimin konuştuğunu görmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı. “Kim var orada?”

“Gözlerini kapa, ey faniliğin ve ebediyetin çocuğu. Uyu.”

Sesin gösterişli cazibesıyla mücadele ederek burnumdan soludum. “Avucunu yalarsın. Uyumak için hiç de ideal bir ortam yok burada. Genelde yastığım battaniyem olmadan uyumam. Hangi bipte olduğumdan habersiz, her an saldırıya uğrayıp öldürülebileceğimi ve sonsuza dek kaybolabileceğimi bile bile uyuyamam.”

“Hiç olmadığın kadar güvendesin. Uyu ve düş gör, her şeyi anlayacaksın.”

Dudaklar alnıma değince irkildim, ancak gözlerim iradem dışında kapandı. Tatlı ve ani bir uyku, üstümü su misali örttü.

Gözlerimi açtığımda porselenden farksız güzel cildiyle Kara Kraliçe’yi ve yanı başında ellerini kavuşturmuş, onunla aynı derecede güçlü ve zarif, teni abanoz kadar kara ve sıcak, saçları Kara Kraliçe’nin yağlı kara saçlarıyla tezat oluşturacak şekilde gökkuşağı ışıklar saçan bembeyaz bir şelale halinde dökülen bir peri gördüm. Kara Kraliçe en son gördüğümünden daha farklıydı –daha az insansıydı, vücudunun kenarları ışıktan adeta bulanıklaşmıştı– ancak yine de oydu. Boş ve parlak, ıslıl ıslıl, güzel ve dingin bir düzlemdeydiler. Uzaklarda ağaçlara benzer bir şeyler olsa da iki kadın burada yapayalnızdı.

Karanlıkta benimle konuşmuş olan ses, kulağıma şöyle fısıldadı: “Cennete gidemeyecek kadar kötü, cehenneme gidemeyecek kadar iyi. Elimizdekiyle yetinmedik. Sonsuzluk, birbirimiz, altımızdaki periler, cennet ve cehennem arasındaki değişmez boşlukta bizimle yaşayan niceleri vardı. Eakat diğer düzlemdekilerin nelere sahip olduğunu gördük. Onlar da cennet ile cehennem arasında sıkışıp kalmışlardı.”

“Hareket ediyorlar,” dedi Kara Kraliçe, varlığımı hiçe sayarak. Gözleri çok uzaklarda bir şeyi görüyordu. “İlerliyorlar. Yaratıyorlar.”

“Ben de yaratmak istiyorum,” diye karşılık verdi diğer peri. Arzu ve özlemle yanan bu sesin, karanlıkta duyduğum mehtap benzeri ses olduğunu anladım. Ak Kraliçe’ydi konuşan.

“Değişemedikten sonra ebediyetin zevki nerede?”

“Sevgili kız kardeşim,” dedi Ak Kraliçe, “eğer yaratamıyorsa, o zaman yok olmayı istiyorum.”

“Ama orası bizim hüküm alanımız değil. Bize kendi ülkemiz bahşedildi; buradan ayrılırsak neler olacağını kim bilebilir?”

“Artık umurumda değil.”

Kara Kraliçe gözlerini kıstı. “O zaman oraya gidebilmen için sana bir yol açacağım.”

“Bu çok acımasızca.” Ak Kraliçe başını kaldırdı. Kristal göz-yaşları yanaklarında donmuştu. “Yapamayız.”

Kara Kraliçe jilet gibi gülümsedi. “Cennete giremeyecek kadar kötüysem, bunu yapabilecek kadar da kötüyüm demektir.”

Tüm manzara, ışıltılı, parlak bir su kütesinin üstünde şekillenen ışık huzmeleriyle aydınlandı. Kara Kraliçe ile Ak Kraliçe bir arada ve el eleydiler; diğer elleri de havadaydı. Tekmil periler arkalarında diziliydi, hepsi de gururla dimdik duruyordu ancak bazılarının özgüveni diğerlerininkinden daha fazlaydı. Aynı anda hem daha genç hem de daha yaşlı görünen Reth’i tanıyınca nefesim kesildi.

“Bunu yapamazsınız,” dedi çağlayan gibi bir ses. Dünyadaki halinden çok daha somut ve maddesel gözüken Cresseda’nın sudan yükseldiğini gördüm. “Kendinizi yok edeceksiniz.”

“Yok etmeyeceğiz,” dedi Kara Kraliçe ve tüm periler sesinin çekim alanına doğru fark edilmesi güç bir şekilde eğildi. “Yaratacağız. *Daha fazla* olacağız.”

“O zaman gidin ve bildiğiniz gibi yapın.” Cresseda’nın sesi bir hüküm dalgası gibi döküldü üzerlerine. “Ancak biz buna dâhil olmayacağız.”

Derken, suyun yaşamla, ruhlarla kaynaştığını gördüm ve bakış açım tamamını içine alacak şekilde değişti. Bir okyanustu burası, bütün su ruhlarının yuvasıydı. Perilerin ardında ise ateş yapraklı ağaçlardan bir orman vardı. Ağaçlar başlarını öne sallayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler, eğilerek Kara Kraliçe'den uzaklaştılar. Yerin kendisi bile geri çekildi, perilerin etrafında bir krater oluşturdu.

“Hepimiz sözümüzü söyledik,” dedi sesler tek bir ağızdan. Kayaların gümbürtüsünü, yaprakların hışırtısını, alevin çıtırtısını, suyun şırıltısını andırıyordu bu sesler. “Bize bahşedilmiş olanı kabul ediyor, sizi reddediyoruz.”

Kara Kraliçe meydan okurcasına başını kaldırdı, menekşe rengi dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Herkes konuşmadı.”

Bir meltem esti, içimdeki ruhların bir kısmı bunu tanıdı. Silf gerçek halinde, biçimden yoksun bir havaydı. Hızlanarak dönmeye, ulumaya başladı; her şeyi sarmalamıştı. Rüzgârın gazabının içinden duyulması neredeyse güç bir ses, “Uçmak istiyoruz biz,” dedi. “Özgür olmak, yeni yerler görmek, yeni şeyler tatmak, özgür ve sınırsız uçmak istiyoruz.”

Cresseda bağırarak bir şeyler söyledi, ne var ki merkezi peri dolu kraterin etrafında esen rüzgâr artık kasırga kuvvetine erişmişti ve gürültüsüyle onun sesini boğdu. Ağaçların, ateşin, suyun ve toprağın ışıldayan ruhlarının haykıran rüzgâra kapılıp yerlerinden sökülüşünü korku ve şaşkınlık içinde seyrettim; perilerin etrafını ışıktan bir girdap sarmıştı.

“Tekrar doğacağız,” dedi Ak Kraliçe, saygılı bir sesle.

“Doğuracağız,” dedi Kara Kraliçe ve beraberce ellerini açıp kollarını uzattılar, periler de aynısını yaptı. Ruhların ışığı gidecek hızlanarak döndü ve katı bir duvar oluşturdu. Sonra sessiz, korkunç bir yırtılışla yer sarsıldı, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Öyle yanlıştır, öyle doğal olmayan bir şeydi ki, bağırmak istiyor,

ancak izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Ak Kraliçe'nin yüzü düştü. "Ne yaptık biz?" diye fısıldadı.

"Yapmamız gerekeni."

"Bunu yapamayız."

Kara Kraliçe'nin gözleri öfkeyle parladı. "Bunu senin için yapıyorum. Beni durdurmanın tek yolu var. Bağımızı koparacak mısın? Gerçek adımı ağzına alıp bana, kalbinin diğer yarısına ihanet edecek misin?"

"Asla," diye fısıldadı Ak Kraliçe. Kara Kraliçe onun elini tuttu, tüm periler bir anda koşup ışık duvarını aştılar ve kayboldular.

Her şeyin bittiğini, sona erdiğini düşünüyordum ancak ışıklar durmamış, diğer paranormallerin ruhları silfin rüzgârından kurtulmamıştı. Periler arkalarında açık bir yara, ışığı içine çeken engin, kapkara bir boşluk bırakmıştı ve şimdi, kasırganın inleyişinin altında diğer yaratıkların sesini duyabiliyordum. Su, toprak ve bu dünyayı oluşturan her şey sürüklenip giderken, ıstırap ve dehşet içinde haykırıyorlardı. Işıkların sonuncusu, rüzgârın kendi ışığı da çekilip kaybolunca karanlık kendi içine çöktü ve geride öyle boş, kıvılcımdan yoksun ve *yanlış* bir manzara bıraktı ki, haykırmak, ölmek istedim. Artık orada duramazdım, yapmam gereken...

"Uyan, çocuk."

Gözlerimi açtım. Kalbim küt küt atıyordu. Doğruldu. "Neredeyiz?" Kalbime söz geçiremiyordum, ben etrafa bakarken bedenim hâlâ panik modundaydı. Reth yanımda duruyordu, artık zifiri karanlıkta değildik. Şimdi bir mağaradaydık, parlak bir ışık, soluk pembe pamuk şekerden yapılmışa benzeyen binlerce sarkıt ve dikitten yansıyor ve kırılıyordu. Tüm bu yapı akla sığmayacak kadar kırılğan gözüküyordu, sanki bir bağırıyla bile her şey tepemize geçecek gibiydi. Fakat bu, orayı sadece daha güzel hale getiriyordu.

Sağıma baktım, tıpkı rüyamdaki gibi görünen Ak Kraliçe'yi gördüm. Sadece... sanki bir şekilde azalmış gibiydi. Tam olarak ifade edemiyordum, çünkü hâlâ kusursuz ve güzeldi fakat kısalmış, incelmış ya da sözcüklerle anlatamadığım bir şekilde eksilmiş gibiydi. Vücudunun hatları bulanıklaşıp etrafındaki her şeyi içine almak yerine onu hapsediyor, ruhunu bir kafese alıp onu çevresinden soyutluyordu.

"Silf," dedim anlayarak. "Tüm ruhları topladı, sonra ikiniz o ruhların gücünü kullanarak dünyamıza zorla bir geçit açtınız. Fakat geçidi kapamadınız ve herkes içeri çekildi." Tıpkı Donna ile Kari'nin anlattığı gibiydi. Ancak bu sefer kendi gözlerimle görmüştüm. İnanamayarak başımı iki yana salladım, sonra sordum. "Beni nereye götürdün?"

"Hareket etmedik," diye yanıt verdi Ak Kraliçe.

"Tüm bunlar nereden geldi o zaman?"

"Senden."

"En son kontrol ettiğimde güçlerim parlak pembe kaya oluşumları yaratmayı kapsamıyordu." Sahip olunması gereken güçler kataloğunda düpedüz beş para etmezdi. Gerçi partilerde havalı bir numara olurdu.

"Büyük bir trajediymiş, yüce planlarımızın büyük başarısızlığıydı. Çünkü her düşünceleriyle, her düşleriyle, hatta bedenleriyle yaratan insanların aksine bizler kendi dünyamızda bile tek bir düşünce üretmekten aciziz. Dünyanıza gelmekle yaratma becerisine sahip olacağımızı ummuştuk, ancak kaderimizde yoktu bu."

"Yerinizde olmak istemezdim."

Güldü. "Gerçekten haklısın. Ancak, senin de gördüğün gibi bunun üstesinden gelmenin yollarını bulduk. İnsanların yaptıklarını alıp dilediğimiz biçime sokmak yaratmak değil belki, ancak bizim erişebileceğimiz, yaratmaya en yakın şey bu. Ve

kız kardeşim insanların düşlerinin ona verdiği güçten vaz geçmektense, beni sonsuza dek terk etmeyi yeğler.”

Kaşlarımı çattım. “Dur bir dakika, yani... Periler Diyarı’ndaki her şeyi düşlerden mi yapıyorsunuz? Herhangi bir düşten mi, yoksa kaçırdığınız insanların düşlerinden mi?”

“En güçlü düşler hâlihazırda düşler diyarında yaşayanlarıdır, ancak sizin diyarınızdaki düşlerden de güç alabiliriz. Düşünceleri, umutları, arzuları, rüyaları. Burada, sizlerin bize verdiği malzemeyi alıyor, gerçekliğin taklidine ve tekrarına dönüştürüyoruz.”

Demek oluyor ki periler, Periler Diyarı’nı ve içindeki her şeyi yapmak için insanların düşlerinden faydalanıyordu. Belki de o yüzden burada uzun zaman geçirmek tıpkı Jack’e de yaptığı gibi, sizi insan dünyasında yaşayamaz hale getiriyordu.

Jack’i Periler Diyarı’nda düşününce orada gördüğüm diğer insanları anımsadım. Kara Kraliçe’nin onların yaratma becerisinden vazgeçmeksizin, geldikleri yere dönme azmiyle bir araya gelince...

“Bir geçit açıp o insanları da beraberinde götürmek istiyor, değil mi?” diye sordum.

Ak Kraliçe ağırbaşlı bir tavırla başını öne salladı. “Bu yaratma müsveddesi bile bizim orada sahip olduğumuzdan daha fazla. O, sonsuzluktan da, sonsuzluğu biçimlendirebilme becerisinden de vaz geçmez. Seelie perilerim, yaratıkları istekleri dışında bir kez daha ait olmadıkları bir yere götürmeyi istemiyor. O yüzden de Kara Kraliçe’yle aramızdaki uçurum derinleşiyor. Yuvamıza, beslenebileceğimiz insan düşleri olmadan dönmektense hepimizi buraya hapsetmeyi yeğler.”

Yani gördüğüm onca zavallı, Kara Kraliçe’nin “yaratma” ihtiyacını tatmin için kullandığı büyükbaş hayvan sürüsünden farksızdı. “Neden geri dönmediniz? Buraya geldikten sonrasını

kastediyorum. Hem neden geri kalan paranormaller bu diyarda sizinle değil de, Dünya'dalar?"

"Geçitten çıkarken dağıldık. Ruhların enerjisi ve onları odaklayacak bir şey olmayınca geçidi tekrar açamadık. Dünya'ya gelmek biçimlerimizi değiştirdi, sırf ruhtan oluşan varlıklara beden verdi, onları hapsetti, değiştirdi, dönüştürdü ve tanınmayacak hale getirdi. Kimileri diğerlerinden daha iyi uyum sağladı. Perilere gelince, bizleri sonsuzluğa bağlayan ipler kısaldı, inceldi, tümüyle kopacaklarından endişe eder olduk. Kendimizle zaman arasında bir tampon oluşturan bu mekânı açmak ve zamanın dışında yaşayabilir hale gelmek nice nesil sürdü. Akrabamız olan ruhları da koruyabilirdik, ancak onları geçitten içeri çeken bizim aptallığımız olduğundan bizi asla affetmediler."

"Demek bu şekilde..." Durdum, Melinthros'a baba demek istemiyordum. "Demek periler Boş Olanlar'ı böyle yapıyor. Onları Dünya'da yeteri kadar yaşamaya zorluyorsunuz, bu da onları peri olmaktan çıkarıyor, öyle mi?"

"Evet," dedi üzgün bir tavırla. "Ben ölümlüler diyarına hiç gitmedim. Oraya sıkça gidip gelenler büyük bir kişisel fedakârlığı göze alıyor." Hâlâ yanımda duran, bunca zamandır ağzını açmadan izlemiş olan Reth'e baktım. Ben onu UPTA'dan kurtardıktan sonra Reth'in Dünya'ya dönmesine hiç gerek yoktu. Reth, gece yarısı perinin saldırısında kendini bana siper ettiğinden beri giderek sönükleşiyordu.

Ak Kraliçe bakışlarımı takip etmişti. "Altın evladım sana olan aşkı, bana olan sadakati yüzünden nice şey feda etti. Belki de her şeyini feda edecek."

Ah, biip. Ondan nefret etmek çok daha kolaydı.

"Fey'e karşı derin bir öfke ve hoşnutsuzluk beslediğini biliyorum evladım ama ne olur çaresizliğimizi anla. İnsanlara ve insan yaşamına karşı büyük saygı beslediğimi de bil. Çok gü-

zel, çok kırılgan, gelip geçici, çabucak mahvolan hayvancıklar; bununla birlikte perilerin hayal bile edemeyeceği kadar güçlüler. Bizler yaratamıyor, ancak sonsuza dek değişmeden yaşıyoruz. Sizler ise her nefeste değişiyor, daha yaşarken ölüyorsunuz ama sizi ölümsüzlüğe ve sonsuzluğa bağlayan ipler her yeni nesilde yeniden doğuyor.”

Reth’le göz göze gelmemek için uğraşıyordum. Onu, benim yanımda olmak ve beni korumak için asilce kendini feda eden biri olarak düşünmek istemiyordum. Beni, hep söylediği şekilde gerçekten sevdiğini kabullenmek istemiyordum. Başım daha şimdiden, Ak Kraliçe’nin yakınında olduğum için en acayip hislerle dolup taşıyordu zaten.

Ne yapmak zorunda olduğumu ve yapacağım şeyin bu içten pazarlıklı perilerin ta başından beri planladığı şey olduğunu bilerek içimi çektim. Ama hiç değilse bu, Lend’in ve Arianna’nın dediği gibi, sırf *benim* seçimim olacaktı. Hem bunu salak periler için de yapmıyordum ki zaten. Hiçbir seçme fırsatı olmayan, buraya gelmeyi başından beri istememiş olan diğerleri için yapıyordum. Onların halini anlayabiliyordum.

Çok şaşırtıcıydı, ancak kararı verince, *gerçekten* verince, bunu yapmak istediğimi fark ettim. Yapmam gerekiyordu. Bu paranormal ruhları burada yüzleştikleri kaderlerine, terk edildikleri kaderlerine bırakamazdım. Parmaklarımı esnettim, deli gibi atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Artık geri dönüşüm yoktu.

“Tamam,” dedim. “Yapacağım.”

BENİ DEĞİŞTİREMEZSİN

Dimdik durup gözlerinin içine baktım; hayatın kendisi gibi ıslıl ıslıl bir kahverengiydi, diğer tüm renkleri içeriyordu. “Sizin için o geçidi açacağım ama birkaç şartım var.”

Gülümsedi kraliçe. “Biz periler şartları severiz.”

Gözlerimi devirdim. Bilmez miyim. “Öncelikle, geçidi açarken kendimi öldürmeyeceğim. Yapamazsam yapamıyorum demektir. Daha fazla enerji elde etmek için hiçbir masum paranormalin ruhunu emmeyeceğim. Elimde ne varsa onunla yetineceksiniz. İkincisi, kesinlikle bütün perileri –sonuncusuna varıncaya değin, Kara Kraliçe ve perileri dâhil– yanınızda götüreceksiniz. Hiçbirinizin geride kalıp dünyamı kurcalamasını istemiyorum. Üçüncüsü, Kara Kraliçe’nin kaçırdığı tüm insanları kurtarmaya, onları tekrar eski yaşantılarına döndürmenin bir yolunu bulmaya mecburuz. Hiçbiri sizinle öbür tarafa gitmeyecek. Dördüncüsü, Kara Kraliçe’nin erkek arkadaşına yaptığı o biptiğimin lanetini bozacaksınız.”

“İlk üçünü kabul ediyorum; hiçbir masum paranormal zarar görmeyecek, tüm perilerin bu diyarları terk etmesini garanti edeceğim ve yanımızda hiçbir insanı götürmeyeceğiz. Ancak maalesef dördüncüsünü anlamadım.”

Gözlerimi kısıtım, onun o aptal, ay ışığı sesinden yayılan sakinliğe kendimi kaptırmamaya çalıştım. “Korkunç kız kardeşin erkek arkadaşım Lend’i, Cresseda’nın oğlunu aldı. Onu geri getirmeyi başardım fakat kraliçe onu lanetlemiş çünkü aynı odaya girdiğimiz anda uyuyakalıyor.”

Kraliçe gözlerini ağır ağır kırptırdı. “Bunu kız kardeşim mi yapmış?”

“Evet ve laneti nasıl bozacağımı bulamıyorum. Bir Unseelie perisi bile getirdik ama yapamayacağını söyledi.”

“Bir türlü anlamıyorum. Kız kardeşimin kibri o kadar büyüktür ki, oğlanı onun elinden kurtarma ihtimalini aklının ucundan bile geçirmemiştir. Ölümlüleri daima küçümsemiştir. Arkadaşına neden böyle bir büyü yapma ihtiyacı hissettiğini aklım almıyor. Sence neden?”

Kraliçe, Reth’e döndü. Onunla göz göze gelmemeye çalışan Reth, bakışlarını azimle parlak pembe uzaklara dikmişti. “Kraliçe olan sensin, ne diye bana soruyorsun ki?”

“Çünkü fikrine değer veriyorum.”

“Kusura bakma,” dedim. Belli ki kadıncağız Reth’in laf cambazlığına alışık değildi. “Soruna yanıt vermediğinin farkındasm, değil mi?”

Reth önce ters ters bana baktı, sonra tekrar Ak Kraliçe’ye döndü. “Aklımdan geçeni söyleyemem.” Ak Kraliçe gözlerini kısıtı. “Söyleyemez misin, yoksa söylemez misin?”

“İkisinin arasında pek fark yok.”

“Benim altın evladım, ölümlüler diyarı seni nasıl da değiştirmiş böyle. Beni de mi kandırmaya çalışacaksın?”

Alaycı bir ifadeyle güldüm. “Eğer Reth’i açık sözlü birisi sanıyorsan, onu hiç tanımamışsın demektir.”

Reth’in dolgun dudakları seyirdi, yüzüne bir gülücük yerleşti. “Söylemeyeceğim.”

“Sana emrediyorum.”

Reth’in sinsi gülümsemesi kulaklarına varıyordu. “Ah ama adımı artık sen bile bilmiyorsun.”

Kraliçenin kocaman kedi gözleri hayretten yusuvarlak olmuştu. “Sen sadakat nedir bilmez misin?”

“Bilirim. Kendime ve Evelyn’in dönüşmesi gereken şeye sadığım. Yaptığım her şey bu iki amaca, sonsuza dek beraber olmamızı garantilemeye yöneliktir. Onun o geçidi açması ve bizleri yuvamıza götürmesi için ne gerekirse yapacağımdan emin olabilirsin. Ancak oraya nasıl gideceğimi bir tek ben bilirim ve bundan böyle senden emir falan almayacağım. Başından beri bana verdiğin emirlerle bir arpa boyu yol kat edemedik, şu anki noktaya gelemedik. Evelyn’in dolması lazım, tıpkı bizler gibi. Aşırı ihtiyathhğın, beni harekete geçmekten alıkoyuşun yüzünden Dünya’da kalmaya mecbur oldum, sen ise ölümlü diyarın pisliğinden soyutlanmış ve temiz yaşadın. Canım ne dilerse onu yaparım. Şansın varmış ki kendi amaçlarım seninkilerle uyuyor.”

“Eşekten düşmüşse benzemek” sözünü daha önce hiç kullanmamakla birlikte, Ak Kraliçe’nin yüzündeki ifadeyi tarif etmenin daha iyi bir yolu olmadığını düşünüyordum.

“Şimdi, hepsi bu kadarsa Evelyn’i geri götüreceğim ki bu işle yalandan değil de gerçekten uğraşan bizler, hazırlıkları tamamlayabilelim.”

Kraliçenin filmlerdeki güçlü varlıklar gibi parmaklarından şimşek falan fırlatıp Reth’in hakkından gelmesini bekledim, ancak ne ilginçtir ki kadının yüzünde şefkatli bir tebessüm belirdi. “Beni şaşırtıyorsun. Kendi türümden birinin bu kadar değişebilmesi hayretler verici.”

Reth, hayatının en ağır hakaretini işitmiş gibi birden kaşlarını çattı. “Hadi Evelyn, gidelim,” dedi. Elini uzattı ama bir

adım geri kaçıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Kraliçen senin bu takdire şayan değişimine razı olabilir, ancak onun sorularına yanıt vermedin ve ben de almak için geldiğim şeyi alamadım. İçinizden biri Lend’i düzeltmenin bir yolunu bulmadan hiçbir şey, *hiçbir şey* yapmayacağım.”

Ak Kraliçe neşeyle Reth’e güldü. “Ee, açıklama yapma zamanın gelmedi mi hâlâ?”

Reth hızla yaklaşıp tutmaya çalıştıysa da, elimi çekip kaçırdım. Dosdoğru önüme dikilmişti, altın gözleri yanıyordu. “Onun için burada hiçbir şey yapamayız, değil mi?”

“Dur orda sen. Yani düzeltebilir misin? Başından beri laneti kaldırabilir miydin?” Sesim giderek yükselip tizleşiyor, hafif bir çınlamayla pembe kayalardan yansıyor. “Ne...”

Uzanıp elimi yakalayınca etrafımızdaki manzara dalgalandı, mide bulandırıcı şekilde bulanıklaştı ve kendimi Reth’in beni daha önce getirmiş olduğu yerde, kendi odasında buldum. Beni daha önce oraya ben UPTA’da çalışırken, içimi kendi ruhuyla doldurmaya çalıştığında getirmişti ve o günler çok eskilerde kalmış gibiydi. Gözlerimi yumdum, koyu kırmızı kadife şezlongdan destek aldım. Odasına kusmak istiyordum çünkü Reth bunu sonuna kadar hak etmişti.

“Tamam.” Gözlerimi açtım, odanın bir yana yatmaktan vazgeçtiğini görünce sevindim. Reth divana uzanmıştı, kollarını huysuzca göğsünde birleştirmişti, yüzü kıpkırmızıydı. Onu hiç böyle görmemiştim. “Neyin var senin? Başından beri Lend’i lanetten kurtarabilir miydin?”

“Hayır, kurtaramazdım.”

“Evet, kurtarabilirdin! Onu ilk kurtardığımız zamandan şimdiye ne değişti?”

“Aklını başına devşirdin, o oldu. İnatçılık bazen takdir ettiğim bir özelliktir ancak böyle burnunun dikine gitmen çok

nahoş. Doğru sonuçlara varman için sürekli sana yol göstermek gerekiyor.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi? Manipüle edilmeye bayılıyorum! Yapmak için kandırıldığım şeyi yaparken kendimi öyle mutlu, öyle istekli hissediyorum ki!”

Şaşırp yüzünü astı.

“Buna iğneleme denir, aptal peri.” En yakındaki nesne olan altın işlemeli, cafcıflı yastığı tuttuğum gibi kafasına fırlattım. Bana dehşetle bakakalmıştı, ben de mükemmel altın sarısı saçlarını bozmayı başardığım için kendimle gurur duyuyordum. “Kullanılmaktan bıktım usandım artık! Jack de hayatımın içine edip bana zorla bir şeyler yaptırmaya kalkmıştı, gerisini hatırlıyor musun? Yapmadım! O yüzden beni bir şeyler yapmaya mecbur edebileceğini hiç sanma. Yapamazsın. Kafama yatmayan hiçbir şeyi yapmam ben.”

Reth ayağa kalktı, kanepenin etrafını dönüp önüme dikilirken etrafa resmen dalga dalga öfke saçıyordu. “Evet, ne yapacağına hep sen karar verirsın, seni küçük, aptal kız. Bu senin seçimin, hep de öyleydi. Ben sana sadece, başkalarından duyup da kulak asmadığın şeyleri gösterdim. İllaki kendi gözünle görmeyen gerekiyor. Ben de görmeyen gerekeni gösterdim.”

“Ne demezsin, Kara Saray’daki küçük gezintilerin bir hari-kaydı. İyi. Tamam. Peki, neden Lend’i hâlâ düzeltmedin?”

“Çünkü mutluyken hiçbir şey yapmıyorsun. Bir kez mutlu olmayagör, gözün ne dünyanın geri kalanını görüyor ne de sana muhtaç olanları. Bir şeyler yapılması gerektiğini en iyi bilen benim. Ancak isteyip de elde edemediğin bir şey varsa işine odaklanıyorsun. Seni çok iyi tanıyorum.”

“Beni hiç mi hiç tanımıyorsun bir kere!”

“Hakkında, senin anladıklarından çok fazlasını biliyorum! Tamamlanınca anlayacaksın. Her şey buna bağlı. Olaylara, de-

giştiğin ve tamamlandığın zaman farklı bir gözle bakacaksın.”

“Ben değişmek falan istemiyorum!”

Narin ellerini sıkıp yumruk yaptı. “Değişmek istemiyorsun demek? Senin uğruna nelere katlandığımdan haberin var mı? Bu iğrenç, pis, çürümüş dünyanıza niye sürekli gelip duruyorum sence? Çünkü beni değiştirdin! Olmam gereken şeyden ne kadar uzaklaştığımı düşününce kendimden tiksiniyorum!”

Yüzündeki katıksız hiddet karşısında korkuyla geriledim.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp yüz adalelerini gevşeterek kusursuz bir mask ifadesine büründü. “Ama bunlar önemsiz. Olmam gerektiği yere döndüğümde sonsuzlukla bağım tekrar kurulacak ve mükemmel olacak. *Düzeleceğim*. Sen de sonsuzluğa bağlanacaksın ve seninle sonsuza dek...”

“Ağır ol bakalım, sapık. Seninle şuradan şuraya gitmem.”

Yüzünde perilere özgü, insanı çıldırtan o tebessüm vardı. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğin kadar çok şey bildiklerini, onlarla aşık atmanın olanaksız olduğunu, ancak kendini akıllı bir varlık saymanın ne kadar şirin olduğunu söyleyen bir tebessüm. Hatta tenezzül edip de hafifçe kafaya vurarak sevmenin gülücüğe dönüşmüş haliydi.

“Evelyn,” dedi altın sesiyle beni yakma çekmeye çalışarak. “Seni seviyorum. Anlayacaksın. Benimle gelmek isteyeceksin.”

Duygusuz bir ton takınmaya çalışarak başımı iki yana salladım, “Hayır,” dedim. “Beni sevdiğin falan yok Reth. Sen, olmam gereken şey fikrine abayı yakmışsın. Şu anda olduğum şeyden ise fena halde gıcık kapıyorsun.” Yüzünü buruşturdu ama üstüne gittim. “Hayır, dediklerim doğru. Şu anda hiçbir şeyimden hoşlanmıyorsun.”

“Ama bunlar önemsiz, çünkü olman gereken şey değilsin. Bu senin hatan değil, sadece geçici bir durum.”

“Hayır. Ben ne olmam gerekiyorsa oyum. Ne olmak istiyor-

sam oyum. Beni şu anki halimle sevmeyen, kabullenmeyen biriyle işim olmaz. Lend beni böyle seviyor. Beni yürekten tanıyor, şimdiki halimi beğeniyor ve nasıl değişirsem değişeyim beni sevmeyi sürdürecektir. Bana olan sevgisi, başka bir şeye dönüşmem gibi bir koşula bağlı değil.” Bu sonuca varmam bir süremi almıştı ve bu yüzden onu neredeyse kaybediyordum, ancak artık biliyordum. Lend’le ilişkimin bu dünyada sahip olduğum her şeyden daha kıymetli olduğunu da biliyordum. Hatta bir başka dünyada sahip olabileceklerimden de kıymetliydi.

“Fakat *sen beni* değiştirdin. Senin yüzünden değiştim. Kalbime, ruhuma ağır ağır sızdığını, bir şeyleri değiştirdiğini hissedebiliyordum. Yeni duygu ve düşüncelere ayak uydurmak zorunda olmak ne kadar can sıkıcı, bilemezsin. Ama elbette bilemezsin; zira değişebilir ve fanisin. Ne olabileceğini, ne olman gerektiğini de o yüzden anlamıyorsun. Aklın bir türlü almıyor. Hâlbuki anladığında bileceksin, benimle olmayı seçeceksin. Bir seçim bile söz konusu olmayacak. Olması gerektiği için olacak. Kendin olacaksın.”

Elimi göğsüne koydum, öylece tuttum. Ruhunun giderek sönmüşleşen, titreşen ısıltısını görebiliyordum. Kalbinde de bir farklılık vardı. Eskiden çok ama çok yavaş atan kalbi şimdi tavşan yüreği gibi hızla çarpıyordu; hatta benim kalbimden bile hızlıydı. Elimden güç alıp kendimi bir adım geri ittim. “Yanılıyorsun.”

“Ben asla yanılmam.”

“Gördün mü? Yine yanıldın işte. Şimdi beni eve götürüp erkek arkadaşımı düzeltecek misin, yoksa ruhunu mu emeyim?”

Uzanıp bileğimi tuttu. “Ruhumu içine almayı reddettiğini tecrübelerimden biliyorum. Ama evet, dördüncü şartı da yerine getirerek seni bu sözleşmeye mecbur edeceğim.”

Bir kapı açtı, Patikalar’a yürüdük. Adımları ürkekti. Periler Diyarı’na gitmenin onu iyileştireceğini sanmıştım ama giderek

kötüleşiyordu sanki. Karanlık her zamankinden de boğucuydu, o yüzden aklıma başka şeyler getirmeye çalıştım. Gelişini iple çektiğim şeyler. Lend. Uyuyan Lend. Reth'in uyuyan Lend'i düzeltmesi, çünkü... iyi de, Reth bunu *neden* yapsındı ki? Ha, tabii ya.

“Cresseda lanetin altında senin parmağın olduğunu öğrendince canına okuyacak. Hepsi senin başının altından çıktı, değil mi? Buraya döndükten sonra uzanıp Lend'in alnına dokunmuştun... Daha önce parçaları birleştiremediğime inanmıyorum. Merkez'deki kurtadama da aynısını yapmıştın oysa.”

Reth yüzsüzlük edip güldü, gümüş çanlar gibi çınlayan sesi etrafımızdaki boşlukta kaybolup gitti. “Şansım varmış ki gözlem yapmada hiçbir zaman iyi değildin.”

“Öyle mi? Görürsün sen.” Ayağımı uzatıp çelmeyi takıverdim. Tökezledi, az daha düşüyordu. Kıkır kıkır güldüm. Kabul ediyorum, çocukça bir şeydi ancak öldüremeyeceği perilerden intikam alması gerekiyorsa böyle küçük şeylerle yetiniyor insan.

“Seni hiç anlamıyorum,” dedi Reth doğrulurken. Kızgınlığı sesine vurmuştu.

“Hıhı. Aynen öyle. Hiç de anlamayacaksın. Eve vardığımız saniye erkek arkadaşımı iyileştirmeden Cresseda'ya seni dondurtur, sonra da demir boruyu kaptığım gibi eşek sudan gelene kadar döverim. İddiaya girerim ancak bundan anlarsın sen.”

“Öff, Evelyn.”

“Asıl *sana* öff, Reth. Neden öyle bir şey yaptın? Sen olmadan zaten onu kurtaramazdım, onca şeyin üstüne niye bir de gidip lanetledin onu?” Bize yaptıklarından ötürü Reth'e kızmak için kendimi zorluyordum, ancak Reth'in yardımı olmasa Lend'in hâlâ Kara Kraliçe'nin elinde olacağı gerçeğini de inkâr edemezdim. Son birkaç günün stresinin, ıstırabının acısını Reth'ten çıkarıyordum, ne var ki bu derdin bir devası –hem de acayip kolay bir devası– olduğunu düşündükçe kendimi bulutlarda hissediyordum.

“Hakkımda ne düşünürsen düşün, kötü biri değilim. Lend’in ölümünün seni de mahvedeceğini biliyordum. Lend kayıpken hiçbir işe yaramayacaktın. O yüzden onu geri getirmene yardım ettim ve sana, anlamaman gerekenleri anlamaya devam edecek motivasyonu sağladım.”

Bir süre sesimizi çıkarmadan yürüdük. Sonra bir kapı açtı, Virginia’da kış şafağına, evle göl arası mesafenin orta yerine çıkıverdik.

“Büyüyü bozmamı istiyor musun gerçekten? O etrafta yokken gül gibi geçinip gidiyorduk,” dedi Reth esefle.

“Evet, bal gibi de eminim.” Eve doğru yürüdük. Yaptıklarından ötürü Reth’e daha epey bir esip gürlemem gerektiğini biliyordum, ancak birkaç dakika sonra Lend uyanık ve yanımda olacaktı. Eve doğru neşeyle hoplayıp sekerek yürüdüm. Göz ucuyla Reth’e baktım, kısa ve hızlı solukları önünde buharlaşıyordu. “O laneti dünyanın en akıllıca işi sandın, değil mi?”

Gülmemek için kendini tutarken dudakları aşağı kıvrıldı. “Kendimle gurur duyduğum anlardandı.” Önümüzde, ağaçların arkasında ışıklar gördüm. Bir an için artık ruhları çok daha acayip şekilde gördüğüm izlenimine kapıldım. Işıklar resmen mavi kırmızı çakıyordu. Polis lambasıydı bunlar. Hem de feci kalabalık.

DUYAN DA DAHA ÖNCE HIÇ GÖRÜNMEZ ÇOCUK GÖRMEMİŞLER SANIR

“Bu da nesi şimdi?” Yanıp sönen polis ışıklarına doğru adımlarımı hızlandırdıysam da Reth kolumdan tutup beni durdurdu.

“Belki de bu sefer bir değişiklik yapsan, bodoslama dalma-
dan önce durumu bir değerlendirsen iyi olur. İnsanların bu
türü, genelde senin o sevgili pembe canavarından biraz daha
ölümcül silahlar taşır.”

“Polisin burada ne işi var yahu? Bir bit yeniği var bunda.”

Reth bezmiş gibiydi. “Hayatında bit yeniği olmadığı zaman
mı var?”

Kaşlarımı çattım. “Bu benim repliğimdi ama.”

Birinin bağırdığını duydum. Yakası açılmamış küfürlerle dolu
bu nutku çekenin Arianna olduğunu kavramam birkaç saniye
süрдü. Silkinip Reth’in elinden kurtuldum, patikadan ayrılıp
dümdüz yürüdüm, ağaçların arasından geçip evi ana yola bağla-
yan uzun araba yoluna çıktım. Birkaç polis arabası dizilmiş, eve
girişi tümüyle kapatmıştı. Aralarında bir de Özel Harekât Ekibi
kamyonu vardı ki, birinin başına kaza gelmesi ihtimalini devre

dışı bırakıyordu bu. Hoş, bunu yeğlemezdim ama...

Belki de öylesi daha iyi olurdu.

Koşa koşa arabaların etrafını döndüm, sonra zımk diye durdum. Jack tam önümde, arabaların yanında, yerde oturuyordu ve elleri arkasındaydı.

“Neler oluyor?”

Başını kaldırıp bana baktı. Asık yüzü, meleksi ifadesine gölge düşürüyordu. “Kahrolası kelepçeleri çelikten yapmışlar. İçinde çok fazla demir var. O yüzden bir yere kıpırdayamıyorum.”

“Şey, orası görülüyor. İyi ama ne oluyor burada?”

“Ne bileyim. Sana tek arkadaşım olduğuna dair bir şeyler söylemiştim ya? Hepsini geri alıyorum. Senden hiç hoşlanmıyorum. Hiçbir eğlence, hayatımı böyle mahvedip acı çektirdiğine değmez.”

“Al benden de o kadar,” diye mırıldandım, yanından yürüyüp geçtim. Keşke Çarpıcı yanımda olsaydı diye düşündüm fakat muhtemelen yanımda silah taşımanın hiç zamanı değildi. Jack’e kimsenin göz kulak olmamasına şaşırdıysam da, müstakil garajın köşesini dönüp de evi çepeçevre kuşatan verandayı görünce sorumun yanıtını buldum. Etrafı bir düzine üniformalı adamla çevrili Arianna orada durmuş, ağzına geleni saymaya devam ediyordu.

Normalde bu manzarayı çok eğlenceli bulmazdım, ne var ki Arianna adamların hepsini birbirine katmıştı. Belli ki insanların aklını çelen vampir ikna güçleri tam gaz çalışıyordu. Eakat insanları sadece meyilli oldukları konularda zorlayabildiğinden, sadece kendisine sempati duyan polisleri etkisine alabilmişti. Bu polisler de meslektaşlarıyla hararetli biçimde tartışıyor, onları ağzını açmış gözünü yummuş olan Arianna’yı yalnız bırakmaya ikna ediyordu.

Bununla birlikte, etkilenmeyen polislerin arkadaşlarının

tavrına bir anlam veremediği ve vazgeçmeye niyetli olmadığı da su götürmez bir gerçektir. Kaç kişinin silahının hâlâ kılıfında, kaçının ellerde olduğuna bakarak durumun göz açıp kapayıncaya dek kontrolden çıkabileceğine kanaat getirdim.

Fark ettirmeden grubun arkasına geçtim, kollarımı sallayarak Arianna'nın dikkatini çektim. Gözleri koca koca açıldı. Başını hızla ve şiddetle iki yana salladı, başıyla hemen toz olmamı işaret etti

Daha da şaşırmış bir halde gerilemeye başladım. Evin etrafını dönüp mutfak kapısından içeri girecektim. David ile Raquel olan biteni biliyorlardı mutlaka. Ama gel gör ki Lend ön kapıdan çıkmak için tam o anı seçti, çıkmasıyla bayılıp güm diye yere serilmesi bir oldu. Sesi duyunca yüzümü buruşturdum. Bu da yetmezmiş gibi –mükemmel– tümüyle şeffaflaşmıştı.

Polisler kavga dövüşe son verdi. Hepsi de üstündeki tişört ve flanel pijama altı haricinde baştan aşağı şeffaf olan erkek arkadaşına kilitlenip kalmıştı.

“Pekâlâ,” dedim ellerimi belime dayayıp. “Buna izin veremem. Ne biip döndüğü umurumda bile değil. Bu işi ya şimdi hallederiz, ya da hepinizi Kara Kraliçe'ye veririm. Sonsuzluğun geri kalanında rüyalarınızla beslenir.”

Herkes dönüp bana baktı. Yüzlerinde şok ve kuşku ifadesi vardı.

“Hayrola? Daha önce hiç mi sudan oluşmuş bir çocuk görmediniz? Amma da can sıkıcısınız yahu. Bu bir şey değil, siz bir de gölü görün, ömrünüz boyunca kendinize gelemesiniz.”

Ön kapıya yakın duran, geniş göğüslü, orta yaşlı, kır saçlı ve pos bıyıklı bir polis, kafasını toplamak istercesine iki yana sallıyordu. “Sen Evelyn Green misin?”

“Onun gibi bir şey. Öyle sayılır. Yani resmen demek istiyorum. Aşağı yukarı.”

Memur bana bakmaya çalıştıysa da gözleri Lend'e takılıp duruyordu. "Seni... buraya geliş amacımız... Lütfen bizimle gelir misin?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır efendim, gelemem. şu an uza-yıp giden beni isteyenler listesinin sonundasınız. Hem ben hiçbir şey yapmadım."

"Aslını istersen, terör suçundan aranıyorsun," dedi akıl almaz derecede uzun boylu ve sıska bir memur, sesi tenorla bas arasında gidip geliyor, daha çok da boğazına bir şey kaçmış bir köpeğinkini andırıyordu. Özür dilercesine omuz silkti. "Seni Ulusal Güvenlik Ajansı'na götürmemiz gerekiyor."

"Bir yanlışlık oldu herhalde," dedim. Bu olayın altında Anne Her Ne Karın Ağrısıysa'nın olduğu her halinden belliy-di. UPTA'nın beni kaçırişının ardından Seelie perilerinin ve elementallerin kurduğu engelleri aşamadığı için, kirli işlerini insan piyonlarına yaptıırıyordu.

Memurların büyük kısmı gözlerini Lend'den alamıyordu. Beyinleri gerçek olarak kabul edemediği bir şeyi kavramaya çalışırken, apışıp kalmışlardı.

"Bakın arkadaşlar, kötü bir niyetiniz olmadığını biliyo-rum. Hepiniz emir kulusunuz. Ancak tıpış tıpış arabalarınızı zın yolunu tutup gitseniz iyi edersiniz. Bunlar hiç olmadı farz edelim. Size hiçbir yeri havaya uçurmayacağıma dair söz ve-ririm. şu ana kadar Amerika aleyhine yaptığım en ciddi şey de Olimpiyatlar'da hız pateninde Güney Kore'ye tezahürat yap-mak. Bu mesele sizin yetki alanınızın o kadar dışında kalıyor ki komik bile değil." Memurları Reth'i kelepçeleyip Cresseda'yı tutuklamaya çalışırken hayal ettim. "Tamam, biraz komik belki. Ama azıcık ciddi olun yahu. Altı üstü dans dekorasyon komitesindeki planlama işinin çok gerisinde kalmış bir genç kızım. Hem de görünmez çocukla çıkıyorum."

Posbıyıklı memur, “Emir emirdir,” dedi ters bir tavırla. Etrafındaki adamları dirseğiyle dürtüp girdikleri paranormal transtan kurtardı. “Bizimle geliyorsun.” Basamakları aşağı indi.

İçimi çektim. “Beni ejderhayı çağırmaya mecbur etme.”

Güldü. Diğer polislerin de birçoğu güldü ancak içlerinden birkaçı dönüp Lend’e bakınca yüzleri kül gibi bembeyaz oldu.

“Bak evlat, ben de senin tarafındayım. Bence tüm bunlar bir yanlışlık, hatta belki de birisi yazım hatası falan yapmıştır. Karakola bir gidelim, orada anlaşılır.”

Arianna küfrü basıp ayağını yere vurdu. “Yeter be!” Parmaklarını dudaklarına götürüp kulakları sağır eden, tiz bir ıslık çaldı. Ejderha tüm o sürüngen haşmetiyle ağaçların arasından kıvrılarak gelirken kanatlarının rüzgârı bizi sarmaladı ve canavar yere kondu, arka ayaklarının üstüne dikilip bizi seyre koyuldu.

Küfür dağarcığım genişler diye bekliyordum ama polisler küfür bile edemeyecek kadar şaşırmıştı. Uzun ve sıska olan memur iki elini birden kaldırdı ancak elleri öyle titriyordu ki silahı zar zor tutabiliyordu. Arianna elini onun koluna koydu, sonra gözlerinin içine baktı.

“Silahını indir,” dedi yumuşacık bir sesle. Adam denileni yaptı.

“Ee, şimdi ne yapacağız bunları?” deyip yardım için Arianna’ya baktım.

David’le beraber ağaçların arasından çıkan Raquel, “Bırak gerisini ben halledeyim Evie,” dedi.

“Kusura bakma,” dedi Arianna. “Kendi başıma hallederim sanmıştım.”

Şefkatle gülümseyerek “Kafana takma,” dedi David.

“Beyler, lütfen buraya bakın.” Raquel’in sesi ciddiydi. “Lütfen benimle gelin. Sorularınızı yanıtlayacak ve size yeni tali-

matlar vereceğim.” Memurların onu ciddiye alacağını hiç tahmin etmemiştim ancak sanırım karşısına ejderha dikilince insan ortamdaki akli başında ve soğukkanlı tek kişinin sözünü dinliyordu. “Arianna, yardım eder misin?”

Arianna başını öne salladı, basamaklardan aşağı inip Raquel’in peşi sıra arabalara doğru yürüdü. Polisler de yarı yarıya kapalı gözleriyle öylece durup onları seyreden ejderhadan bir an olsun gözlerini ayırmadan arkalarından geldi. Basamakları inerken ayakları sürçüyordu ve oradan uzaklaşmanın şevkiyle birbirlerine çarpıp duruyorlardı.

Verandaya çöktüm, Lend’in başını kucağıma aldım, bu düşüşün ardından bir yerleri morarmasın diye dua ettim. “Reth!” diye bağırdım. “Reth!” Neredeydi bu adi peri?

Birkaç dakika sonra Jack çıkageldi. Nöbet tutan ejderhanın açığından geçmeye özen göstererek, yüzünde ekşi bir ifadeyle bileklerini ovuşturuyordu. “Polis memurlarının mizah anlayışının ne kadar berbat olduğunu unutmuşum. Ne kadar da yazık, halbuki meslekleri öyle eğlenceli ki.”

“Bir sirenim ve yanıp sönen ışıklarım olsun diye neler verirdim. Gerçi onun yerine ehliyet ve araba da olur.”

Jack basamaklara oturdu, geriye yaslanıp dirseklerini dayadı. “Şafak saatinde böyle heyecana alışık değilim.” Birkaç kez huzursuzca kıpırdandı. Gerginliğini gizlemeye çalışıyor gibiydi. “Evie?”

“Efendim Jack.”

“Ne yapacaksın? Yani bu konuda.”

Lend’in şeffaf saçlarıyla dalgınca oynayıp kış manzarasına baktım. “Elimden geliyorsa düzelteceğim. Bir geçit açıp tüm perileri ve paranormalleri geldikleri yere yollayacağım.”

Epey bir süre sustu. Aklından neler geçtiğini sormadım. Ne kadar çok ıstırap biriktirdiğini, yaşamını elinden alan perilere

karşı içinde nasıl nefret beslediğini biliyordum. Onları cehennemine göndermemi istiyordu, bense onlara –en azından birçoğunun– istedikleri şeyi gümüş tepside sunuyordum.

“Şey,” dedi bir süre sonra, “iyi o zaman. Hem geçmiş geçmişte kaldı, değil mi?”

“Evet.” Ona kederli bir şekilde gülümsedim. “Perilere elveda.”

“İyi ama aklıma bir şey takıldı. Periler olmayınca, yiyecek içecek bakımından Periler Diyarı’na bağımlı kimselere ne olacak? Ya Unseelie’lerin kaçırdıkları onca yeni insan? Periler olmayınca orada kendi başlarının çaresine bakabilecekler mi?”

Dudağımı ısırıp düşünmeye koyuldum. Bir sürü lojistik problem vardı. Kafayı o tanrının cezası geçidi açmaya öyle bir takmıştım ki gözüm başka şey görmez olmuştu. Omuz silktim. “Tanıdığım biri var. Süzme salağın teki ancak bazen de zekiliği tutuyor. Üstelik peri kapısı açmayı ve Patikalar’ı kullanmayı öğrenmiş. Demek oluyor ki istediği zaman gidip istediğini alabilir, oradan istediği kişiyi buraya getirebilir. Ben ona işe yaramazın teki derdim ama ne bileyim, zamanla kanım kaynadı herhalde. Bence yardımına muhtaç bir sürü masumu kurtarmak için elini taşın altına koyacaktır.”

Jack bana, yüzünde şimdiye dek gördüğüm en açık, en samimi bakışla baktı. “Koyacağım, Evie. Sözüm söz. Sen yeter ki perileri yolla, onların zarar verdiği herkesi kurtaracağım.”

Ona gülümsedim, içimin sıcaklığı, yine içimde dönüp duran soğuk ruhu itip dışarı çıktı. “Bundan hiç şüphem yok.”

Ejderha dişlerini muazzam bir gürültüyle takırdatarak esnedi. “İçlerinden birini yeseydim keşke,” dedi. Yere oturdu, ışıklarını söndürüp üç noktalı dönüş yaparak evden uzaklaşan polis arabalarına doğru kötü kötü baktı.

“Geçidi ne kadar erken açarsan o kadar iyi,” dedi Jack.

İlk defa tümüyle hemfikir olduk.

BERBAT DURUM

“Şey, Reth’i çağırabilir misin?” diye sordum ejderhaya. Bana öyle aşağılayıcı bir bakış fırlattı ki, ağzından değil de gözlerinden ateş fişkıracak sandım. “Aman, şaka yapıyordum! Ciddiyim. Şakaydı.”

Kuyruğunu burnumun dibinde şaklattı, sonra dönüp birkaç kez sıçradı, ardından havada yılan gibi kıvrılarak ağaçların arasına daldı.

“Amma da huysuz şey yahu. Bir süre önce bana ateşte şekerleme pişirir misin diye sordum, az daha yalamadan yutuyordu beni.” Jack başını kaşdı, sonra ayağa kalktı. “Tamam o zaman, ben içeri gidiyorum. Üşüdüm.”

“Ortalıktan kaybolma ama. Bu işi çözmek için herkesin yardımını gerekecek.”

“İşte ben. Bay Yardımsever. Kaptan Güvenilir.”

“O ne ya? Yetişkin bezi markası gibi.”

“Lakabımın üstünde biraz çalışmam lazım. Lord Harika’ya ne dersin? Ya da Akıl Almaz Yakışıklı’ya?”

“Ne olursun içeri gir.”

Güldü, sonra merdiveni tırmanıp eve daldı.

“Reth,” diye bağırdım. “Reeeeeeth! Reth! Reth, Reth, Reth! Şayet otuz saniye içinde ortaya çıkmazsan gidip David’in golf sopasını alacağım!”

“Bu ses tonu ve düzeyi sana hiç yakışmıyor aşkım.”

İrkilip yerimden sıçradım ama elbette Reth tam arkamdaydı, verandanın korkuluğuna ağırlığını iyice vermişti.

“Sen,” dedim ona ters ters bakıp. “Hemen bu işi düzeltiyorsun. Şimdi.” Hor gören bir bakışla öne eğildi, parmaklarını Lend’in alnında gezdirdi. Tek bir sözcük fısıldadı ve...

Hiçbir şey olmadı.

“Pis yalancı!” diye bağıırıp ayağa fırlayıverdim. Öyle ani kalkmıştım ki Lend kucağımdan kayıp merdivenden aşağı yuvarlandı. İlk basamağa çarpınca renklenerek her zamanki kılığına büründü ve gözlerini panik içinde açtı.

“Sadece uyuyordu, Evelyn.” Reth dudaklarını büzmüştü büzmesine ama adım gibi eminim ki içten içe kıs kıs gülüyordu.

“Lend!” Üstüne fırlayıp ona çarptım, iki basamak aşağı yuvarlanıp çakılların üstüne külçe gibi serildik. “Uyandın nihayet!”

“Evie! Ben... neyim var böyle yahu? Her yanımda sızlıyor.”

“Kapa çeneni,” dedim, başını tutup öpmek üzere kendime çektim. Dışarısı buz gibiydi, yerdeydik ama umurumda değildi, olamazdı da. Lend’ime dokunabilirken, o da uyanıkken ve bana dokunabilecekken asla yapamazdım bunu. Lend’i özlediğimi biliyordum ama ondan bu şekilde ayrılmanın kendimi ne kadar boş, ne kadar çaresiz hissettirdiği birden kafama dank etmişti.

“Belki de,” dedi, boynuma öpücükler kondurarak, “içeri gideriz, olur mu?”

“Belki,” diyerek onayladım da, yerimden kalkmadım.

“Belki de,” dedi Reth, sesinden resmen tiksinti akıyordu. “Evelyn anlaşmanın kendi tarafına sadık kalmak için benimle birlikte gelir.”

Lend bir elini benden uzaklaştırıp havaya kaldırdı. Ne yaptığını göremiyordum ama tahmin edebiliyor ve çektiği harekete yürekten katılıyordum.

“Odaklanma becerinden söz ederken neyi kastettiğimi şimdi anladın mı?” diye kızdı bana Reth. “İkiniz korkunçsunuz.” Öyle öfkelenmişti ki nefes nefese kalmıştı. Yanımızdan bir hışımla geçip ormana yürüdü, sonra birden yere düşüp kaldı.

“Reth?” Doğrulup ona baktım, yerden kalkmasını bekledim. Numara yapıyordu. Değil mi? Beni yine manipüle ediyordu. Yoksa...

Ayağa kalkıp yanına koştum, yüzüne bakabilmek için onu çevirdim. Gözleri kapalıydı, ağzını sımsıkı kapatmıştı ve alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

Ter. İyi de, periler terlemezdi ki.

“O iyi değil!” Sesim panikten incecik çıkıyordu. Farkına vardığım tüm o şeyler... Ruhunda, nabzında, hatta yürüyüşünde ve sesindeki değişim. Daha ölmüyorum derken şaka ettiğini sanmıştım.

Elimi kalbinin üstüne koydum, çok hızlı ancak düzgün biçimde attığını hissedince içine soğuk sular serpildi. “Reth?”

Kocaman altın rengi gözleri kırpışarak açıldı. “Belki de kanepeye uzanmalıydım.”

Kahkaham boğazımda düğümlenip kaldı. “Sen iyi değilsin Reth.”

“Değilim. Demiştin sana.”

“Neyin var?”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı ancak gözleri de farklıydı. Eskiden dibi olmayan gölleri andıran gözleri şimdi sönmüş ve sığ görünüyordu.

“Ben ölüyorum Evelyn.”

AZICIK ÖNEMLİ BİR ŞEY

“Ölüyor musun?” diye cıglığı bastım.

Reth doğruldu, üstünü başını silkeledi. “Önemli değil.” Lend onu ayağa kaldırmak için elini uzattıysa da Reth görmezden geldi.

“Aslını istersen,” dedi Lend, “ölmek önemli bir şey. Hele ki ölümsüz bir peri için.”

“Söyledim ya,” dedi Reth, sadece bana bakarak. “Sen geçidi açıp da benimle gelince her şey düzelecek. Sonsuzlukla bağım tekrar düzelecek ve tüm bunlar korkunç bir hatıradan ibaret kalacak. Hadi, gel artık.” Soğukkanlı gözükmeye çalışıyordu ancak ruhunun o kenarları yıpranmış, titrek görünümü yüzüne de yansiyordu.

Reth ormana doğru yürüdü, sonra nefeslenmek için bir ağaca tutundu, sonra arkasına bakmadan yola devam etti. Hayretler içinde bakakalmıştım.

“Vay be, hiç stres yok. Dünyadaki bütün paranormallerin evlerine dönebilmek için geçit açmamı beklediği yetmezmiş gibi, geçidi hemen açmazsam Reth ölecek.”

Durumu hızla kötüleşen perimin ardından yürümeye baş-

ladığımızda Lend, teselli edercesine elimi sıktı. “Bir yolunu elbet bulursun. Eminim bundan. Peki, beraber gitme konusunda dedikleri neydi öyle?”

Gözlerimi devirmek istedim ancak her şey o kadar ciddi, o kadar ağırdı ki, içimde o alaycı enerjiyi bulamadım. “Onunla gitmeye karar vereceğimi düşünüyor.” Bunu deyince, Lend’le konuşulacak bir meselemiz olduğunu anımsadım. Yapmayı hiç mi hiç istemediğim bir konuşmaydı bu. Durdum, bana baksın diye elini çektim. “Lend, şey... Annen tüm paranormalleri götüreceklerini söyledi. Seni de o gruba dâhil ettiğini biliyorum. Peki ya sen... Şey, demek istiyorum ki, hepsi gidecek. Sonsuza dek. Dünya üzerindeki bütün ölümsüz varlıklar.” Lend bana kendisinin gitmeyeceğini söylemişti ama eminim ki o da bu konuyu kafasında evirip çeviriyordu. Bunu düşünmeye *ihtiyacı* vardı. Kısacık bir süre için, sırf Lend’e iki dünya arasında seçim yapmanın eziyetini yaşatmayayım diye Reth’in sonsuzluk teklifini kabul etmeyi bile düşündüm.

Hayır. Yuvam burasıydı. Neysem oydum ve Lend’i sevmenin en güzel yanı, onunla olmak için kendimden vazgeçmemin gerekmeiyşiydi. Onunla olmak, kendimi bulmamı sağlıyordu. Şimdi tepeden tırnağa farklı bir şey olmaya kalkışmayacaktım.

“Bütün ölümsüz varlıklar gitmiyor. Vampirleri götüreceklerini sanmıyorum,” dedi Lend. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyor, ayakkabısının burnuyla donuk toprağı eşeliyordu.

“Evet ama Lend, sen hiç ölmeyeceksin... Bunun farkmdasın, değil mi? Paranormaller gitti mi, bundan böyle...” Boğazım düğümlendi, o sözcüğü içimde tutmaya çalışıyordu. “Yalnız kalacaksın. Tek başına.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

Elini sıktım, başımı eğerek gözümün içine bakmasını sağladım. “Gerçekten mi? Demek istediğim, gerçekten biliyor

musun? Bunu etraflica düşünüp taşındın mı? Çünkü senin...” Gözlerimi sımsıkı yumdum; söylediğim şeylerden de, bu konuşmayı ona daha yeni kavuşmuşken yapmaktan da nefret ediyordum. “Senin bir seçim yapman gerekecek. Neyi seçersen seç, etkisi sonsuza dek sürecek. Bu kararı düşünmeden vermeni istemiyorum. Doğru olanı seçmelisin.”

“Sence doğru olan ne?” Sesi yumuşak, savunmasız ve daha şimdiden acı doluydu.

Gözlerimi açtım, ellerini bırakıp yüzünü avuçlarıma aldım. O su gözlerine bakmayı öylesine özlemiştim ki. “Kararı senin yerine veremem.”

“Kararı şimdi değil de yıllar, hatta onlarca yıl sonra vermem gerekir diye düşünüyordum.” Geriledi, ellerini pantolonunun cebine soktu, patikanın üstündeki bir taşla öfkeyle tekme attı. “Her şey o kadar üst üste geldi ki.”

“Biliyorum,” dedim üzgünce. “Ama neyi seçersen seç, seni seveceğimi unutma. Daima. Kendin için en iyi olanı seçmen benim için çok önemli. Tamam mı?” Gözyaşlarımı dizginlemek için gözlerimi deli gibi kırptırıyordum. Biliyordum ki, kalmasını rica etsem kalırdı; *biliyordum* bunu. Ancak bu, ondan rica edemeyeceğim bir şeydi. Ben, ancak yaşamımın geri kalanında geçerli olacak kararlar alabilirdim. Onun vereceği karar ise sonsuza dek sürecekti.

Boktan bir durumdu.

“Lend?” Başını kaldırdı, ellerinden birini cebinden çekip kendi elime doladım. “Ne olacağı hiç umurumda değil. Bana hâlâ bir Noel hediyesi borçlusun.”

Gülümseyerek beni kucakladı, orada hem aşırı uzun hem de aşırı kısa bir süre boyunca sarmaş dolaş durduk. Sonunda içimi çektim. “Göle gitmeliyiz.”

Patikanın sonuna vardık. Bu patikada öyle çok zaman geçirmiştim ki, gözümü kapattığımda zihnimde canlandırabiliyor-

dum. Arianna, göletteki manzarayı tarif ederken abartmamıştı. Her santimetreye farklı bir yaratık düşüyordu. Gölün buzu artık erimişti ve her karışında kafalar, gövdeler, yüzgeçler, kuyruklar göze çarpıyordu. Hatta vantuzlarla kaplı, akıllara zarar büyüklükte bir dokunaç sudan fırlayıp kıvrıldı, havada uçan bir kuşu yakaladığı gibi gölün altına çekti.

“Amanın, kraken miydi o? Bu gölün derinliği ne ki?”

“Sanırım annem ne kadar isterse o kadar.”

Bir ateşin yanından geçtik. Öyle parlak turuncu bir ışık saçıyordu ki gözümü almıştı. Göz ucuyla baktığımda içinin alev alev semenderlerle dolup taşıdığını gördüm. Yanı başında ise Reth oturuyordu. Kusursuz biçimli, dar omuzları çökmüştü. Gölün karşı kıyısında, ağaçların başladığı yerde tek başına bir silf dolanıyordu. Peri düşünde gördüklerimi hatırladım ve diğer paranormallere ihanet ederek hepsini buraya taşıyan ulu rüzgârdan geriye sadece bu silf mi kaldı diye merak ettim. Beni yana yakıla aramasına, Jack’in onu ikna edip bu işe sokmasına şaşırmamalıydı. Muhtemelen silf yaptıklarını telafi etmeye çabalıyordu.

Kim bilir, belki de bu biçime tıkılıp kalmaktan nefret ediyordu. Paranormallerin birçoğunun eski halini biliyordum artık. O yüzden, bir zamanlar sınırsızken bundan böyle farklı kurallara tabi olan yeni ve tuhaf bir bedene hapsolmanın ne kadar kötü olduğunu anlayabiliyordum.

Bir grup kuduz piksi güreşerek, ısırarak, birbirinin saçını başını yolarak yanımdan geçince irkilip geriye sıçradım.

“Hepsi burada olamaz.” Gölün uzak sınırlarına baktım. Bu meseleyi olabildiğince hızlı çözmek istiyordum. Reth bana korkunç davranmış, beni çıldırtmış olabilirdi ancak onun zarar görmesi fikrinden ne kadar derin etkilendiğime en başta ben şaşırımtım. Benim yerime o peri sihrine o hedef olmuş, benimle birlikte olmak için bu dünyayla arasındaki uzaklığı feda

etmişti. Canını ellerimle almak istediğimi söylerken yanıltmış-
tım. Ölmesini kesinlikle istemiyordum. Bunu önlemek içinse
geçidi açmam, geçidi açabilmem içinse tüm paranormallerin
burada olması lazımdı.

David, Arianna ve Cresseda'yla konuşmakta olan Raquel
beni görüp yanıma geldi. Lend'le el ele tutuştuğumu görünce
yüzü aydınlandı. "Başarmışsın Evie! Çok sevindim."

Gülümseyip başımı Lend'in omuzuna yasladım. "Elbette.
Bu ilişkide daha fazla güzellik uykusuna ihtiyacı olan benim.
Diğer paranormaller nerede?"

"Hepsinin gitmek istemediği bariz. Bazısı eski halinden o
kadar uzaklaşmış ki, eskiden sahip olduğunu hatırlamıyor ya
da istemiyor. Çoğu trol kolonisi kalıyor. Başka türlerden de ka-
rışanlar var. Selkilerin neredeyse yarısı kalmak istedi. Bir avuç
da nemf. Genelde, insana âşık olduklarında daha çok insana
benzeyen türler."

"Bu da ne demek oluyor?" diye parladı Lend.

Raquel şaşalamış gibiydi. "Kimisi kalıyor, kimisi gidiyor işte."

"Gidiyor olmaları buradakileri sevmedikleri anlamına gelmez."

Hızla Lend'e döndüm. Acaba söylediği annesinden fazlası-
nı mı kapsıyordu? Kendisini de mi katıyordu işin içine? Neyse
ki David tam o anda bize katıldı ve Raquel'i yanıt vermekten
kurtardı. Ona laneti nasıl bozduğumu anlattım. Reth'in eşek
şakasından hiç hoşlanmamışlardı ama bununla yitirecek za-
manımız yoktu.

"Ee, sirki ne zaman yola çıkarıyoruz?" Hissettiğimden daha
özgüvenli konuşmaya çalışıyordum. Bana geçidi hemen şuracık-
ta aç deseler, nasıl yapacağıma dair en ufak fikrim yoktu ancak
şu ya da bu şekilde, işe yarayıp yaramayacağını öğrenecektim.

"Bir sorunumuz var," dedi David.

Bu söz yasaklanmalı.

HADİ ORADAN AHBAP

Problem şuydu. Daha doğrusu, problemler şunlardı:

Birinci problem, UPTA'nın tecrit tesislerinden birini, Seelie perilerinin ve elementallerin oradakileri serbest bırakma çabasına rağmen hâlâ faal tutmasıydı. Tüm paranormalleri yolcu etmem ve Reth'i hayatta tutmam için zaman baskısı vardı ancak Cresseda ile tayfası, tüm paranormallere gitmek isteyip istemedikleri sorulmadan geçit meçit açılmasına izin vermiyordu. Birçoğu kararını çoktan vermişti. Anlaşılan o ki Cresseda'yla ilk tanıştığım andan beri paranormalleri bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Buna sinir olmamak için tüm gücümle uğraştım. Seçim hâlâ benimdi.

İkinci problem, Unseelie perilerini 'paranormaller gidebilir ama insanlar gidemez' yazılı trene binmeye ikna etmektir. Rüyalarını kullanmak üzere insanları beraberlerinde götürmek fikrine nasıl baktıklarını bilmemekle birlikte, perilerin genelde saraylarına sadık olduğunun farkındaydım.

Üçüncü problem ki aslında ikinci problemle ilişkiliydi, Unseelie'lerin kaçırdığı insanları, özellikle de Boş Olan'lara hamile kadınları geri getirmektir. Sonsuzlukla bağlarının her

geçen gün zayıflaması yüzünden perilerin çaresizliğe kapıldığı görüşü yaygındı ve yakın gelecekte yuvalarına dönmelerini sağlayacak tek şeyi ellerinden alırsak, elleri mahkûm bizim koşullarımızı kabul edeceklerdi.

Nihayet, dördüncü problem ise her şey tıkırında gitse bile geçit açıp açamayacağımı bilmeyişim, açtıktan sonra da bu dünyada bir erkek arkadaşım kalacağından emin olmayışımı.

Şeyy, bu dördüncü problem Resmi Problemler Listesi'nde yer almıyordu. Keşke bu konuda birileriyle dertleşebilseydim ancak Lend'in yanında meseleyi açmak istemiyordum ve Carlee'yi arayıp ona zırlayamazdım.

Tam da lafının üstüne, cebimdeki telefon çaldı. UPTA'nın son kalesiyle ilgili beyin fırtınası yapmakta olan Lend, Arianna, Raquel ve David'den biraz uzaklaştım. Tahmin edilebileceği gibi Lend, Raquel'in ağzından çıkan her lafa, onu küçümsemediğini gizlemeye zahmet etmeksizin karşı çıkıyordu.

Arayanın o olduğunu görünce "Carlee?" diye açtım telefonu. "Kusura bakma, sana geri dönemedim!"

"Evie?" Carlee'nin sesi değildi bu. Yüzüm asıldı. "Ben Carlee'nin annesiyim. Onu gördün mü hiç?"

"Hayır, Noel'den bu yana hiç görüşmedik. Hayrola? Bir şey mi var?"

Kadının telaştan gözü dönmüştü. "Dünden beri Carlee'den haber alamıyoruz. Bakmadığımız yer kalmadı. Cep telefonunu, bütün eşyalarını bırakıp da gitmiş. Sana attığı bir mesajı buldum, yeni bir çocukla tanıştığından söz etmiş. Kim olduğunu biliyor musun? Ödümüz patlıyor, Carlee'nin yapacağı şeyler değil bunlar."

"Aman tanrım," dedim şoke olmuş bir halde. "Carlee hayatta evden kaçmaz!"

"Kaçmaz." Kadının sesi çatlamıştı.

Başımı iki yana salladım. Anlam veremiyordum, kaygılanmıştım. Beynim tüm seçenekleri değerlendiriyordu. Carlee çok mutluydu. Tanıdığım ergenler arasında annesiyle ilişkileri onunkinden iyi olan yoktu. Notları çok iyiydi ve bölge üniversitesinin dans bölümünden kabul almıştı. Böyle sırra kadem basması hiç mantıklı değildi. “Mesajı hatırlıyorum ama hiç konuşmaya fırsatımız olmadı. Çocuğun kim olduğunu bilmiyorum.”

Carlee’nin annesi bir şeyler söylüyordu ki başımı kaldırdım ve Arianna’yı gördüm. Ona olanlar, yani o zamanki erkek arkadaşı tarafından değiştirilmesi bir anda aklıma geldi ve o panikle nefes almayı bile unuttum. Yo. Burada olmazdı. İnsanları vampire çevirmeme ve onlara zarar vermeme konusunda bu kasabadaki vampirlerin üstüne kimseyi tanımıyordum. Carlee vampir olamazdı.

Tam rahat bir nefes alacaktım ki Reth’in bir grup biçimsiz ama hareket eden taş yığınıyla muhabbet ettiğini gördüm. Güzel Reth. Büyüleyici Reth. İstese her kızı kendine âşık edebilecek, peri Reth. Carlee’nin yeni ve kendisinden büyük aşkı pekâlâ bir peri olabilirdi.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülünce “Yo, hayır,” diye fısıldadım. Carlee’nin yerini biliyordum.

“Lütfen, aklına bir şey gelirse ya da bir şey duyarsan bize hemen haber ver, olur mu?”

“Şey... Tabii ki. Çok üzgünüm.” Telefonu kapattım. Aptallaşmıştım. Carlee. Canım, ciğerim, o güzel, komik ve tepeden tırnağa normal dostum. Yanılıyordum belki de, yanılıyor olmayı tüm kalbimle istiyordum ama içimde bir yerlerde, yanılmadığının farkındaydım. Hantal adımlarla grubun yanma döndüm, Leñd kolunu omuzuma attı, sonra yüzümü gördü.

“Neyin var senin?” diye sordu. “Ne oldu?”

“Carlee kayıpmış. Galiba onu periler götürdü.”

“Emin misin?” diye sordu Raquel.

“Neredeyse yüzde yüz. Pek evden kaçan ergen tipinde değildir. Hepsi benim suçum.”

Lend omuzumu sıktı. “Neden senin suçun olsun ki?”

“Perilerin dikkatini buraya çektim. Ben olmasaydım bu kasabanın farkına bile varmazlardı. Ne Carlee’den haberleri olurdu ne de kaçırırlardı onu. Bu işlere bulaşmayı hak etmiyor.”

“Kim ediyor ki?” diye sordu Arianna sessizce. “Senin suçun falan değil. Dünyamızın paranormal kısımları yüzünden hepimiz masumiyetimizi öyle ya da böyle kaybettik.”

Yanıliyordu. Tüm bunlara çok önce bir son verebilirdim. Sevdiğim insanların hayatını, onları *bizzat* attığım tehlikelerden kurtarmaktan gına gelmişti. Kararımı verdim, David’e baktım. “Sen ve Raquel UPTA tesisine saldırı düzenleyeceksiniz. Tesis neredeydi? İzlanda’mı? Sibirya mı?”

“Illinois,” dedi Raquel. “Chicago’nun birkaç saat uzağında, Illinois’da Normal adında bir kasaba.”

Kasabanın adını duyunca alaycı bir edayla güldüm. “UPTA’dakiler nihayet espri yapmayı öğrenmiş. Arianna, sen onlara bilgisayar konularında yardımcı olur musun?”

Başını öne salladı.

David telefonunu çıkarmıştı. Son bir saattir tıklar tıklar mesaj yazıp duruyordu. “Tanıdığım birileri de yardım edecek. Hepsi de UPTA’dan kaçanlar. Örgütün altı üstüne geldiğinden bir şekilde takip bilekliklerini bozup kaçıyorlar. Raquel’in özgür bıraktığı periler yüzünden örgüt çöküyor. Bütün insanların, kurtadamların ve vampirlerin gücüne ihtiyacımız olacak.”

“Harika. Eminim gereken tüm paranormal yardımı da sağlanacaktır.”

“İçlerinden sadece bir kısmı karada yol alabilir ama evet. Kolay olmayacak fakat bu son hapishaneyi de ortadan kaldıracığımıza inanıyorum.”

Başımı öne salladım. “Çok güzel. Çünkü ben Periler Diyarı’na gidiyorum ve Carlee’yle diğer tüm insanları oradan kurtarana kadar da dönmeyeceğim.” Reth başını kaldırıp gözümün içine baktı, sonra o da başıyla onayladı. Gözlerinin altında mosmor halkalar oluşmuştu ancak demin yığıldığı haline kıyasla gücü kuvveti daha yerinde gözüküyordu.

“Bu çok tehlikeli Evie,” dedi Raquel. “Bu işi Seelie Sarayı’na bırakmalıyız.”

“Onlara bu işi emanet edecek kadar güvenmiyorum. İnsanlara birey değil de koyun gözüyle bakıyorlar. Carlee’nin yaşamını onların eline teslim edemem.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Lend.

David başını iki yana salladı. “Hayatta öyle bir şey yapmayacaksınız.”

“Bizi korumak istediğini biliyorum,” deyip gülümsedim. “Ama eğri oturup doğru konuşalım. İkimiz de bu meseleye senden ya da Raquel’den çok daha fazla, gırtlığımıza kadar batmış durumdayız. Vivian gemi azıya aldığı anda çektiğin o ‘bizler yetişkiniz, bunlar sizin sorunuz değil’ nutku artık geçerli değil. Kendimi ne kadar aksine inandırmaya çalışsam da, o zaman da etkili olmamıştı. Bu sorunun halledilmesi lazım, halledecek tek kişi de benim. Buna itirazım yok.”

Arianna başını öne salladı. “İyi ama nasıl? Ne yapacaksın ki?”

“Aklımdan bir iki şey geçiyor. Ancak bayılıp kalmadan önce boğazımdan iki lokma geçmesi lazım. O yüzden gidip bir şeyler yiyelim, sonra kafa kafaya verip plan yapalım ve dünyayı kurtaralım.”

David içini çekti. Düşünceli bir hali vardı.

“Neyin var baba?” diye sordu Lend.

“İkinizi odanıza kilitlemenin bir yolu var mı diye düşünüyorum. Ev hapsindesiniz demem yetmeyecek çünkü.”

Raquel güldü. “Bir şeyi kafasına koydu mu, Evie’yi vaz geçirebilene aşk olsun. Dediğim dedik ve inatçı ergen tanımının vücut bulmuş hali.”

“Ama beni bu yüzden seviyorsun.”

“Hem de çok.” Raquel beni kucakladı. Öyle doğaçlama bir hareketi ki, şaşırıp kaldım. Lend’in Raquel’e bakışı bile yumuşamıştı.

Eve döndüğümüzde David ile Raquel plan yapmak için çalışma odasına girdiler. Lend onların el ele yürüyüşünü, gayet keyifsizce izledi.

“Rahatsız mı oluyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Ama... babamın yürüyüşü değişti sanki. Daha bir canlandı.”

Başımı evet anlamında salladım, Lend’in kolunu sıktım. “İkisi de mutlu görünüyor.”

Lend derin derin iç çekti. Belki de David’le Raquel’in ortak yanları Lend’in sandığından daha çoktu. Ben ise mutfak tezgâhına adeta yığıldım. O çılgın peri düşü uykusunun ardından bitip tükenmişim, konuşmaya bile mecalim kalmamıştı. Gözkapaklarım öylesine kuruydu ki, göz kırptıkça *pıt, pıt, pıt* diye ses geldiğini duyuyordum.

Lend mutfak dolaplarına boş boş bakıyordu. Arianna tek başına yemek –daha doğrusu içmek– üzere odasına sığınmıştı. “Ne yesek bilemedim ki. Düşünemeyecek kadar bitkinim.”

“Bitkin olmaya hiç hakkın yok. Seni bir daha uyurken görmek de istemiyorum. Şu son birkaç günde bana ömür boyu yetecek kadar gördüm zaten.”

“İzin verin de burada devreye ben gireyim,” dedi Jack mutfağa dalarak. Lend’i dürtükleyip geçti, sonra malzemeleri tezgâha yığmaya koyuldu.

“Sen yemek yapmayı biliyor musun ki?”

“Lend o omleti pişirmeme izin verseydi sorunun yanıtını almış olacaktın.”

Lend yanıma oturdu, kolunu yastık yapıp başımla tezgâh arasına koydu. “Ona neden güvenecekmışız, söylesene?”

“Çünkü her türden yardıma ihtiyacımız var. Üstelik gerçekten pişman olduğunu düşünüyorum. Periler toptan giderse bir sürü insanı kurtarmak ona kalacak.”

Jack sebzeleri vahşice doğruyordu. “Kaptan Güvenilir! Ay, onu veto etmiştik. Peki, Yüce Kapı Açıcı’ya ne dersiniz? Çok mu uzun? Hımm... Yakışıklı Yiğit? Ama harf tekrarından kaçınısam iyi olur. Kısa bir şey. Lordumuz ve Efendimiz Jack.”

Lend gözlerini devirdi, bana ‘şunun ağzını burnunu dağıtsam olmaz mı?’ dercesine baktı. Gülümseyip başımı iki yana salladım. Jack’in etrafta olup beni güldürmesine alışmıştım artık. Perileri ve değişime karşı garazlerini düşündüm. Değişip daha iyi bir insan olabildiğim, çevremdekilerin de aynısını yapmasına izin verebildiğim için şükrettim.

Tıpkı Vivian gibi. Vivian’ı merak ediyordum. Paylaştığımız son rüyada çok farklıydı, çok uzaklardaydı sanki. Birden içim bir tuhaf oldu. Umarım bu Vivian’ın da ölmek üzere olduğu anlamına gelmiyordu. Yaptığım bencillikti zira Vivian’ın bu günlerde yaşadığına da hayat denmezdi, ancak onu Lish gibi sonsuza dek yitirmek istemiyordum. Burada her şeyi yoluna koyduktan sonra, onu Merkez’den çıkarıp yakınlarda doğru dürüst bir hastaneye naklettirmenin bir çaresine bakacaktım.

“Peynir tercihiniz var mı?” diye seslendi Jack.

“Her peynir iyidir.”

“Al benden de o kadar.” Ciddi bir tavırla başımı öne salladım.

“Az önce ‘Al benden de o kadar’ dediğini duymamış olayım,” dedi Arianna mutfağa girerek. “Eğer bu meselenin altın-

dan kalkabileceğine inanıyorsan, seninle uzun uzadıya konuşmamız gerekiyor.”

“İronik olarak kullanabilir miyim peki? Ya ‘ahbap’ sözcüğünü? ‘Ahbap’ desem olmaz mı? ‘Ahbap’a bayılıyorum çünkü.”

“Hayır. Sorduğun için sağ ol ama kullanamazsın. Hem ironik kullanım hep ironik olmayanı da çağrıştırır ve ansızın çok daha havalı ve şu an olduğundan daha Kaliforniyalı olmazsan buna izin veremem.”

“İyi ama *Easton Heights*’ta...”

“Herhalde Carys’in kuzeni ot içen sörfçü serseri Trevyn’in ceza olarak oraya gönderildiği bölümleri bana *hatırlatmayacak* sın, değil mi? Çünkü o bölümler rezildi ve Trevyn seksi bile değildi. Bu zırdeli ne yapıyor orada?” Başıyla Jack’i işaret etti.

Jack, enfes görünümlü bir omleti tabağa ters çevirdi ve gösterişli bir hareketle Lend’in önüne koydu. “Şu eli tavalı oğlanın hiç şüphesiz son haftalarda hakkımda kurduğu acı verici fantezilere karşı sigorta. Bu kadar harika bir omlet beni en azından uzuvlarımın eksileceği bir intikamdan kurtarır.”

“Yoksa Lend’in günlüğünü falan mı okudun?” diye sordum Jack’e. “Çünkü eminim çok yaratıcı şiddet uygulama yöntemleri bulmuştur.”

“Hayır, ben sadece senin günlüğünü okudum. Lend’in ne kadar iyi öpüştüğünü anlatırken nokta yerine kalp çizilmiş ünlem işaretlerinden öyle baygınlık geldi ki az daha gidip kendimi bir yerden aşağı atacaktım. İş ona tapmaya gelince gözün başka şey görmüyor.”

“Al benden de o kadar,” dedi Arianna başını öne sallayıp.

“Dur bir saniye, madem benim öyle demem yasak, sen niye diyorsun?” diye sordum. Haklı olarak kızmıştım.

“Çünkü ben ölüyüm. O yüzden artık kurallar beni bağlamıyor.”

Lend omletini yedi ve tadının nasıl olduğuna dair Jack'in sorduğu soruları yanıtsız bıraktı. Jack, Lend bu omleti yedikten sonra kolunu bacağını koparmak yerine sadece burnunu kırmakla mı yetinir diye merak ediyordu. Omletin tadına on puan verdiysem de kıvamını pek tutturamamıştı, yine de bu sayede kötü laf işitmekten kurtulup ters bakışlarla kurtardı.

Arianna da tezgâha yaslandı ve yemeğimi bitirince "ahbap," "al benden de o kadar" ve favorim olan "harbiden" in kullanım kurallarıyla ilgili tartıştık.

"Keşke çenelerini kapasalar," dedi Jack.

"Al benden de o kadar, ahbap," diye yanıtladı Lend.

Jack ağırbaşlı bir tavırla başını öne salladı. "Harbiden."

Kahkahalarla güldüm. Lend'in, Lend'im in sağ salim yanımda olup bana dokunması beni mutluluktan sarhoşa çevirmişti. O sayede, mutfakta böyle acayip şekilde takılmamız bile harika geliyordu bana. Bunun uzunca bir süre görüp görebileceğim tek normallik olduğunun bilincindeydim. Önümüzdeki günlerde ne olursa olsun, hayat Carlee, Jack, ben... ve özellikle de Lend için eskisi gibi olmayacaktı.

JACK AKILLIDIR, JACK İYİDİR

“Bize plan lazım,” dedim.

“Son günlerde içim dışım plan oldu yahu,” dedi Jack. “Ben oyumu Molotof kokteylinden yana kullanıyorum. Acayip eğlenceliydi.”

“Ben de bir şeyleri yakmaktan hoşlanıyorum ama” –gerçekten de yangın çıkartmak hiç ummadığım kadar hoşuma gitmişti– “burada amacımız insanları saçlarının teline bile zarar gelmeden kurtarmak. Onları havaya uçurmak değil.”

Jack bir tereyağı bıçağını tezgâhın üzerinde çeviriyordu. “Asıl sorun periler değil. Onlar hiç kimsenin kendilerinden zeki olacağını düşünmediklerinden kesinlikle hazırlıksızlar. Sorun, insanların ta kendisi.”

“Niyeymiş o?” diye sordu Lend.

“Kurtarılmak isteyen kim? Kurtarılmaları gerektiğinden bile habersizler.”

Somurarak “Doğru,” dedim. “Mutluluktan uçuyorlardı resmen. Hepsi hem de. Dans edenler de öyleydi. Ancak onları kurtarmayı Reth’e ve diğer Seelie’lere bırakacağım.” Ayak parmaklarımı bükerek ürperdim. Ayaklarım hâlâ acıyordu, ancak

içimdeki peri ruhu sayesinde, daha çok yan odadan gelen bir vızıltı gibiydi. Farkına varıyordum ama etkilemiyordu beni. “Peri sihri böyledir işte, seni kaçırdıklarında, kaçırılmayı kendin istersin.” Bana ilk defa ilgi duymaya başladığında Reth’le seve seve gidebilirdim. Rüyalarımın gerçekleşmesi demekti bu. Tüylerim diken diken oldu.

“Oraya vardığında ise,” diye ekledi Jack, “her şeyin elinden alınır. Eskiden kim olduğunu unutursun. Adeta uçup gider, artık kim olduğunu anımsayamaz ve bunu umursamaz hale gelirsin.”

“Sen kendine nasıl hâkim olabildin?” diye sordum ona. “Yani, sen periler için yanıp tutuşmuyorsun. Neden böyle farklısın?”

Bıçağı granit tezgâha vurarak davul çalmaya başladı. “Ne bileyim.”

“Bir şeyler olmalı. Düşün.”

Yerinde huzursuzca kımıldandı, ritim hızlanarak bölük pörçük bir kâbusa dönüştü. “Sanırım... ismim sayesinde.”

“Mantıklı geliyor. Ben de Kara Kraliçe’nin cazibesine kapılmamak için ismimi kendi kendime tekrarlayıp durdum. İyi ama diğerleri neden kendi isimlerini unutuyor?”

“Şey...” Lend uzandı, bıçağı Jack’in elinden kaptı. Jack ona ters ters baktıysa da lafa devam etti. “İnsanların adları, orada ilk yitirdikleri şeylerdendir. Çünkü hiç kimse kullanmaz ve periler de eski adınızı umursamaz... Size başka türlü hitap eder, yeni isimler takarlar ve eski isminizle birlikte anılarınız da ağır ağır kaybolur. *Her şeyinizi* soyup soğana çevirmede perilerin üstüne yoktur.”

Tezgâha takılıp kalmış kocaman, mavi gözleri kederliydi. Elimi elinin üzerine koydum. “İyi ama sen adına nasıl sahip çıkabildin?”

Hızla gözlerini kırptırdı. “Bir şarkıyla. Eski hayatıma ilişkin hatırladığım tek şey o şarkı. Annem Akıllı Çocuk Jack diye deli saçması bir şarkı söylerdi bana. Duraksadı, sonra alçak sesle şarkıyı söylemeye koyuldu: “Jack akıllıdır, Jack güçlüdür, Jack annesinin bir tanesidir. Jack tatlıdır, Jack iyidir, annesini çok sever. Jack kıymetlidir, Jack benimdir, onu hep sevdiğimi bilir.” Şarkının sonuna doğru sesi titreyince genzini temizledi. “Böyle bir şey işte. Perilerden önceki yaşamıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum ancak annem bu şarkıyı bana herhalde bir milyon kez söylemiş olmalı. Zira Periler Diyarı’nda bile şarkı kulağımdan, sözleri aklımdan çıkmazdı. O yüzden adımı hiç kaybetmedim. Büyüdükçe farkına vardım ki, perilerden ne kadar uzak durursam kendimi o kadar toparlıyor, kendi kararlarımı verebiliyordum.”

Lend bile ona sempatiyle bakıyordu. Hayatta başka bir şey görmemiş olan, kendini yitirmemek için bile muazzam bir mücadele veren Jack’i deliliklerinden ötürü nasıl sorumlu tutabilirdik ki?

“Tamam.” Lend geriye yaslandı, tıpkı babasının yapıp durduğu gibi elini saçlarında dolaştırdı. “Yani oradaki insanları kurtarmak için bize tek gereken yüzlerce insanın adı mı?”

“O şekilde hayatta olmaz. Hem ben sadece Carlee’nin adını biliyorum.”

“Carlee’den hoşlanmıştım.” Jack’in sesi basbayağı kederliydi. “Gülümsediğinde içtenliği yüzüne yansıyor. Umarım hâlâ kendindedir.”

“Onu geri alacağız.” Lend elini omuzuma attı. Başımı ona yasladım, bu isim olayından faydalanmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım. Belli ki rahat duramayan Jack, yarım bir ekmek somunu almış, sistemli bir biçimde parçalarına ayırıyordu.

“Dur bir saniye,” dedim gözlerimi kısarak. “Periler ekmeği neden sevmez?”

“Ha?” Jack başını kaldırdı, sonra omuz silkti. “Ne bileyim.”

Lend bir parça ekmek alıp ufaladı. “Babam, ekmek insan yaşamının yapıtaşlarından biri olduğu için, diye düşünüyor.”

“Pis bir şey, tadı da aynı küf gibi,” dedi Jack. “Bir süre önce, burada kalabilmek için kendimi normal yiyeceklere alıştırmaya zorlamıştım. Ekmek yiyince adeta şoka girmiştım.” Anımsayınca ürperdi.

Doğrudum, kafamda bir ışık yanmıştı. “Demiri Peri Patikaları’ndan geçiremeyiz. Ya ekmeğe ne dersiniz?”

“Niye öyle bir şey yapasın ki?” diye sordu burun kıvrıran Jack.

“Şok etkisi için! Dansa gömülüp kalmışken Reth adımı söylediğinde hissettiğim tam da buydu. Zihnimi, peri müziğinin etkisinden bir anda çekip kurtardı. Belki de ekmek kullanarak insanların peri büyüünden kurtulmasını sağlayabiliriz! Doğru dürüst düşünmeye başlarlar!”

Jack kafasını kaşdı, sapsarı lüleleri komik bir hal aldı. “Bak bu işe yarayabilir.” Bir avuç ekmek kırıntısı alıp duvara yürüdü, boştaki elini duvara yaslayıp odaklandı. Işıktan bir kapı belirdi ve kapkara boşluğa açıldı. Hepimiz nefesimizi tuttuk ve Jack ekmekleri tuttuğu elini karanlığa soktu. Hiçbir engel le karşılaşmadı. Oysaki demir içeren herhangi bir şey olsa, eli oracıkta kalırdı. Bize döndü, kapıyı kapadı ve otuz iki dişini gösterip sırttı.

Ellerimi kaldırıp sıçradım. “Evet!”

Lend güldü. “İyisi mi ben markete gideyim. Sizce periler hangisinden daha çok nefret ediyordur? Beyaz ekmekten mi, yoksa tahıllıdan mı?”

“Bence kuş üzümlü ekmek al,” dedim. “Herkes kuş üzümünden nefret eder.”

Jack hop oturup hop kalkıyordu. Heyecanlandığı gün gibi

ortadaydı. “Başka bir şeye ihtiyacımız yok, değil mi?”

“Reth’e ihtiyacımız var.”

Bir ağızdan “Hayır,” diye inledi Lend ile Jack.

“Yapmayın yahu. Reth, Periler Diyarı’nı sizlerden daha iyi tanıyor. Jack, sen insanların olduğu yeri görmedin. Orayı bulman zaman alır, bizimse kaybedecek dakikamız bile yok. Hem Reth’in de durumu kötüye gidiyor, orada olmak ona biraz zaman kazandırabilir.”

Lend yüzünü buruşturup arabanın anahtarını aldı. “İyi. Ama yüzündeki o salakça sırıtıştan da, iki dirhem bir çekirdek giyinmesinden de bıktım artık.”

Jack de başıyla onayladı. “Sesi de nasıl bir şeyse, insanın yiyesi geliyor. Bence bu kadarı da abartılı. En iyisi insanın sadece birkaç tane kusursuz yanının olması –mesela benim saçlarım, gözlerim ve etkileyici kişiliğim gibi– yoksa insan boğuluyor.”

“Reth’in güzelliğini bu kadar mı kıskanıyorsunuz? Çok tatlı.”

Lend somurtarak “İstesem tıpkı onun gibi gözükebilirim,” dedi.

“Değer verdiğin her şey adına yalvarırım ki sakın böyle bir şey yapma. Ömür boyu kâbus görmeme yol açarsın.”

Böyle deyince biraz neşelendi, bana upuzun bir öpücük ve bulabildiği bütün ekmekleri getireceğine dair söz verip çıktı.

“Eh, sen de gidip şu aptal peri erkek arkadaşını bul bakalım,” dedi Jack. Tezgâhın üstüne uzanmış, parmaklarıyla göbeğinde davul çalıyordu. “Bu hafta Kara Saray’ı çileden çıkarma kotamı henüz doldurmadım.”

“O kota alıp başını gidecek.”

Elini kaldırdı, yanından geçerken bir beşlik çaktım, sonra evden çıkıp patikada yürümeye başladım. Bir kez daha. Ev ile gölet arasında ne kadar mekik dokuduğumu düşününce, neden bir dağ bisikletine yatırım yapmadım diye kendime kızdım.

Birden kocaman bir beyaz minibüs yanaştı ve içinden insanlar döküldü. Gözlerimi şüpheyile kısıp baktığımda hepsinin de kurtadam olduğunu gördüm. Şayet Anne Her Ne Karın Ağrısıysa'nın beni ele geçirmek için yeni yöntemi buysa, hepsini de ejderhaya teker teker yedirecektim.

“Evie?”

Yerime çakılıp kaldım. “Charlotte?”

Eski öğretmenim yanıma koştu, gülümseyerek boynuma sarıldı. Hâlâ kahverengi saçları ve sarı kurt gözlerinin üstünde yumuşacık kahverengi gözleri vardı. Fakat onu Merkez'den çıkarıp kız kardeşine kavuşturmamızdan önce yüzünden hiç eksik olmayan o hüznün yerinde yeller esiyordu.

“Ne işin var burada?”

“David’le Raquel’e yardıma geldik. Bazılarımızın UPTA’yla görülmemiş hesabı var.” Gülümsüyordu hâlâ, ancak gülümsemenin ardında vahşice bir şeyler vardı. İçim bir kötü oldu zira UPTA’nın eski ırk iyileştirme politikaları sayesinde Charlotte’un asla çocukları olmayacağını biliyordum.

Başımla onayladım. “Sizi destekliyorum. Çalışma odasındalar galiba.”

“Sen de bizimle geliyor musun?”

“Bu sefer değil. Yapmam gereken başka bir iş var.”

“Peki.” Uzandı, saçımı özenlice kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Kendine dikkat et. İspanyolca tarihinin en kötü öğrencisine bir şey olsun istemem.”

Güldüm. “*No problemo.*”

Reth’i bulduğumda banshee’lerle muhabbet ediyordu. Her nedense, ahenksiz sesleriyle azarlıyorlardı onu. Reth’i laf işitmekten kurtarmayı istemesem de buna mecburdum. Yanında baştan aşağı bahar ve nane yeşili renklerde bir peri daha vardı. Dansçıların yerini kısaca anlatınca, dişi peri onları getirmeye

gitti. Oraya Reth'i göndermek isterdim çünkü ona daha çok güveniyordum fakat pek iyi görünmüyordu. Üstünden gözümü eksik etmemek için yanımdan ayırmayacaktım. Reth yardım istemezdi, hem de hiç kimseden. Ancak ne olursa olsun, yanında olacaktım.

Eve döndüğümüzde, Lend tıka basa ekmek dolu poşetlerle gelmişti bile. Reth ekmeği görür görmez, karşısında çok iğrenç bir şey varmışçasına başını bir yana çevirdi. "Bu dünyanın yiyecekleri bile çürümeden başka bir şey değil."

Belli ki hiç pizza yememişti.

Hepimiz –eski erkek arkadaşım, yeni erkek arkadaşım, eski düşman yeni dostum ve ben– el ele tutuştuk ve boş karbonhidratlar bir işe yarıyor mu diye görmek için kapıdan içeri girdik.

EKMEK SEPETİ

“Vay be, amma da acayipmiş.” Etrafına bakınıp Technicolor filmi renklerindeki Periler Diyarı’nı kavramaya çalışırken Lend’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Köyde insanlar gezip dolaşıyor, gülüp oynuyordu. Bir şenlik havası hâkimdi. Perilerin mutlu diyarında her gün bayramdan farksızdı, yapmamız gereken şey bu yüzden daha da beterdı.

Reth tetikte, şöyle bir dikildi, sonra rahatlayınca omuzları çöktü. “Şu anda burada hiç fey yok. Elinizi çabuk tutmanızı öneririm.”

“Onları uyandırınca ne yapacağız peki?” diye sordu Jack.

“Onları kraliçemin koruduğu güvenli bir mekâna taşıyacağız. Orada bir sonraki adımı planlamaya zamanımız olacak. Evelyn’i götürdüğün, etrafı ağaçlarla çevrili çayırı anımsıyor musun?”

Jack başıyla onayladı.

“Orası bence uygun.” Hava soğuk değildi ama titriyordum. Havanın sıcaklığı muhteşemdi, ılık ve gevşekti, dilimde tatlı ve hafif bir tat bırakıyordu. Burası resmen ödümü kopartıyordu.

Lend, Jack’e ve bana birer ekmek somunu verdi. Reth ekmeği görünce başını kaçırdı. Beti benzi solmuş gibiydi, gözlerinin

altında belli belirsiz morluklar vardı. “Birazdan dönerim,” dedi, sonra yana doğru bir adım attı, titreşti ve ortadan kayboldu. Kendine perilere özgü bir sağaltma sihri falan yapar diye umuyordum. Bu kadar zayıf olmaması gerekirdi. Korkutucu, göz yıldırıcı ve güzel görünmesi gerekirdi.

“Gözünüzü dört açın, belki Carlee’ye rastlarız,” dedim. Küçük ve yeşil vadiye doğru inerken midemde sanki yumrular vardı. Hangisini daha çok istediğimi bilemiyordum. Onu burada bulmamızı mı, bulamamamızı mı?

Önümüzdeki bir patikada hoplayıp zıplayan küçük bir çocuk vardı. Bizi görünce durup gülümsedi. “Merhaba! Siz yeni misiniz?”

Jack çömeldi, gülerek oğlanın gür, kahverengi saçlarını okşadı. “Yok, yıllardır buradayım ben. Bak sana ne vereceğim.” Bir parça ekmek koparıp çocuğa verdi. O da uslu uslu yedi. Çocuğun birden beti benzi attı, öğürmeye, ağzındakileri tükürmeye başladı. Yanaklarından koca koca yaşlar döküldü, çocuk zırlamaya başladı.

İçimden koşup onu kucaklamak geçiyordu ancak Jack ben-den önce davrandı, hıçkıra hıçkıra ağlayan oğlanı kucağına alıp ayağa kalktı, onu omzuna yatırdı. Avuturcasına sırtını hafifçe sıvazladı, duyamadığım ve sanırım duymamın gerekmediği sözler fısıldadı.

Jack’i seçmekle iyi yapmıştım.

Dönüp bize baktı. Gözleri hüznünlü ancak bir o kadar da azimliydi. “Daha yapacağımız çok iş var. Hadi, gelin.”

Şansımıza, çocuğun ciyaklamasıyla etrafımızda epey bir insan toplanmıştı, kalabalık giderek büyüyordu. Elbiseleri yalın ancak güzeldi. Hepsi de krem rengi, yeşil ve kahverengi giymişti. Oğlan için kaygılanmışa benziyorlardı ancak yüzlerinde bunun gölge düşürmediği bir mutluluk vardı. Pek yakında bunun icabına bakacaktık.

“Selam!” Takındığım tebessümün rahatlatıcı olduğunu umdum. “Hepinize yiyecek bir şeyler getirdik. Sıraya dizilip birer tane alın. Zamanı geldiğinde size yiyin diyeceğiz.”

“Nedir bu?” dedi cilalı bakır rengi saçları sımsıkı örülü bir kız. “Kraliçeden mi?”

“Evet ya. Kraliçeden. Bunu yemenizi istiyor.”

Ekmegi parça parça bölüp edip herkesin eline tutuşturdum. Ben bir uçtan başlamıştım, Lend ise diğerinden. Ortada buluştuk. Küçük çocuğun hıçkırıkları sessizdi, bu sinir bozucu manzaranın fon müziği gibiydi. Eline ekmek verdiğim herkes ağzı kulaklarında bana teşekkür etti. Teşekkür ettiklerine pişman olacaklar mı diye merak ettim. Cahilce, sahte bir mutluluk mu iyiydi yoksa hayatının nasıl bir dehşete dönüştüğünün farkında olmak mı?

Lend’in Merkez’e zorla girdiği günden bu yana olup biten her şeyi düşündüm. Sanki koca bir ömür geçmişti üstünden. O günden bu yana o naif, güven dolu, dünyada kendi yerini bilen kız gitmiş, fırtınada ceviz kabuğu gibi savrulan, kim olduğunu bilmeyen, hayattaki amacını şaşırmış, hatta babamın peri olduğunu öğrendiğimde *ne olduğunu* bile şaşırmış bir kız gelmişti.

Fakat hepsi bir yana, memnundum. Öğrendiklerimi, çektiğim eziyeti ya da artık dönüştüğüm şeyi hiçbir şeye değişmedim. Çünkü bilmek, seçme şansı veriyordu. Periler insanlardan tiksiniyor, hatta isimleriyle kendilerini kontrol ettikleri için insanları öldürüyordu. Bununla birlikte insanların ellerinden *nasıl hissedecekleri* kararını bile almayı umursamıyorlardı.

Son ele de bir parça ekmek bıraktım, sonra başımı kaldırıp Lend’e baktım. Başımı hızla öne salladım, biliyordum. Yaptığımız doğruydı.

“Hadi, hepiniz yiyin şimdi!”

Herkes aynı anda elini ağzına götürdü, Lend’le heyecan içinde bekledik. Birkaç saniye sonra yarısı yere yığılmış kusu-

yordu, görünüşe bakılırsa diğer yarısı da kusmaya niyetliydi.

“Bize ne yaptınız?” diye sordu saçları kısacık kesilmiş bir zenci kadın. “Siz ne... Tanrı aşkına, ben neredeyim?” Elini kalbinin üstüne koydu, sendeleyerek birkaç adım geriledi, deli gibi etrafına bakındı.

“Açıklayabilirim.” Jack’in sesi yorgun ama berraktı. “Lütfen dinleyin.”

Jack, onlara yapılanları bir bir anlatırken elimi Lend’in koluna koydum. “Ben Carlee’yi arayacağım, atladığımız birisi kaldı mı diye bakacağım. Sen burada kal, bakarsın Jack’in yardıma ihtiyacı olur.”

Lend başını öne salladı. İnsanlar farklı derecelerde şok ve dehşet içinde, kendilerine gelmenin etkileriyle başa çıkmaya çalışırken onun da yüzü allak bullaktı.

Yanlarından hızla geçip köye yürüdüm. Sona kalan birkaç kişi kalabalığa doğru yürüyordu, o yüzden ellerine ekmek verdim, konuşan sarışın çocuğu görünce yemelerini tembihledim. Galiba perilerin uyuşturduğu kişilerin tek güzel yanı, kendilerine ne söylenirse yapmalarıydı.

Yanından geçtiğim her binaya baktım ama neredeyse hepsi bomboştu. Gördüğüm yeni kişilerse aradığım kişi değildi. Ekmeğim de bitecek gibiydi. Ben de Jack’in olduğu tarafı işaret edip ondan yiyecek bir şeyler istemelerini söyledim. Nihayet köyün sonuna geldim. Hiç kimsenin kalmadığından emindim. Umutla pır pır ediyordu yüreğim, belki de Carlee burada değildi. Belki gerçekten kaçıp gitmiş ya da insanlara özgü, muhteşem aleladelikte bir hata yapmıştı.

Derken, kasabanın içinde yer aldığı daracık vadinin diğer ucunda, tepenin yamacında bir genç kız gördüm. Diğer yana bakan kızın upuzun, koyu kumral saçları hafif bir meltemle dalgalanıyordu.

Yeşilli morlu kır çiçeklerini geçip tepeyi tırmanırken ayaklarım kurşun gibi ağırdı. Yanında durdum. Gözyaşlarıma söz geçirmeye çalışarak yüzüne baktım. Hâlâ içimde küçük bir umut vardı. Belki de o...

Oydu.

“Merhaba.” Gülümsedi ama beni tanımadı. “Sevgilimin dönmesini bekliyorum. Beni buraya getirdi, sonra geri geleceğini söyledi. Ben de onu bekliyorum.”

Uzanıp elini tuttum, ağlamamak için var gücümle çabalıyordum. “Köye geri gelmen gerekiyor. Sana bir şey vereceğiz.”

Tebessümü hâlâ yüzündeydi ancak bana daha bir dikkatli bakıyordu. Gözlerinden eksik olmayan kat kat maskaranın yokluğunda farklı görünüyordu. Daha genç. Çok daha savunmasız. Onu bundan uyandırmak, onun düşündeki bu gerçekliği tuzla buz etmek istemiyordum. “Tanışıyor muyuz?” diye sordu.

“Evet, tanışıyoruz. Gel benimle.”

“Ama gelemem ki. Onu bekliyorum. İstersen sen de benimle bekle.”

Elini sıktım. “O geri dönmeyecek Carlee.”

Adını söylediğimde bütün bedeni kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki üstünden bir örtü kaldırılmış gibi, gözleri berraklaştı. “Carlee,” diye fısıldadı.

Başımı öne salladım. Deliye dönmesini, ağlamaya ya da haykırmaya başlamasını bekliyordum. Her ne pahasına olursa olsun onu kucaklayıp köye geri taşımaya hazırdım. Akıl almaz derecede uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı da. O şokla beynine bir şey mi oldu diye endişe etmeye başlamıştım ki kahverengi gözlerini gözlerime dikti, sonra da birer çizgiden ibaret kalana kadar onları kıstı.

“O ciğeri beş para etmez namussuz herifi öldüreceğim.”

Yüreğime su serpilmişti. Gülümseyerek boynuna sarıldım.

“Yok, yok, ciddiym ben. Cidden öldüreceğim onu! O salakça laflara nasıl aldandım bilmiyorum! Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda değil. Şu halime bak, ne giydiğimi görüyor musun?”

Gülümsedim, omzuna yasladığım başımı öne salladım. “Hiç tarzın değil.”

“Bilmez miyim? Fantezi filmlerinden fırlamış figüran gibiyim. Hem de *en salağından* bir film.”

Ondan uzaklaşıp yüzüne dikkatlice baktım. “Bir şeyin yok, değil mi?”

“İyiyim, önce neler olduğunu bir öğreneyim de.”

“Jack diye tatlı bir çocuk vardı, hatırlıyor musun?”

“Hani ararım deyip de aramayan.”

“Hah, işte o. Onunla bir güzel sohbet edeceksiniz şimdi.”

Hoş bir oğlanla konuşacağını duyunca birden yüzü aydınlandı. Hâlâ eski Carlee’ydi. Bunu öğrenince sırtımdan büyük bir yük kalkmıştı. Bundan sonraki hayatı ne olursa olsun, o hâlâ benim Carlee’mdi.

“Saçım nasıl görünüyor?”

“Her zamanki gibi muhteşem.”

Tepeden aşağı yürümeye başlamıştık ki Reth önümüze çıkıverdi. Carlee ona ters ters baktı. “Senin gibi tiplerle işim olmaz benim!”

“O bizim tarafımızda,” dedim.

“Evelyn, dansçılar güvende ama diğerleriyle hemen ilgilensek iyi olur.”

Hamile kızları kast ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Az önceki neşeli ruh halimden eser kalmamıştı, içim yine karar-mıştı. “Tamam. Carlee, bak Jack ile Lend şuradalar.” Uzaktan zar zor seçilen kalabalığı işaret ettim. “Herkesi sakinleştirmek ve sizleri güvenli bir yere nakletmek için yardımın gerekebilir.”

“Yardım ederim onlara. Ama seninle konuşacaklarımız var. Bu olanlar çok acayip, farkındasın, değil mi?”

“Ha, biliyorum.” Ona esefle gülümsedim, o da dönüp koşa koşa tepeden aşağı, diğerlerinin yanına gitti. Belki de UPTA’nın paranormalleri azımsamak dışındaki en büyük günahı, normal insanların dünyalarındaki gizli saklı şeyleri kabul edip ayak uydurmaktaki başarısını görmezden gelmekti.

Son ekmek parçalarını bir elime aldım, diğer elimle de Reth’in elini tuttum. Manzara altın rengi ve yeşil renkte etrafımızda döndü, ansızın kendimizi bir başka çayırdaki, lavanta renkli ırmağın yanında, karınlarında benim küçük versiyonlarımı taşıyan hamile kızlarla çevrelenmiş halde bulduk.

Merakla gözlerini kırptırdılar ancak ansızın ortaya çıkmamız onları korkutmamıştı. “Merhaba,” dedi içlerinden biri. Aşağı yukarı benim yaşlarımda, sivri çeneli, kumral bir kızdı.

“Al şunu.” Bir parça ekmek koparıp verdim. “Hepiniz yiyin şunu.” Diğer kızlar kuşkulu bir bakış bile atmaksızın ekmeği ağızlarına götürdüler.

Sonra çiğnediler.

Sonra yuttular.

Sonra, en ufak bir değişiklik bile olmadan bana bakmayı sürdürdüler.

MUHTEMELEN OLANAKSIZ

Şakaklarımı ovuşturarak, “Bir susun yahu!” diye parladım. Jack hâlâ gidip geliyor, her seferinde iki kişiyi taşıyordu ve işini neredeyse bitirmişti. Carlee ile Lend ise çimenlerin turuncu, ağaçların beyaz olduğu çayırdaki insanları gruplara ayırıyor, herkesin sakin olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Reth’le ben ise gayri resmi biçimde hamile kızlardan sorumluyduk ve kafayı yememe ramak kalmıştı.

“Ama bugün bizi görmeye gelecekti.” Kıvrır kıvrır saçlı minyon bir sarışın ayağını yere vurdu. Dudaklarını büzmüştü. “Onu görmek istiyorum. Bizi görmeye geleceğini söyledi, ben de onu görmek istiyorum ama burada durursak bizi bulamaz!”

“Geri dönmemiz lazım.” Cildi kusursuz, yanaklarından kan damlayan bir diğer kız ise dövecek gibi bakıyordu bana. “Ben burayı istemiyorum. Eski yerimiz daha güzeldi. Hem o bizi görmeye gelecek.”

“Sen git de otur yerine! O... gelecek. Buraya gelecek. Burada olduğunuzu ona söyledik, sizi görmeye buraya geliyor, anlaştık mı?”

Kızların hepsi de başını öne salladı. Bazıları daha coşkulu sallamıştı başını. Küçük Sarışın Dehşet’in söylediklerime pa-

buç bırakmadığına iddiaya girerdim ama o da sesini çıkarmadı. Bir acayıplık vardı bu kızlarda. Eh, doğruya doğru, bunlarda acayıplık diz boyuydu. *Yolunda olmayan* büyük bir şey vardı fakat bir türlü şudur diyemiyordum.

“Ne yapacağız?” diye sordum Reth’e. Kızların yere yayılmalarını, gözlerini deniz yeşili göğe dikip birbirlerinin saçlarıyla oynamalarını seyrediyordum. “Belli ki periler onlara ölümlüler diyarından yiyecek getiriyormuş. O yüzden de ekmeği yediklerinde peri transından kurtulmadılar.”

Reth’in yüzü düştü. Sertçe yere oturdu. Bacakları bir tuhaf duruyordu, yere oturmayı bilmiyordu sanki. “Öyle olabileceği aklımdan geçmişti. Belki de Kara Kraliçe güvenliklerini düşünerek onları burada tuttu, ancak onları ve Boş Olanlar’ı riske atmamak için başka bir şeyi değiştirmek istemedi.”

“Evet, biraz ihtiyatlı davranmasının zamanı gelmişti.” Kara Kraliçe’nin daha önceki Boş Olan yapma denemelerinin birinin sonucunda vampirler ortaya çıkmıştı. İyi becermişti doğrusu. “İsimlerini bilmedikçe onları kendilerine getiremeyiz.”

“Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum.”

“Ya, ben de nereden geldiklerini bile bilmediğimiz beş kızın ismini bulmak çocuk oyuncağı olur diye düşünmüştüm.”

“Ne kadar değiştiklerinin farkında değilsin. Diğerleri peri gıdasına duydukları ihtiyaçla bağlanmış olabilir, tamam ama bu kızlar bir periye âşık olmakla sonsuza dek değişti.”

Annemi, salak peri babama âşık olduktan ve babamın ona ihtiyacı kalmayınca terk edildikten sonra başına neler geldiğini düşündüm. Babam olmayınca, o da harcanıp gitmişti. “Fakat bebekleri.” Sesim çatlayarak bana ihanet etti. “O acayip peri her kimse, kızları ondan uzaklaştırınca sorun kalmayacak. Çünkü bebeklerini doğuracaklar, onları sevecekler. Bu da yeter.” Annem benimle olabilseydi, Melinthros onu terk ederken

beni yanına almasaydı, annem de iyi olacaktı. Uğruna yaşayacak bir şeyi olacaktı.

“Onlara bir bak Evelyn.”

Baktım ve başından beri neyin acayip olduğu bir anda kafama dank etti. Hamile kadınların yaptığı hiçbir şeyi yapmıyorlardı. Çok hamile gördüğümü iddia edemem ama ara sıra restorana gelenler olurdu. Ellerini karınlarının üstüne koymadan iki dakika duramazlardı. Bunun farkında bile değildiler belki; ne var ki onlar için bebeklerine dokunmak, içlerinde kıpırdayan yaşamış hissetmek bir tutkuydu. Hatta bir seferinde bir gebe kadını, alçak sesle karındaki bebekle konuşurken yakalamıştım.

Bu altı kız ise elbiselerinin altında yastık varmışçasına davranıyordu. Bakıma ihtiyaç duyduklarından, acıktıklarından, susadıklarından söz etmiyorlardı hiç. Ağızlarından çıkan tek şey, peri sevgililerini ne zaman görecekleriydi.

“Umurlarında bile değil.” Sanki ruhuma bel altı bir yumruk yemiş gibiydim. “Bebekleri umursamıyorlar bile, değil mi?”

“Umursayamazlar. Tükenmişler. İsimlerini bulsak bile onlardan geriye boş kabuklardan başka bir şey kaldığını sanmıyorum. Fey tarafından sevilme, bir insanın kendini kurtarıp iyileşebileceği bir durum değildir.”

Annem beni sevmiş olamazdı. Ona asla yetmemiştim herhalde. Melinthros onu tümüyle mahvetmişti ve ne annem beni sevmişti ne de babam. Baş edemeyeceğim kadar şiddetli bir hiddet ve keder içimde çarpışıyordu. İçimde taşıdığım ekstra ruhlar ayaklanmış, coşmuş, içimde koşturuyordu.

“Sen de böyle mi yapacaktın bana?” Reth’e öfkeyle baktım. “Seni sevmemi istiyordun ya. Sen de beni böyle yok edecek miydin?”

Söylediklerimi, öfkeli bir el hareketiyle geçiştirdi. “O şekilde benim olmanı asla istemedim aşkım. Daha kaç kez konuşa-

cağız bunu? Seni bir bütün haline getirmek, şu an olduğundan *fazlasına* dönüştürmek istiyorum. Azına değil. İnsan bir genç kızla gönül eğlendirmek değil niyetim. Öylesi çok nahoş.”

Dişlerimi sıktım. “Nahoş. Evet. Hafife alınacak bir şey değil. Bu kızlar mahvoldular. *Mahvoldular*. Anlıyor musun bunu? Kim idilerse, kim olabileceklerse, hepsi *gitti*. Sonsuza dek.”

Reth darmadağınık saçlarının altından tek kaşını kaldırıp bana baktı. “O zaman hepimizin bu diyarı terk edebilmesi için geçidi açacak olman çok iyi. Sözlerime daha önce kulak verseydin, seni doldurmama itiraz etmeseydin bu kızlardan hiçbiri Kara Saray’ın oyunlarına alet olmayacaktı.”

Yüzüm mosmor olmuştu. “*Sakin* beni bu işten sorumlu tutmaya kalkma!”

“Demin sen beni suçlamıyor muydun? Ben onlara ne kadar zarar verdiğem, sen de o kadar verdin. Eğer bu işin suçlusu bensem, suç ortağım da sensin. En azından ben bir şeyleri düzeltmek için didinip durdum. Sen ise başından beri mız mızmızlandın, ayak direttin ve bana karşı çıktın.”

“Bana hiç kimse, hiçbir şey söylemedi de ondan! Hepiniz planlar yaptınız, sonra açıklamaya zahmet bile etmeden beni ortasına çekiverdiniz! Tüm kahrolası hayatım, bütün varlığım aptal bir peri satranç oyununda piyonluktan ibaretmiş! O yüzden, *gezegenime* ayak bastıklarından beri benim ve herkesin canını yakanların gösterdiği yönde körü körüne ilerlemek yerine kendi kararlarımda diretiyorsam beni mazur gör!”

Yanından kalktım, turuncu çimenli çayırın karşı ucuna gidip yere çöktüm, kollarımı dizlerime doladım.

“Evie?” Lend yanıma oturdu, kolunu omzuma attı. “Hayrola? Reth bir şey mi yaptı sana?”

“Bunlar benim suçum mu?”

“Neler?”

“O kızlar. Reth dedi ki... başından beri perileri dinleseymişim, Reth’in beni o yakıcı, ucube ruhuyla doldurmasına izin verseymişim, istediklerinde o salak geçitlerini açsaymışım bunlardan hiçbir olmayacakmış. O kızlar hiçbir zaman iyileşmeyecek. Sevdikleri periyi ellerinden alırsak bu onlar için ölmekten beter. Galiba hepsi benim suçum.”

“Buna inanmıyorsun herhalde.” Beni yakına çekti, benimle göz göze gelmeye çalıştı ama kaçtım.

“Sana o kurtadamı da anlatmadım. Merkez’de bir güvenlik görevlisiydi. Bana, salıverdiğim kurtadamlardan biri tarafından ısırıldığını söyledi. Başkasına yardım edeyim derken onun tüm hayatını mahvettim. Birilerine iyilik yaptım diye sevinirken bile başkalarının canını yakıyorum!”

“Kimsenin canını falan yakmadın.”

“Yaktım işte.

“Yakmadın. O an bildiklerin doğrultusunda en iyi seçimi yaptın. Başkalarının yaptığı seçimlerden sorumluluk duymazsın. O kurtadamları salıvermekte haklıydın. İçlerinden biri dolunayda önlem almadıysa suçlusu sen değilsin, o. Reth’i reddetmekte, bu karar tümüyle *senin* olana kadar geçit açmayı ertelemekte de haklısın. Ak Saray’ın orijinal planına uysaydın diğer paranormalleri de yanlarına alacaklarının ne garantisi vardı ki? Hem Kara Kraliçe’nin sapık bir cadı olmasının sorumlusu da sen değilsin.”

Alaycı bir ifadeyle güldüm. “Eminim doğuştan öyledir.”

“Bence kesinlikle öyle. Bunu kızlara o yaptı. Seninle alakası yok. Sen, verebileceğin en iyi kararları verdin.”

Yine başımı kaldırmadım, dizlerime doğru başımı öne salladım. Verebileceğim en iyi kararları vermiştim. Ama gel gör ki hiçbir doğru karar değildi. Belki de bu dünya benim harcam değildi. Ya ayak bile basmamam gereken Dünya’da kalmakla değildi.

her şeyi içinden çıkılmaz hale getiriyorsam? Hem Lend burada kalmayacaksa, bunu denediğime değer miydi?

Bununla birlikte, düşlerimde bana gösterilen o diğer yerde ebediyen yaşamak... eh, dürüst olmak gerekirse akla hayale sığmayacak kadar sıkıcı görünüyordu. Reth'in düşündüğü gibi ölümsüz bir varlık olmak istemediğimden de yüzde yüz eminim. Ben önümüzdeki yıl üniversitede ne okuyacağıma bile karar verememiştim. Sonsuza dek sürecek bir seçim yapmak istemiyordum.

“Ne yapacağını biliyor musun?” diye fısıldadım.

Öyle uzun süre sessiz kaldı ki, beni duymadı herhalde diye düşündüm. Tam o sırada, “Seninle olmak, hayatımı burada yaşamak istiyorum, ancak senden sonra sonsuza dek yalnız kalacak olmak...” Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu. Ben öldükten sonrasını kastediyordu. Cresseda ile David'in durumunun tam tersi olacaktı. Ben Lend'i yalnız bırakacaktım, o da sonsuza dek yalnız kalacaktı. Beni terk edip gideceğinden korkup da ondan ayrılmaya çalıştığım zamanları hatırlayıp acı acı gülümsedim. Durum tam tersiydi, başından beri de öyleydi. Bu da Lend'in benden çok daha cesur olduğu anlamına geliyordu.

“Emin misin?” diye sordu. “Yani ölümsüz olduğum konusunda. Kendimi hiç öyle hissetmiyorum da.”

Başımı ona çevirdim. Parlak yaz güneşinin altında ışığı akarsu gibi yansıtan ruhunu görebiliyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve bizim için bir şeylerin yoluna gireceğini bilsem bile onu hiçbir şeye değişmezdim. “Eminim. Benim ne kadar yaşayacağım ise meçhul.”

“Ama aslını istersen benimki de öyle. Yani tamam, ölümsüz olabilirim ama yarın öbür gün bir gaz borusu patlarsa veya asteroid falan düşerse ben de ölebilirim. Kimse ne zaman öleceğini bilemez.”

“Bazılarımızın bu konuda diğerlerinden daha sağlam tahminleri var.”

İçini çekti. “Haklısın.”

Olanaksız bir yerde, olanaksız bir ormanın kıyısında, beraberimizde olanaksız kararlardan başka hiçbir şey olmadan sessizce, melankolik bir halde öylece oturduk.

“Ee.” Jack çıkageldi. “Herkes yerli yerinde. Sadece bir kişi heyecandan bayıldı, o kadar. Sürpriz, içlerinden çoğu UPTA çalışanıymış. Hepsi de kim olduğunu hatırlıyor ve evine dönmek istiyor. Yani pek yakında onları nasıl besleyeceğimizi düşünmemiz gerekecek. Şu acayip gebe kızlarla ne yapacağımızı da düşünelim. Geçidi yakında açacaksın, değil mi?” Bir şey söyleyeyim diye bekledi, ben söylemeyince ayağıyla dürttü. “Plan nedir?”

Hayatın boyunca hiç plan yapmayacaksın deseler seve seve razı olurdum.

BİR HAYLİ GARİP

Carlee, televizyon programlarındaki favori karakterlerin kılığına girerek çocukları eğlendiren Lend'in yanındaydı. Sevişmekten hoşlandığım çocuğun alfabe şarkısı söylemesiyle ünlü, şen şakrak bir kıza dönüştüğünü izlemek beni bir tuhaf etmişti, dolayısıyla çayırın o kısmından uzak durdum. Ha, eğer *Easton Heights* dizisindeki karakterlere dönüşürse o zaman iş başka olurdu.

Carlee tıpkı diğer şeyler gibi, Lend'in gayet sıra dışı bu becerisini de hatırı sayılır bir sakinlikle karşılamıştı.

Daha Lend'in ilk şekil değiştirmesinde "İyi misin?" diye sormuştum ona.

Gözleri hayretten koca koca açılmış bir halde omuz silmişti. "Gariplikte bu gece olan diğer şeylerden aşağı kalır yanı yok, değil mi? Siz ikinizde biraz tuhaf *bir şeyler* olduğunu hep biliyordum zaten."

"Biraz demek hafif kalır."

Gülümsedi, hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük bir kızı kucağına aldı, onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine küçük kız ağlamayı bırakıp gülümsedi.

UPTA çalışanlarının yanından geçtim. Dik dik bakıyor, Dünya'ya geri döndüklerinde neler yapacaklarını alçak sesle konuşuyorlardı. Birçoğu Kara Saray'a yeni gelmiş olsa da, yedikleri yüzünden sonsuza dek Periler Diyarı'na bağımlı olmuştu. Bu berbattı. Jack'in yanına gittim, yanında bir adam vardı. Adamın üstünde o yumuşak, tiril tiril köylü gömleğiyle pantolonu değil de takım elbise olsa, klasik bir hırslı işadami olup çıkması işten bile değildi.

"Bu kabul edilemez! Kaç kişi benim elime bakıyor, biliyor musun? Burada olduğum her saniye ne kadar para kaybettiğimden haberin var mı senin?"

Jack başını ağır ağır öne sallarken gözlerinde donuklaşmış, dalgın, boş bir bakış vardı. "Hı hı," diye tekrarlayıp duruyordu. Kendi kendine mırıldanır gibiydi.

"Selam," dedim. "Her şey yolunda mı?" Jack bana yalvarırcasına baktı.

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil!" diye bağırdı bana Hırslı İşadami.

"Harika! O zaman Jack bana biraz lazım." Koluna yapışıp Jack'i oradan uzaklaştırdım.

"Sağ ol. Ölmediğine ne kadar sevindiğimi son zamanlarda hiç söylemiş miydin?"

"Söylemiştin. Ama arada bir hatırlatmanda sakınca yok. Buradan gidip David'le Raquel döndü mü diye bakmam lazım." Buraya geleli sadece birkaç saat olmuş gibiydi, ancak Periler Diyarı'nda bir süre geçirince insanın zaman kavramı sapıyordu. Dünyada birkaç dakika geçmiş de olabilirdi, birkaç gün de. Lend'le anlaşmıştık; o buraya göz kulak olurken ben de gidip orada neler olduğunu öğrenecektim.

O geçidi açmam lazımdı. Bu işe bir son verilmeliydi. Hem de hemen.

“Bence çok iyi olur.” Jack ihtiyatlı bir şekilde dönüp arkasına baktı. Hırslı İşadamı bu sefer hamile kızlardan birine çıkışıyordu. Kızların da sinirleri ip gibi gerilmişti. Kimisi deliye dönmüştü, zırlayıp duruyordu. Hepsi de peri sevgililerinin dönmesi için yanıp tutuşuyordu. Ne yazık ki Hırslı İşadamı atıp tutmak için minyon sarışını seçme gafletinde bulunmuştu. Kız birden parladı, ağza alınmayacak küfürleri sıralamaya, sonra sinirinden kendi saçını başını yolmaya başladı.

“Reth!” Çayırın kenarında bir ağaca yaslanmış, az önce Ak Kraliçe’nin temsilcisi olarak gelen yeşil Seelie perisiyle laflamakta olan Reth, bana bıkkın bir edayla baktı. Onların az ötesinde bir grup insan volta atıyordu; yüzlerindeki ifade öylelikle hiddet arasında gidip geliyordu. “Şu konuda” –elimi, şey, herkesi kapsayacak şekilde salladım– “bir şeyler yap, olur mu? Biraz da dinlen. Feci görünüyorsun.”

Dudaklarını öfkeyle büzdüyse de, o daha karşılık veremeden Jack’in elini tuttum, onunla birlikte az önce açtığı kapıdan girdim. Peri Patikaları’nın o boş, sessiz karanlığı bana hiç bu kadar iyi gelmemişti.

“Tüm bu insanlar düzelecek mi sence?”

Jack omuz silkti. “Galiba. Aklıma birkaç şey geliyor. Hiçbiri için kolay olmayacak ama bir yolunu bulacağız. Her şey, başlarına gelenlerden daha iyidir.”

Elini sıktım. “Haklısın. Bu arada, sağ ol.” Bir süre konuşmadık. “Jack?”

“Biliyor musun, birisi senin adını söylemek için bahane arıyorsa, bu senden hoşlandığı anlamına gelirmiş.”

“Öyle miymiş?”

“Harbiden. Ama şunu açık seçik belirteyim: Yüzüne bakılmayacak gibi değilsin, eh, insanı güldürüyorsun da. Bununla beraber, sana karşı öyle şeyler hissetmiyorum. Hisseden sensin.”

“Aman ne rahatladım. Ben ciddiym, Jack...”

“Bak, yine söyledin adımı.”

“Öf, kapa çenenı. Seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyecektim. Bu insanlar, onlar için yaptıklarından dolayı sana minnet duyacak ama aynı zamanda ömür boyu sana bağımlı olacaklar. Buna rağmen elini taşın altına soktun. Ben... evet, seninle ne kadar gurur duysam az.”

Omuzlarını birkaç kez kaldırıp indirdi, sanki söylediklerini üstünden atmaya çalışıyordu. Sonra başını iki yana sallayıp içini çekti. “Bu, üzerime saldırıp beni seninle öpüşmeye zorladığın o zamandan bile acayip.”

“Ben de senin beni öptüğünü hatırlıyorum. Ardından da sana vurmuştum. Defalarca.”

Boştaki elini uzatıp hafifçe elime vurdu. “Eli tavalı oğlanla mutlu olmak için kendini istediğın gibi kandır. Bak, geldik bile!”

Lend’in odasındaki duvardan çıktık. Kaçık bir ev partisine gelmiş gibiydik, çünkü oda hınca hınç doluydu. Oturulabilecek her boşluğun üstünde birileri vardı. Sarı kurt gözleri ve kurumuş ceset suratları beni karşıladı. Arada başka şeyler de vardı, birkaç trol, bir iki de dryad.

Dönüp bize baktılar. Şaşırmışlardı ama afallamamışlardı. Ben de el salladım. “Selam. Raquel ya da David nerede, bilen var mı?”

Birçoğu farklı yönleri işaret etti. Harika.

“Gerekirse ben üst kattayım, tamam mı?” Jack bitkin gözü-küyordu, o yüzden başımı öne sallayıp onu serbest bıraktım, gelişigüzel bir yerden aramaya başlamaya karar verdim. En yakında mutfak vardı, o yüzden misafirlerin etrafından dolandım, ite kaka içeri girdim ve Raquel’i tezgâhın yanında, bir çift kurtadamlarla konuşurken görünce sevindim.

Hemen yanına ilişip “Dönmüşsünüz!” dedim ona.

“Aa, Evie! Tamam, sonra konuşuruz,” deyip başını kurtadamlara doğru salladı, sonra elimden tutup beni kalabalığın içinden geçirdi, boş ofise götürdü, kapıyı arkamızdan kapattı. Eski, yıpranmış deri kanepeye külçe gibi çöktüm. Tüm bilgilendirme toplantılarında olduğu gibi onun çalışma masasına oturmasını bekliyordum fakat yanıma geldi.

“Nasıl gitti?” diye sordum.

“Beklemediğimiz kadar iyi. UPTA bir peri saldırısı bekliyordu, o yüzden koca bir kalabalık halinde gidip tüm paranormallerin salıverilmesini isteyince şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı. Normal’deki tesiste çalışanlar bizimle çatışmak, insanların ve kurtadamların canını yakmak istemiyorlardı. O yüzden onları da yanımıza aldık, herkesi serbest bırakmaları karşılığında onları UPTA’ya karşı koruyacağımızı söyledik.”

Güldüm, başımı geriye, kanepeye yaslayıp gözlerimi yumdum. “Tabii. Ben yokum ya, işler illaki tıklarında gidecek.”

“Periler Diyarı’nda işler nasıl gitti?”

Ona lafı dolandırmadan, son birkaç saat içinde olup bitenleri anlattım.

Ben sözümü bitirince Raquel anlayış dolu bir sesle mırıldandı, ardından yüzüme düşen saçları geri attı. “Peki, sen nasılsın?”

“Ne yalan söyleyeyim, bilmiyorum. Boş Olanlar’a hamile o kızlar var ya? Onlar... asla düzelemeyecek. Reth’de dedi ki... Şey, bu rezaletin ne kadarı benim yüzümden oldu diye düşünmeden edemiyorum.”

“Hiçbiri senin suçun değil tatlım.”

Omuz silktim. Tartışamayacak kadar bitkindim, hatta gözlerimi bile açamayacak kadar. “Öyle ya da değil. Çizgiyi nerede çekeceksin? Şurada bir çuval inciri berbat ettim ama şu

noktadan sonra bu işle bir alakam kalmıyor diyebilecek misin? Diyemezsin. Ama elimden geleni esirgemiyorum.”

“Biliyorum.” İçini çekti, bir *keşke elimden gelseydi de sana daha fazla yardımım dokunsaydı* iç çekişiydi bu. Yüzümü güldürmüştü. “Eğer bir faydası olacaksa, seninle övünüyorum. Benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama tıpkı tahmin ettiğim gibi güçlü ve akıllı bir kadına dönüştüğünü görmek hayatımın en büyük keyiflerinden biri.”

“Beni bile bile ağlatmaya çalışıyorsun, değil mi? Çok kötüsün Raquel.”

Güldü. “Biliyorsun. Ne olursa olsun, bu noktadan sonra her şey değişecek. Hepimiz için.”

“Her şeyden önce, artık işsizsin. Eğer istersen sana restoranda bir iş ayarlayabiliriz sanırım. Patates kızartmaların Grnl’ll’mkinden beter olamaz.”

“Seni o konuda şaşırtabilirim bak.”

Başımı omzuna dayadım. “İşler yoluna girecek mi?”

“Bazen her şeyin yoluna girmesi için biraz karmaşa gerekir. Karmaşayı geride bıraktığımızda, bunu, etrafımızı saran dünyayı daha iyi bir şeye dönüştürmek için kullanabiliriz.”

“Hiç değilse karmaşa kısmında üstüme yok.”

“Öbür taraftaki işleri de yoluna koyacaksın. Bana güven.”

Burnumu çekip doğruldum. “Sağ ol Raquel. Karmaşa demişken, ben gidip Cresseda’nın tarafında işler nasıl bir göreyim. Jack üst katta, istersen David’le gidip Periler Diyarı’ndaki mülteciler konusunu bir konuşun. Ona yardım gerekecek.”

Kucaklaşıp ayrıldık. Kokusu hem tanıdık hem de rahatlatıcıydı, bana ailenin birden çok çeşidi olduğunu anımsatıyordu. Şayet mümkünse hamile kızlar sorununu çözmenin bir yolunu bulmalı, ne olursa olsun çocuklarının ben ve Vivian gibi gözetimden kaçıp gitmemesini sağlamalıydım.

Vivian gözümde tütüyordu. Kolumu kıpırdatmaya mecalim yoktu. Uyku ihtiyacı, bedenimin her hücresinde hissedebildiğim bir sancı gibiydi. Nasıl pestil gibi yere serilmediğime akıl sır erdiremiyordum doğrusu. Uyuyabilsem belki Vivian'ı bulur, iyi olup olmadığına bakardım.

Dışarı çıkınca soğuktan titredim ancak eskisi kadar etkilemiyordu beni. Soğuğu tenimde hissediyordum ancak öyle geçiciydi ki, umursamıyordum bile.

İçimdeki ekstra ruhlardan bir yolunu bulup kurtulmalıydım. Hafif bir esinti etrafımda oynaşıyordu ve suyun ileriden beni çağırdığını hissedebiliyordum. İçimde, canımı yakmaya çalışan her yaratıktan bir parça olduğunu bilmek içimi bir tuhaf yapıyordu. Hiç değilse enerjilerini iyiye kullanabilecektim. İçlerinden bir tekinin bile zahmet edip bir iyilik yaptığını sanmıyordum.

Göle varınca, her birinin güzel ruhu kendince parlayan paranormallerin sayısı karşısında tüm duyularım dumura uğradı. Cresseda görünürlerde yoktu.

Göldeki eğlence, cümbüş atmosferi evdekine fark atardı. Tüm paranormaller çene çalıyor, gevezelik ediyor, kıkır kıkır gülüyor, bir gruptan diğerine gidiyordu. Gözleri heyecan ve beklentiyle koca koca açılmıştı. Fh, en azından gözü olanların. Fakat semender çukurunun üstünde dans eden alevler bile mutlu görünüyordu.

Fakat içlerinde bir yaratık vardı ki, hiç kıpırdamıyordu. Arianna uzakta bir taşın üstüne oturmuş, izliyordu. Dikkatleri üstüme çekmemeye çalışarak gölün kıyısı boyunca yürüyüp yanına gittim. Buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum ve daha az insansı paranormallerle lafa dalmak yapılacaklar listemde değildi. Paranormaller ne lafı sadede getirmeyi biliyorlardı ne de anlaşılır şeyler söylemeyi.

“Ar? Ne işin var burada?”

“Hiç. Öylesine bakıyorum.”

“Bu tarafta her şey yolunda mı, biliyor musun? İstedikleri herkes geldi mi?”

Gözlerini suların hareketinden ayırmadan ağır ağır başını öne salladı. “Evet, geldi. Cresseda ‘Büyük toplanma tamamlandı ve tahrif edilmiş olan artık düzeltilecek’ diye buyurdu. Ya da öyle bir şeyler işte. Anladığım kadarıyla yeşil ışık yandı.”

Paniklememeye çalışarak sertçe yutkundum. “Tamam. İyisi mi ben periler diyarına dönüp oradaki işleri toparlayayım.”

“İyi fikir. Elini çabuk tutsan iyi edersin. Banshee’lerle konuşuyordum da, o acayip uyak becerilerinden çıkarabildiğim kadarıyla, yarın şafak sökene kadar zamanın var. Sonra iki dünya birbirinden uzaklaşacak ve geçit açma şansını sonuna kadar yitireceksin.”

“Ben... dur bir saniye, *ne dedin* sen?”

Arianna omuz silktilti. “Anlaşılan bizim haberdar olmadığımız bir zaman sıkıntısı var.”

“Aman ne güzel. Bana söyleseler olmazdı tabii. Perilerin haberi yok muydu bundan? Kara Kraliçe önünde yıllar varmışçasına yeni Boş Olanlar yetiştiriyor.”

“Sanırım dünyaya çakılı kalan paranormaller daha iyi hissedebiliyor, çünkü onlar hep buradaydılar. Periler de zamanın azaldığını biliyorlar ama bu denli azaldığından haberdar değillerdi.”

Derin bir nefes aldım. “Neyse. Artık fark etmez. Reth’i ölmeden önce diğer tarafa geçirmeliyim.” Böyle söyleyince boğazım düğümlendi. Reth ölemezdi. Her şeyi düzeltecektim.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Tüm Kara Saray’ı kraliçelerinin planını dinlemekten vazgeçirip Hemen Gidelim Takımı’na katman haricinde mi?”

“Ben daha çok *Easton Heights*’ın tekrar gösterimini kaydedirim de işin bittiğinde izlersin tarzı bir şeyler düşünmüştüm.” Dehşete düştüğümü görünce ellerini kaldırdı. “Şaka, şaka. David’le Raquel’in periler diyarından gelenler ve burayı terk etmeyen UPTA mültecileri için acil durum mekânları hazırlamasına yardım ediyordum. Biz işin bu ayağını hallederiz. Sen perilere odaklan.”

“Onun yerine dizinin bölümlerini kaydetsem olmaz mı?” Ayağa kalkıp döndüm. Yanından geçerken Arianna popoma bir şaplak vurdu. Gülmek istedim ama hızla, derin nefesler almamak için elimden geleni yapıyordum. Dananın kuyruğu nihayet kopacaktı.

Patikada yürümeye henüz başlamıştım ki ağaçların arasından Reth çıkıp ödümü patlattı. Elimi güm güm çarpan kalbimin üstüne koyup “Sahneye nasıl çıkılacağını biliyorsun,” dedim.

“Benimle gelmen lazım.”

“Geçidi *bu gece* açmam gerektiğini biliyor muydun? Boş ver. Yanıt verme. Eğer biliyorduksan, söylemediğin için canına okumak istiyorum ama buna vaktim yok. İyi haber, hayatını kurtaracağım. Evden Jack’i alalım da gidelim hadi.”

“Bu Jack’le ilgili bir mesele değil.” Elimi tuttu, havanın ortasına bir kapı açıp girdi. Nefes nefeseydi ama yetişmek için resmen peşinden koşmam gerekiyordu. Karanlığın içinde bir kapı açtı, odasına girdik. Kanepede sırtı bize dönük biri oturuyordu.

“Bu kim...”

“N’aber salak!” diye ciyakladı Vivian. Sonra ayağa fırladı, koşup bana sarıldı.

KIYAFETLERİMİ DE ÖDÜNÇ ALAMAZSIN

Oracıkta donakalmıştım, Vivian uzun, cılız kollarını bana dolamış duruyordu hâlâ. Acaba hangi arada uyuyakalmıştım? Hemen kısa dönem anılarımı gözden geçirdim. Raquel, patika, Arianna, Reth... ancak hepsi de birbirini takip ediyordu. Demek oluyor ki ya rüyaların en uzun ve gerçekten en farksız olanını görüyordum ya da Reth, Peri Patikaları'ndayken vurup beni bayıltmıştı.

Ya da Vivian gerçekten buradaydı.

“Ben... sen... uykuda mıyım?”

Güldü, bir kol boyu uzaklaştı, iki kolunu açarak abartılı bir ‘işte karşınızdayım’ hareketi yaptı. “Rüya falan görmüyorsun. Çok şükür, ben de görmüyorum.”

“Ama nasıl?” Onu tepeden tırnağa inceledim, içinde dolaşacak yanan ruhları göremediğimden paranormalleri emmiş olamazdı.

“Asıl soru da bu zaten, değil mi?” Reth’in ses tonu, en az görünüşü kadar berbattı. Kanepede oturdu, ardından ‘sıkıysa alay et’ dercesine meydan okuyan bir bakışla uzandı. Hızlı ve kısa soluklar alıyordu. “Onun bedenini ikinci ziyaretimiz sı-

rasında, tekrar Unseelie'lerin eline düşmesin diye Merkez'den aldım. Bugün buraya dönüp de uyanık görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin."

"Kendi kendine mi uyandın?" Sevinsem mi, korksam mı bilemiyordum. Yani, tamam, onun paranormalleri katletmesine son verdikten sonra Vivian'la dost, hatta kız kardeş olmuştuk. Fakat bu, rüyalarımızın güvenli sınırları içinde gerçekleşebiliyordu. Gerçek hayatta Vivian'ı düşününce... "güvenli" sözcüğü aklıma gelen en son şeydi.

"Kendi kendime desem yalan olur. Sen kendi halini görüyor musun? Dört Temmuz aydınlatmaları gibi yanıyorsun yahu!"

Utangaç bir tavırla kendime baktım. Görmezden gelmeye çalışıyordum ama ışıkla nabız gibi atıyordum. Reth'ten sonra olduğu gibi bileğimde ve yüreğimde odaklanmış bir aydınlık ya da kendi ruhumun varla yok arası ışıltısı değildi bu. Hayır, eğer bakmaya üşenmezseniz ve gerçekten görebiliyorsanız, içim her türden dönüp dolaşan renklerle, kıvılcımlarla doluydu.

Bir diğer Boş Olan, yani Vivian, bu ruhları görebiliyordu.

"Şey, evet. Ama isteyerek olmadı, gerçekten." Kısmen doğru sayılırdı bu dediğim. "Nasıl desem... birkaç güçlük çıktı da."

Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "O güçlükleri iyi bilirim."

"Evet. Yani. Sen ha? Hem de uyanmışsın?"

Ellerimi tuttu, kendi elleri adeta donmuştu; beni kanepeye çekti. "Vay be, ellerin fırın gibi. Çok güzel. Hadi otur. Ben yoruludum." Vivian arkasına yaslandı, benden bile solgun göründüğünü fark ettim ki bu hiç de yabana atılacak şey değildi. Nefes nefese kalmıştı ama tek yaptığı bir iki dakika ayakta durmaktı. "Galiba aylar boyu uyumak, yüzlerce ruhun enerjisini kaybetmek insana pek iyi gelmiyor."

"Galiba öyle." Huzursuzca kımıldandım, ödeşmek için ben-

den biraz ruh mu isteyecek diye endişelendim. Kız kardeşlerin birbirlerinin eşyasını ödünç alması gibi ebedi bir sorun, şimdi gözümde yepyeni bir anlam kazanmıştı.

“Ama bak, artık kendi ruhum var.” Bu sefer gülümsemesinde hiçbir terslik ya da acımasızlık yoktu. Yorgun bir halde gözlerini kırptırırken ifadesi hayret doluydu. Üstündeki uzun hastane kıyafetinin yakasını aşağı indirdi, kalbinin üstündeki pürüzsüz tenine baktık. Orada, David’in küçük bir mum ateşini andıran ruhundan bile soluk, ufacık bir ışık vardı.

“Viv,” dedim ona gözümde yaşlarla bakarak. “Bu senin ruhun.”

“Bilmez miyim?” Bana güldü. “Anlaşılan benim de ruhum varmış.”

“Ama nasıl? Yani, neden şimdi ortaya çıktı? Sence birikti mi?”

“Hayır, nasıl olduğunu kesin bir şekilde biliyorum. Seninle tanıştıgımda neden ölmek üzere olmadığını, başkalarının ruhunu emmediğin halde nasıl parlaklaştığını şimdi anlıyorum.” Uzandı, tişörtümün yakasını tıpkı kendi kıyafetindeki gibi aşağı çekti, soğuk ve kemikli parmağıyla kalbimin üzerini dürttü. “İşte orada, gördün mü? Diğerleri onu saklamaya çalışıyor ama ben görebiliyorum. Seni en son gördüğümde bu yana daha da kuvvetlenmiş.”

Eğilip baktım, elimi yüreğimin üstüne koydum. Ruhumu tutmak, onu bağrıma basmak istiyordum. Ruhun ne kadar kıymetli bir şey olduğunu ben de biliyordum, Vivian da biliyordu. “Kuvvetlenmiş, değil mi?” Ben bundan umutlanmak istemiyordum ama Vivian da beni doğruluyordu. Artık daha parlaktım. *Bendim* parlak olan, ekstra ruhlar değil.

“Evet. Çünkü, şanslı Evie, ben haklıydım. Herkes seni seviyor. Ya da en azından, o küçük, uyduruk Boş Olan ruhunun kendi başına büyümesine yetecek kadar çok insan seni seviyor. Beni hiç seven olmadı.”

Başımı eğdim, kendimi suçlu hissediyordum. Hayatım onca tuhaflığına rağmen hep onunkinden iyiydi, hep beni seven insanlar olmuştu. “Yani, beni seven insanlar yüzünden mi ruhum güçlendi?”

Omuz silkti. “Tam içyüzünü biliyorsam ne olayım. Belki. Tahminim o ki, senin onları sevmenin de faydası dokunmuştur.”

Eskisinden daha sıcak hissediyordum kendimi. Bu, içimdeki boşluğu sadece Lend’in değil, Raquel’in, David’in ve Arianna’nın da doldurduğu anlamına geliyordu. En önemlisi, Lish’i asla tümüyle yitirmemiştim. Bir ruha sahip olmamın nedeni beni seven ve benim sevdiğim insanlarsa, o zaman bunda en büyük pay hep onun olacaktı.”

“Sağ ol,” dedi Vivian.

Aklım karışmıştı, başımı kaldırıp “Ne için?” diye sordum.

“Gözü dönmüş bir deli ve katil olmasına rağmen ablanı sevdiğin için. Aynı zamanda, o kadar acınası bir zavallısın ki elimde değil, ben de seni seviyorum.”

“Demek o yüzden kayboluyordun,” dedim. “Çünkü uyanıyordun.”

“Sayende.”

Bu sefer ona sımsıkı sarılan ben oldum. “Öyle sevindim ki,” dedim yüzümü saçlarına gömüp. “Ama bana söz ver, artık kimseyi öldürmek yok, tamam mı? Kafamı yoracağım daha bir sürü şey var. Ne olur hayatımdaki mutlu şeylerden biri ol artık.”

Gülerek beni itti. “Öff, sırf kemiksin yahu. Sakın merak etme sen. Kendi harika ruhumu uyduruk bir vampir ruhuyla karıştıramam doğrusu. Benimki çok güzel.” Başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapattı. “Hem ruh avına çıksam bile, iddia ya girerim kötürüm bir kurtadamı bile yakalayamam. Küçük dostlarının hepsi emniyette.”

Rahat bir nefes aldım. Bir yandan da yalan söylediğine dair

bir iz var mı diye yüzünü inceliyordum. Tümüyle sakın ve ifadesizdi yüzü. Onu Arianna'yla pijama partisine falan davet edecek değildim ama samimi bir şekilde değiştiğini umut ediyordum. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

“Neden streslisin böyle? Kara Kraliçe yüzünden mi?”

“Ah, keşke bir tek o olsaydı.” Ona her şeyi başından sonuna anlattım. Bir ara uyuyakaldığını sandım ancak kaşları gevşememiş, çatılı kalmıştı. “Öyle işte,” dedim epey bir süre sonra. “O geçidi açacağım. Anlaşılan, bu gece.”

“Vay bey,” dedi abartılı dudak hareketleriyle. “Hiç boş durmamışsın.”

“Evet. Sen ne dersin? Yani, sence doğru olanı mı yapıyorum?”

Güldü, gözlerini açtı. Neredeyse renksiz bir gri olan gözleri, benimkilerle buluştu. “Bana harbiden soruyor musun bunu? Ahlaki pusulam doğru yönü göstermesiyle bilinmez de.” Yüzü yumuşadı. “Ciddiyim, Ev. Bence bu karmaşanın içinde doğru kararlar verebilecek bir kişi varsa o da sensin. Bana kalsa hepsini öldürmeye çalışırdım. Aslında bunu yapmaya kalkıştım da. Fakat senin yöntemin daha iyi. Sonrasında daha az uğraşacaksın, çünkü tek harekette hepsinden kurtulacaksın.”

Başımı öne sallayıp dudağımı ısırdım. “İşe yarayacak, değil mi?”

Omuz silkti. “Aramızda şu ana kadar geçit açmış tek kişi sensin. Ama eminim. İşe yarayacak. Var oluş amacımız bu, değil mi? En azından içimizden biri kaderindekileri gerçekleştirebilecek.”

“Kader boktan bir şey.”

“Bir de bana sor.”

Kalkıp odayı arşınlamaya başladım. Onunla ne yapacağımı düşünüyordum. Onu David'lere götürmek istiyordum ama Vivian'ı onca paranormal yaratıkla bir araya getirmek pek makul görünmüyordu. Bu onu yoldan çıkarabilir, tekrar ruh em-

meye davet edebilirdi. İtiraf etmeliyim ki ben bile etrafımdaki paranormallerin ruhlarından etkileniyor, bu ruhların bana kendimi nasıl hissettireceğini, beni nasıl dolduracağını biliyordum. Bir zamanlar o kadar fazla ruh taşımış olan Vivian için durum çok daha kötü olmalıydı.

Evet. Şimdilik uzakta olması daha iyiydi. Bu gece onu Raquel'e emanet edecek, Çarpıcı'nın da Raquel'in elinde olmasını sağlayacaktım. "Reth, kurtardığımız insanların yanında hiç peri var mı?"

"Hayır," dedi gözlerini açmadan. Gür kirpikleri gözlerinin altındaki morluklar gibi tam bir yarım daire oluşturuyordu. "Orada güvendeler ve tüm Seelie perileri kraliçenin yanında toplandı."

"Peki ya insanların olduğu o çayır? Yani periler kaybolunca orası da bir anda ortadan kalkar mı?"

Kaşlarını çatıp düşündü. "Sanırım her şey olduğu gibi kalacak. Bunların hepsi. Biz yaratmış olabiliriz, ancak yaratırken kullandığımız malzeme hiçbir zaman bizim değildi. Bu nesneleri ayakta tutmak için hiçbir şey yapmadığımız düşünülürse, biz olmayınca neden yok olsunlar ki? Bir kez yaratıldılar mı öyle kalıyorlar."

"Emin misin?"

Gözlerini açtı. "Tabii ki değilim."

Ters ters baktım ona. "Sağ ol."

"Kraliçemin hazırlıklarından biri de bu Diyar'a bağlı her ölümlünün ömrü boyunca yetecek kadar gıda toplanması."

"Tabii bunların pat diye ortadan kaybolmayacağını varsayarsak."

"Evet, öyle."

"Eh, bu da bir şeydir." Jack'e diğer taraftan mümkün olduğunca fazla gıda getirtecektim ancak peri gıdasının dünyamız-

da bozulmadan ne kadar kalabileceğini bilmiyordum. Bu gece herkesin ölümlüler diyarına gelmesini sağlamalı, paranormal-lerin gidişinden sonra da periler dünyasının ayakta kalması için dua etmeliydik.

“Tamam.” Vivian’ın elini tutup onu kanepeden kaldırdım. “Bir dizi acayip, kafayı yemiş insanla takılacaksın.”

“Aralarında kaynayıp giderim.”

“Ben de aynen öyle düşündüm! Benim perilerle yapacak birkaç işim var, her nasıl olacaksa Kara Saray’ı bize katılma-ya ikna etmeliyim. Çayırda güvende olursun.” Sevdiğim tüm paranormaller de güvende olacaktı ama o kısmı yüksek sesle söylemedim.

“Yatacak bir yer olduğu sürece sorun yok.”

İkimiz de Reth’in birer elini tuttuk. Vivian, Reth’in koluna girdi, sonra parmaklarını onunkilere kenetledi. “Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum,” diye mırıldandı.

Reth, “Evelyn’i ruhumu emmeye zorladığını da mı unuttun?” diye sordu ve kaşlarını öyle flörtöz bir edayla kaldırdı ki, yemin ederim, Reth flört seven tiplerden olsa flört ediyor derdim.

Vivian güldü. “Hayır, o kısmı anımsıyorum.”

“Bu garip işte. Hadi gidelim.” Reth’in kolunu çekiştirdim, o korkunç dönme hissini yaşadım ve kendimizi turuncu çayırda bulduk. Jack hemen yanımıza koştu.

“Lend’i bir ton yiyecek ve insanların sakın olanlarıyla birlikte eve götürdüm. Siz nerelerdeydiniz?”

Dünya dönmeyi kessin diye yere çöktüm. Lend’in burada olmaması, aklıma sahip çıkmama yardım edemeyişi beni hüsrana uğratmıştı. Yanıma sırt üstü uzanan Vivian’ı elimle gösterdim.

“Kız kardeşim Vivian’la tanıştırayım.”

“Dur bir dakika. Hani tüm paranormalleri öldürmek istediği için komaya soktuğun kız kardeşin mi bu?”

“Ta kendisi.”

Jack eğilip Vivian’ın elini avucuna aldı, diz çöküp o eli öptü. “Dünyayı perilerden kurtarmaya çalışmış herkes dostumdur.”

Vivian yine güldü. Genizden gelen kahkahası benimkinden çok farklıydı. Hoşuma gitmişti. “Eminim büyülenmişsinizdir. Şimdi beni rahat bırak da azıcık uyuyayım.”

Viv’den uzaklaştım, Jack de peşimden geldi. Reth’in yanında durup kalabalığa baktık. Reth’in sallandığını görünce ona yaklaştım, omzumla dürttüm, o da ağırlığını biraz bana verdi. Akıl almaz peri kuvvetine karşılık hiç tahmin etmediğim kadar hafifti.

Buradaki çoğu insan şöyle böyle sakinleşmişti ve Carlee’nin gruplar arasında gezindiğini, durumun gerektirdiğine göre kâh güldüğünü kâh dinlediğini görebiliyordum. Çok seviyordum onu. Bu işin içine karışması şanssızlıktı ancak kendisi dışında herkes için büyük şanstı. Başka hiç kimse Carlee’nin sürekli neşeli, doğuştan havai kişiliğiyle yarışamazdı.

“Gözünü Vivian’dan eksik etme, tamam mı?” dedim Jack’e. “Sadece... Şey, birilerinin canını yakmasın yeter. Periler Diyarı’na bir şey olması ihtimaline karşılık herkesi geri götürmeye başlasan iyi olur. Mümkün olduğunca fazla yiyecek al yanına.”

“Çok iç açıcıymış.”

Omuz silktim, dikkatimi başka yere verdim.

Jack bakışlarımı hamile kızlara doğru takip etti. Herkesten uzakta oturmuşlardı. “Durumları pek iyi değil,” dedi. Birçoğu kayıtsızca yerde yatmış, gözünü göğe dikmişti. Biri kendi kolunu ısıırıyor, öne arkaya sallanıyordu. Sarışın kız ise ağır ağır, sistemli bir biçimde saçlarını yoluyordu. Onlar adına duyduğum kederle içim bulandı.

“Hiçbir şey yapamaz mıyız?” diye sordu Reth.

“Onları götürüp Kara Kraliçe’ye verelim. Kara Saray da yeni Boş Olanlar’ı alsın, sonra dünyanızdan kendi şartlarıyla, insancıklarının da alarak ayrılacaklarını düşünsün ve teklifimi reddetsin.”

Gözlerimi yumdum, ellerimi karnıma bastırdım. Sanki ruhum olanaksız kararlar arasında milyonlarca parçaya ayrılıyordu. “Yapamayız.”

Reth uzanıp elimi eline aldı. Dokunuşu hafif ancak rahatlatıcıydı. “Buna boşuna fedakârlık demiyorlar. Halkımın hataları yüzünden olduğumuz ya da olabileceğimizin çok aşağısındayız. İşleri yoluna koyarken başka kayıplarımız da olacak. Ancak sonsuzluğa katıldığında bu yaşamın acıları sana eskisi kadar çok batmayacak.”

“Hiç mi hissetmeyeceğim yani?”

“Ben hissediyorum aşkım. Ama seninle aynı şekilde değil. İyi ki de öyle, zira kimi zamanlar tam bir rezaletsin. Tutarsız, gelip geçici tutkuların artık sorun olmayacak.”

Beni rahatlatırken iki lafın arasına hakaret sıkıştırmak ancak Reth’in yapabileceği bir şeydi. Muhtemelen kurtaramayacağım kızlara son defa, uzun uzadıya baktım, sonra doğrulan Reth’in elini daha bir sıkı tuttum.

“Tamam. Hadi gidip Unseelie’leri gezegenimden biiip edip gitmeleri için tek çıkar yolun ben olduğuma ikna edelim.”

AYDINLIK VE KARANLIK

Neamh. Evie. Neamh. Evie. Lend, Lend, Lend. Neamh. Evie.

“Ne yapıyorsun aşkım?”

Konsantrasyonumu bozduğu için Reth’e buz gibi bir bakış fırlattım. “Düşünüyordum. Kes sesini.” Ak Kraliçe sıvı ışıktan yapılmış bir kürsüden halkına sesleniyordu. Işığı, neredeyse insanı boğan bir parıltıyla tüm perileri sarmalamıştı. Bu kadar çok peri kılığının yakınında olmak birkaç saniye içinde beni aptala çevirmiş, ne yapacağını bilemez hale getirmişti. İsimleri tekrarlayarak yaptığım, kendimi çimdiklemenin bir diğer yoluydu.

Kraliçenin az önce susmuş olduğunu ve şu anda bütün perilerin (birkaç yüz kişiydiler) gözlerini beklentiyle bana diktiğini fark ettim.

“Ha, şey, merhaba,” deyip el salladım. “Neyi kaçırdım?” diye fısıldadım Reth’e.

“Kara Saray’ı bize katılmaya nasıl ikna edeceğini anlatacaksın.”

“Ben... Ne? Ciddi misin? Ben buraya bir şey yapmaya gelmedim ki. Kraliçenin bir planı vardır sanıyordum! Ben sadece kapıcılık yapacağım. Geçidi açıp kapatacağım. Boş Olan’larm iş tanı-

mında Evie karşıtı perileri geçitten geçmeye ikna etmek yok ki.”

Reth güldü. “Tam da kraliçe insanların dehasını övüp her şeyin plana göre, tıkrında yürüyeceğini söylemişken.”

“Evet! Plan! Ama *onun planı!* Tanrı aşkına, bu kadar mı çu-vallanır? Sizin bu işleri asırlar öncesinden halletmeniz gerek-miyor muydu? Yoksa aslında hiç *yapmadığınız* planları *tarif eden* küçük şiirler yazarak mı geçirdiniz onca zamanı?”

Artık etrafında minik kırıksıklıklar olan altın rengi gözleri-nin içi gülüyordu. “Bir planımız vardı aşkım. Seni dolduracak-tık, sen de bizim için hemen bir geçit açacaktın. Ama yanılmı-yorsam bu plana karşı çıkmak ve ayak diremek için elinden ne geliyorsa yaptın. O yüzden dünyamızdaki tüm diğer yaratıkla-rın sorumluluğunu almak ve senin şartlarına uymak zorunda kaldık. Sen de göreceksin ki bizler, yani fey, sizlerden hemen her bakımdan bariz biçimde üstün olsak da, değişikliğe fani varlıklar kadar kolay ayak uyduramayız. Eğer doğaçlama yap-mak istiyorsan bunu kendin yapacaksın.”

“Elbette yaparım.” Gözlerimi devirdim, oflayıp pufladım. Başka ne bekliyordum ki? “İyi, tamam. Unseelie perilerinin isimlerini biliyor musunuz? Belki de onları zorla...”

Reth, sözümü bıçak gibi keserek “Hayır,” dedi.

“Hiç mi bilmiyorsunuz?”

“Bilip bilmememizin bir önemi yok. Kraliçem, dünyamız-daki her şeyin adını bilir. Fakat erkek ve kız kardeşlerimizi kontrol etmek için onların isimlerini kullanmayacağız. Bu mümkün değil.”

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. “Ne yani, tüm buna istediği-niz an bir son verebilir miydiniz? Kraliçeniz o perileri baştan beri kontrol edebilir miydi?”

“Tüm bunlara son vermenin yolu tanıdığın birini –kim ol-duğu fark etmez– öldürmekten geçse, yapar mıydın bunu?”

“Asla!”

“Bizim de çiğnemeyeceğimiz sınırlarımız vardır. UPTA bizi tuzağa düşürüp ağızımızdan diğer perilerin adını zorla alarak büyük bir kötülüğe imza attı. Başkalarının adını söyleyeceğimize ölmeyi yeğlerdik ama başka çaremiz yoktu.”

“Fakat sen babamın adını kullandın!”

Ağızında kötü bir tat kalmış gibi yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “O yaratık fey sayılmaz bile.”

“Ama yine de kuralı çiğnedin.”

“Evet, çiğnemiş olabilirim. Ama Ak Kraliçe’yle aramda asla kapanmayacak bir uçurum var. Sen ve dünyanın beni değiştirdiniz, beni kendimden uzaklaştırdınız. Bununla gurur duymuyorum. Ama kraliçe, lekesiz.”

“Onun adına sevindim.”

“Evladım?” Ak Kraliçe’nin sesi ruhumdaki çalkantıyı yatıştırdı, varlığımın her bir hücrelerine sükûnet ve zarafet aşıladı. *Neamh*. Hah, işte, yine öfkelenmişim.

Toplanmış bulunan fey’e baktım. O ulvi güzellikteki, birbirine karışıp bulanıklaşan akıl almaz çehrelere... Ola ki babam olan periyi görürüm diye, çok dikkatli bakmak istemiyordum. Melinthros. Onunla tekrar konuşmak istemiyordum. Onun var olmasını bile istemiyordum.

İki elimi belime dayayıp içimi çektim. “Tamam, şimdi ne yapacağımızı söyleyeyim. Unseelie ülkesine gidiyoruz. Hepiniz beni sahip olduğunuz tüm peri büyüleriyle koruyacaksınız çünkü Kara Kraliçe’nin beni gördüğüne hiç sevinmeyeceğinden eminim. Sonra onlarla konuşacağım.”

“Konuşacak mısın?” diye sordu Ak Kraliçe.

“Evet,” dedim, bir yandan da onun güzelliğini şafağın ışığına, bir fırtınanın ardından bulutları delip geçen gün ışığı huzmelerine benzeten bir şiir yazmakla meşguldüm... *Evelyn*.

Başımı iki yana sallayıp kendime geldim. “Tanrı aşkına. En azından şunu biraz hafifletseniz olmaz mı? Neyse. Onlarla konuşacağız. Eğer onlarınki de sizin sarayınıza benziyorsa, birçoğu zaten kraliçelerinin su katılmamış salağın teki olduğunu düşünüyordur.”

Ak Kraliçe’nin geniş, ak kaşları soru işareti gibi yükseldi.

“Demek istiyorum ki, buradaki perilerin hepsinin seninle hemfikir olmadığı kesin. Tıpkı onların buraya takılıp kalmasına yol açan peri gibi. O yüzden Unseelie’lere gidip zamanın dolduğunu söyleyeceğiz ve kozumuzu, onların Kara Kraliçe’nin şartlarına uymaktan çok buradan gitmeyi istediğine oynayacağız. Sonra da... onun burada tek başına takılmaktansa bizimle gelmeye karar vermesini umacağız.”

Evet. Bu işin gidişatı başından belliydi.

Ak Kraliçe başını asil bir hareketle öne eğdi, sonra elini bana uzattı.

“Ben Reth’le giderim, teşekkürler.”

Reth sahiplenici bir tavırla elimi tutup koluna koydu. Gerçi daha çok ben ona destek oluyordum. Mide bulandırıcı bir dönüş hissiyle kendimizi daha önce Lend’i kurtardığımız açıklıkta bulduk. Kara Kraliçe’nin hakkını vermek lazım, yüzlerce periyle birlikte ortaya çıktığımız halde hiç şaşırmamıştı bile. Gözlerim hemen boynuna gitti ancak teni yine kusursuz ve pürüzsüzdü. Onu yaralı ya da ölü bulurum diye beslediğim gizli umutlar da böylece yerle bir olmuştu.

Perileri ona karşı kıskırtma planım da suya düşmüştü çünkü açıklıktaki periler, benimle birlikte gelenlerden ibaretti. Kara Kraliçe’nin tebaasının yerinde yeller esiyordu.

“Kız kardeşim,” dedi Kara Kraliçe, kara delikten farksız sesi, kulaklarımın duyamayacağı kadar kuvvetli ve alçak bir bas gibi beni aşmış gitti, tir tir titrer halde kaldım.

Reth sadece kendisinin duyabileceği bir sesle “Neamh,” diye hafifçe fısıldayınca tekrar ısındığımı hissettim.

“Kız kardeşim,” diye yanıt verdi Ak Kraliçe. “Yuvamıza dönme zamanı geldi.”

“Bana ait olanları aldın. Onların iade edilmesini istiyorum.”

“Onlar hiç senin olmadı ki. Bunlar hiçbir zaman bizim olmadı. Hepsini bırakıp beraberce eve dönelim.”

Kara Kraliçe başını yana eğdi, menekşe rengi dudakları bir tebessümle gerildi. “Hiçbirisi bizim değil mi? Sen kendi enciğini getirmişsin ama?” Kara gözlerini bana dikince önce bir ezip büzüldüm, sonra da mümkün olabildikince dik durmaya çalıştım.

“Ben ona ait değilim.” Keşke benim sesim de onlarınki gibi güçlü olsaydı, ödü patlamış on yedi yaşında bir kızınki gibi çıkmasaydı diye hayıflandım.

Kara Kraliçe bana yanıt vermedi, onun yerine tekrar Ak Kraliçe’ye baktı. “Sakin üstünlük taslama. Bunların hepsi senin içindi; unutmadım. Eğer senin uğruna asırlardır çektiğim eziyetin karşılığında eve götüreceğim bir ödül istersem, buna hakkım olduğu içindir.”

“Yanılıyorsun.”

Kara Kraliçe güldü. Sesi yürek parçalayacak kadar soğuk ve güzeldi. Yere düştüğümü, kıvrılıp bir top halini aldığımı ancak Reth’in yanıma çömelip adım fısıldadığını duyunca anladım. Ayağa kalktım, onun da kalkmasına yardım ettim.

“Sen de aynı günahları işlemişken bana yanılmaktan mı söz ediyorsun? Beni, diğer yarını, sonsuzlukta dengini kontrol etmeye kalkışıyorsun. Benimkini elimden aldın ve burada kendi Boş Olan’ınla karşıma dikilmeye cüret ediyorsun. Bunun neresi farklı, *kız kardeşim*?” Son sözcüğü tıslayarak, teni kesen bir bıçak gibi söylemişti.

“Çünkü kendi irademle buradayım.” Gözlerimi kısıp yumruklarımı sıktım. “Benim hayatım, benim tercihim. Bu seçim şansını ne Vivian’a verdin ne de yeni Boş Olanlar’a. Ama artık hepsini yitirdin. Başka seçeneğin kalmadı! Ya şimdi, ya hiç!”

Kara Kraliçe bana gülümsedi. Dişleri dümdüz, keskin bir beyaz çizgi gibiydi. “Boş Olan, kendine ait bir iradesinin olduğunu mu zannediyor? Ne kadar da tatlı.” Ona hareket çektim. İşaretin burada hiçbir anlamı yoktu ama kendi tercihim olduğu su götürmezdi.

Kara Kraliçe görmezden gelip kız kardeşine döndü. “Neyin iyi olduğunu düşünüyorsan öyle yap; sarayın dua etsin ki bunun sonu da bizi bir hevesle buraya getirmen gibi bitmesin, onları yok etmesin. Ama öncelikle benim olanı bana iade et ki dilediğimi yapabileyim.”

“Bunun için çok geç artık,” dedim. “Sen de diğer paranormaller gibi Dünya’da dolaşıydın, dünyalarımızın birbirinden çok uzaklaştığını bilirdin. Artık kaç Boş Olan yaparsan yap, şimdi gelmeyenler bundan sonra hiçbir zaman buradan ayrılmayacak ve geçidi bulamayacak.”

“Gel benimle,” dedi Ak Kraliçe. Sesi öyle bir hüznün ve yarıkarışla doluydu ki, onun ayaklarına kapanmaya, sonsuzluğun geri kalanını onu mutlu etmeye çalışarak geçirmeme izin vermesi için yalvarmaya hazırdım.

LEND LEND LEND EVIE EVIE EVIE.

“Gelmeyeceğim,” dedi Kara Kraliçe.

“Bu bomboş ölüm ve gölge mekânında yalnız kalmak anlamına gelse bile mi?”

“Öyle bile olsa.” Kara Kraliçe’nin sırtı dimdikti, gözleri öfke dolu dipsiz kuyuları andırıyordu.

“Öyle olsun. Çocuklarım, duydunuz mu? Yaratıcılık oyunundan vazgeçmektense burada kalmayı, sonsuza dek küçü-

lüp incelmeyi yeğliyor ve size bu konuda seçim şansı tanımıyor. Sizler de mi onunla kalacaksınız, yoksa benimle mi geleceksiniz?”

Kara Saray'ın tüm perileri teker teker ağaçların arasından çıkageldi. Belli ki tüm konuşmayı dinlemişlerdi. Şok içinde Reth'e baktım ancak gülüyordu. Dişimi sıkıp başımı iki yana salladım, kızmıştım. Başından beri bir planları vardı ve beni buna dâhil etmemişlerdi. Ben sırf gösteri için buradaydım. *Hey, bakın! Sevgili Boş Olan'ımız! Gelmek isterseniz siz de atlayın! Teklifimiz sınırlı bir süre için geçerlidir!*

“Ak Kraliçe'yi uyarmış, senin için ‘dizginler elinde sanmazsa gelmez’ demiştim,” dedi Reth. Sesi çatlak çıkıyordu ancak kendiyse gurur duyduğu barızdı.

“Beni kızdırırsan bu işten çekileceğimi de söylemiş miydin ona?”

“Belki de olan bitene daha çok dikkat etmeliydin.”

“Belki de arkanı kollasan daha iyi olurdu seni yaldızlı, şapşal, altın jigolo.”

Kaşlarını çattı. “Hiç anlamadım.”

“Güzel! Şimdi belki kulübünüze katılabilirim.” Ondan bir adım uzaklaştım ama sendeleyip düşmesine ramak kalınca bir anda kendimi kötü hissettim. Tekrar dönüp ona sarıldım. Tüm periler birbirine karışmış, ağır ağır el ele tutuşmuşlardı. Hepsi Ak Kraliçe'nin etrafındaydı, Kara Kraliçe'nin yanında tek bir peri bile yoktu. Ak Kraliçe iki elini de rica edencesine kız kardeşine uzattı.

“Lütfen,” dedi.

“Hayır.” Kara Kraliçe zafer kazanmış gibi bana bakıyordu. “O daha dolu bile değil. Hem bu Boş Olan'ı tanıyorum, yeterince ruh kazanmak için yapılması gerekeni asla yapamaz.”

“Hayır,” dedi Ak Kraliçe. Sesi, hayal bile edemeyeceğim

kadar uzun zamanın ve yılların ağırlığını taşıyordu. Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. “Daha dolu değil. İşte bu noktada senden tekrar kız kardeşim, rakibim, dengim olmanı rica ediyorum. Büyük ve korkunç hatamızı düzeltmemizde bana katılman için.” Ellerini indirmeden öne bir adım attı. “Yeni bir geçit, ancak ilk geçidi açan kadar sonsuz bir güçle açılabilir. İkimiz de eskisi gibi değiliz, ancak birlikte, gereken gücü ona sağlayabiliriz.”

Kara Kraliçe’nin gözleri önce büyüdü, sonra kısılıp birer parlak noktaya dönüştü. “*Kendimi feda etmemi mi istiyorsun?*”

“İkimiz de sonsuza dek kaybolacağız. Ancak birlikte kaybolacak ve ebediyeti tekrar düzeltmiş olacağız.” Sesi yumuşacıktı, tatlıydı. Kara Kraliçe’nin buna rıza göstereceğinden kesin kes emindim. Öyle yapmaya mecburdu. Hiç kimse bu kadar sevgiye, ıstıraba ve arzuya direnemezdi.

Kara Kraliçe eliyle aralarındaki havayı yardı ve Ak Kraliçe’nin sesinin o tatlı, özlem dolu neşesi ve kederi su gibi akıp gitti, nefesim kesiliverdi.

“Asla gelmeyeceğim.” Kara Kraliçe’nin açıklıkta yankılanan duyurusu ölüm kadar nihai ve kesindi.

“Üzgünüm,” dedi Ak Kraliçe. O kocaman, güzel gözlerinden tek bir damla gözyaşı süzüldü. Sonra öne eğildi ve bir isim fısıldadı. O kadar mükemmel, o kadar tuhaf bir isimdi ki bu, anlayamamıştım ama duyduğum şeyin ne olduğunu biliyordum.

“Kıpırdama,” dedi Ak Kraliçe ve Kara Kraliçe hareketsiz kaldı.

Peri saflarına yayılan şoku ve endişeyi hissettim. Ak Kraliçe, yasalarına karşı gelmişti. Hem de var olan tek yasalarına. Buna inanmakta güçlük çekiyordum ancak nihayet, onunla işbirliği yapmakla doğru karar verdiğimi anlamıştım. Ne pahasına olursa olsun her şeyi düzeltmeye kararlıydı.

Bana döndü. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. “Geçidi aç-

mak için ikimizin de sahip olduğu her şeye ihtiyacın var, evladım. Ben kendiminkini serbestçe veriyorum.”

Hayretten ağızım bir karış açık kalmıştı. “Ben... dur... emin misin bundan? İkinizin de ruhunu emmemi mi istiyorsun? Ama bu sizi öldürür! Ölürseniz de yuvanıza dönemezsiniz. Hem söz vermiştin! Şartlarımdan biri, hiçbir paranormalin zarar görmemesiydi.” Enerjilerini bana yardım için kullanacağını zannediyordum. Yanımda falan duracaklar sanıyordum. İçimde dönüp dolaşacaklarını değil.

Ak Kraliçe elini uzatıp yaklaşmamı istedi. Olduğum yerde durmak için bütün irademi kullandım. “Sana hiçbir masum yaratığın zarar görmeyeceğine ilişkin söz verdim. Bu meselede ne ben masumum ne de kız kardeşim. Bizi buraya getiren kibrimiz ve aptalhğimizdi. Herkesi yuvasına kavuşturan da fedakârlığımız ve inceliğimiz olacak.”

Öne doğru sendeledim. Beynim bir milyon farklı yöne çekiliyordu sanki. “Ama... sizi öldürmem gerekecek.”

“Bunun yapılması şart. Ben kendi ruhumu bilerek ve isteyerek veriyorum sana.”

Gözlerinin içine baktım. Kahverenginin gökkuşağı tonları ışık saçıyor, değişip duruyordu. Onun ruhunu ebediyen ortadan kaldırmak... yanılttı. Hem de çok. Reth'i kurtarmak istiyordum zira ona değer veriyordum. Fakat Ak Kraliçe'yi kurtarmak istememin sebebi, onun hep var olmuş ve hep var olması gereken biri olmasıydı. Bunu ta yüreğimin derinliklerinde hissediyordum. “Ruhunu yok edemem.”

“Elbette yok edemezsin evladım. Hiç kimse yok edemez. Sen sadece ona yeni bir amaç kazandıracaksın. Daha soylu bir amaç.”

“Ama sen öleceksin.”

“Evet.”

“Bile bile bunu mu seçiyorsun?”

“Evet.”

Başımı iki yana salladım, ne yapacağımı bilemiyordum. Bunu... yapabilirdim belki de. Yapmamı o istiyordu. Sonuçta bu onun seçimiydi ve ne yaptığını biliyordu. Ben de bu geçidi açmak için kendimi feda etmeye razıydım. Onun da aynı tercihi yapmasına izin vermeliydim. Kara Kraliçe'ye döndüm. Kara gözleri bana öyle kuvvetli bir öfkeyle bakıyordu ki, elimde olmadan birkaç adım geriledim.

“O aynı şeyi seçmiyor ama,” dedim.

“Seçimi onun yerine ben yapacağım.”

Kara Kraliçe'nin yaptığı her şeyi düşündüm; mahvolmasından ya da sona ermesinden sorumlu olduğu onca yaşamı, eline fırsat geçirse bana yapacaklarını. Fakat karşımda olanca gururu, kötülüğü ve kalıcılığıyla dikilmiş olan ona bakarken, bunu yapamadım. Bu seçimi onun elinden alamazdım. Onun için –özellikle de onun için– kendimi tümüyle yitirmeyecek, bir katile dönüşmeyecektim.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadım. “Eğer arzun buysa senin ruhunu emeceğim, ancak tercihi bu yönde değilse ona aynısını yapamam. Ben onun gibi değilim.”

“Neyse ki *ben* yapabilirim,” dedi Vivian yüzünde bir gülücükle. Jack'in elini bırakıp fırladı, sonra elini Kara Kraliçe'nin göğsüne dayadı.

BABA MESELELERİ

Öne atıldım, zihnim dehşetle dönüp duruyordu. Kara Kraliçe'nin giderek karardığını, Vivian'ımsa giderek parlaklaştığını gördüm. “Dur, bekle...”

Jack koluma yapıştı. Hızla döndüm, ondan kurtulmak için şiddetle silkindim. “Ne yapıyorsun sen yahu? Onu durdurmamız lazım!”

Jack'in boncuk mavisi koca gözlerinin deliye dönmüş, manyakça bakmasını bekliyordum ancak o... çok sakindi. “Evie, bunun olmasına izin vermelisin. Sen yapmak zorunda kalma diye Vivian senin yerine yapacak.”

“Ama bu yanlış!” Kolumu çekip kurtardım, bu sefer diğer taraftan Reth'in beni engellediğini gördüm. Şu anki haliyle istesem onu itip devirebilir, sonra Vivian'ı durdurabilir ve...

“Yanlış olabilir,” dedi Jack, “ancak bu, yapılması doğru olan bir yanlış.”

Öfkeden ağlıyordum, yaşlar gözümü yakıyordu. Dönüp ne olduğuna bakmak istiyordum ancak durduramayacaksam bunu görmek de istemiyordum. “Ya Vivian'a ne olacak? Bu ona ne yapacak? Onun başının altından mı çıktı bu fikir?” Onu tek-

rar durdurabileceğimi hiç sanmıyordum. Vivian daima benden daha güçlü olmuştu ve bu sefer saldırıma hazırды. Onu tekrar komaya sokma düşüncesi beni öldürüyordu. Bununla beraber, dostlarıma zarar vermesine göz yumamazdım.

Jack başını iki yana salladı. “Hayır, Viv’in ve benim seni takip etmemizi Reth istedi. Yapılması gerekeni yapamazsan sana yardım edebilelim diye.”

“Bana mı yardım edeceksiniz?”

“Evet.” Elini omzuma koydu. “Tıpkı senin bize yardım ettiğin gibi.”

“Ama...”

“Bu senin asla veremeyeceğin bir karardı Evie. Dikkatini gereken şeylere verebilmen için bilerek böyle yaptık. Farkında mısın bilmiyorum ama tatlı kız kardeşin ve ben, senden biraz daha acımasızız.” Gereğinden fazla iyi bildiğim o şeytani, gamzeli tebessüm yüzüne yerleşti.

“Ama Vivian’ı tanıımıyorsun.” Sadece bunun ona yapabileceklerinden değil, Vivian’ın eskisi gibi bir canavara dönüşme olasılığından da ölesiye korkuyordum. “Onu durdurmadan önce nasıl bir halde olduğunu *hayal bile edemezsin*.”

Arkamızdan hafif bir pat sesi geldi, sonra Vivian’ın sesini duydum. Değişmişti; eskisinden hem daha tiz, hem daha pesti. “Vay be! Acayip güzel görünüyorsunuz.”

Vivian’ı Merkez’e saldırısı sırasında ilk defa gördüğümde, dünyaya inmiş bir güneş tanrıçasına benziyordu. Döndüğümde, yüz hatları seçilmeyecek kadar parlak değildi ama ona bir güneş gözlüğüyle bakmak daha iyi olurdu. Bedenini saran incecik hastane kıyafetini belli belirsiz seçebiliyordum. Eğer tek bir periden emdiği ruh, yüzlerce paranormalinkine neredeyse eşdeğerse, aldığı bu tadın onu neye çevireceğini düşünmek bile istemiyordum. Vivian’ın ayağının dibinde Kara Kraliçe’nin

artık sonsuz derecede bayağılaşmış, sıradan bir cesede dönüşmüş boş kabuğu yatıyordu. Ona bakmamak için gözlerimi hemen kaçırdım. Onun böylece yok olduğunu görmek çok yanlıştı. Acımasız ve kötücül olabilirdi, fakat onu evrenden silmek, hakkımız olmayan bir şeydi.

“Vivian?”

Kıkırdadı. Bana değil, Ak Kraliçe’ye bakıyordu. “Acayip bir şey bu, Ev.”

“Niye yaptın bunu? Artık değiştiğini sanıyordum. Kendi ruhunu bulmamış mıydın sen?”

Kız kardeşinin cesedinin yanına diz çökmüş Ak Kraliçe’ye doğru uzatmıştı elini. Vivian, Ak Kraliçe’nin ruhuna bakmaktan kendini alamıyormuş gibi, ağır ağır başını kaldırıp bana baktı. “Ne dedin?”

“Artık kendi ruhun olduğunu, bundan başka hiç kimseninkini emmeyeceğini söylemiştin. Çünkü ben seni seviyordum, sen de beni. Ruhuna ne oldu?” Artık korkmuyordum, kızgın da değildim, fakat çok ama çok üzgündüm. Periler ve o aptalca planları nihayet Vivian’ın ruhunu sonsuza dek mahvetmeyi başarmıştı.

“Ben... Ah, Evie.” Üstünde tahtın durduğu parlak gümüş platformdan aşağı atlayıp yanıma geldi, iki elini omzuma koydu. Parmakları tenimi dağlıyordu. “Üzgünüm. Tüm bunları ruhum yüzünden yaptım. Senin için yaptım. O çizgiyi senin aşmanı istemedim. O çizgiyle ben artık çok iyi arkadaşız, ancak senin oraya gitmen gerekmiyor. Aldığım ruhları serbest kılarken en zor seçimi yaptın, ben de kendi seçimimi yapıp son bir ruh emdim. Bu beş para etmez periler uğruna bir geçit açacaksın diye kendi ruhunu harcamana izin vermeyeceğim.”

“Yani... delirip falan etmeyeceksin, değil mi?”

Güldü, sesi pek akli başında gibi gelmiyordu. “Öf, ben zaten

kafayı yemişim, salak. Ama bundan daha ötesine gitmeyeceğim. Sana yardıma geldim.”

Uyuşmuş bir halde başımı öne salladım. “Sence... bunu sen... yapmak ister misin...” Çaresizce Ak Kraliçe’ye baktım. Eğildi, Kara Kraliçe’nin soğumuş alnını öptü, sonra doğruldu.

“Galiba bunu da ben yapabilirim,” dedi Vivian ama kararsızlığı sesine yansımıştı. “Ama bu... ruh çok fazla, Evie. Hem de çok. Ben yapmasam iyi olur. Daha şimdiden bu ruhu vermemi istemez haldeyim. Daha önce ruhların enerjisini bir şeyler yapmak için kullanan tek kişi sensin. Ama ben istemiyorum... Acele etmemiz lazım. Lütfen, acele edebilir miyiz?” Azmi giderek zayıflıyordu. İki elini sıkıp yumruk yaptığını gördüm. Ruhları tatmak, onları benim yapmak arzusuna kapıldığım zamanlardan iyi hatırladığım bir hareketti bu.

“Bu sizin vazifeniz,” dedi Ak Kraliçe. “Siz iki kız kardeşe düşüyor. Güzel bir paralel, düzeltici bir denge.”

Kollarını bana uzattı, güçlkle yutkundum. “İstemiyorum.”

“Biliyorum evladım. Ama senden rica ediyorum. Bunu tamamlamak için bana ihtiyacın var.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım, elimi göğsüne yasladım, o aptal ve boş kabuktan farksız vücudumun onu sonsuzluktan silebilecek olmasından nefret ediyordum. Kanalı açmak için tüm irademi zorladım, fakat emmeme gerek kalmadan ruhu bir anda sökün etti. Bir ışık, ısı, zaman, eskimezlik, pişmanlık ve umut seliydi. İçimde dönüp beni dolduruyor ama durmuyordu. Giderek daha fazla enerji, sıcaklık ve yanma hissi içime doluşuyordu ve durmasını istemiyordum. Buna bağlanmak, sonsuza dek hissetmek istiyordum. Gerildiğimi, değiştiğimi, eskiden olduğumdan öte bir şeye dönüştüğümü, zamanımın

küçük deresinden alınıp ölümsüzlüğün dalgalı okyanuslarına zorla sokulduğumu hissediyordum.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı, ruhunun son kırıntılarını da içime çekerken kendime geldim. Yaşamın rengi olan gözleri değişerek sade bir kahverengiye dönüştü, sonra donuklaştı ve sonsuza dek donup kaldı.

“Aa bak, bir örnek olmuşuz!”

Vivian’a döndüm. Kendimi hem hızlı hem yavaş, hem sıcak hem soğuk hissediyordum, sanki şu ana kadar olmuş ve bundan sonra olacak her şey aynı anda gerçekleşiyordu, sanki hiçbir şeyin önemi yoktu ve her şeyin önemi vardı ve ben hepsinin tam orta noktasındaydım...

“Sen de uçuyorsun, değil mi?” diye sordu Vivian.

Başımı iki yana salladım, eğilip parlak mavi–beyaz bir ışıkla parlayan çıplak kollarıma baktım. Bir el kolumu tuttu, dokunuşun farkına vardıysam da hissetmem gerektiği gibi hissetmediğimin, eskiden olduğu gibi hissetmediğimin bilincindeydim. Başımı kaldırdığımda Reth’i gördüm, bakışlarım dosdoğru onu geçip hızla sönmekte olan ruhuna takıldı ve onu, normalde olmayacak bir şekilde tanıdım. Onu aşıyordum. Nihayet beraber olmamızdan neyi kastettiğini anlamıştım.

“Adını söyle,” dedi bana. Bakışları ciddi ve ne tuhaftır ki acı doluydu. Niye üzülüyordu ki? Artık ölümsüzdüm. Bir zamanlar olduğum o kaprisli, kızgın ve korkmuş kız, zamanın dalgalarında ceviz kabuğu gibi sivrulan o kız gitmişti. Daha bir dik durdum, parmaklarımı açıp kapadım, tüm vücuduma nüfuz eden, eskiden olduğum şeyi yakıp kül eden, beni saflaştıran gücün tadına vardım.

Reth “Adını söyle,” dedi tekrar, sesi ısrarcıydı. Gözlerimi kıstım, sonra dilimde tuhaf ve yabancı duran o sözcüğü söylemek için dudaklarımı zorladım. “Evie.”

“Hayır, asıl adını.”

“Neamh.” Birden nefesim kesildi, gözlerimi yumdum, Ak Kraliçe’nin gücü içinde kaybolup giden kendi ruhumun ateşine tutunmak için derin bir nefes aldım. “Ah, tanrım. Neamh, Neamh, Neamh. Benim bu.” Ve Lend. Onun görüntüsü zihnimde canlanıverdi; dokunuşunun hatırası, gülüşü, bana hissettirdikleri. Buna sıkı sıkıya sarıldım, ilişkimiz de en az ruhum kadar bir parçam olmuştu.

Vivian omzuma sarılıp “İyi misin, küçük kız kardeş?” diye sordu bana. Dokunuşu artık beni yakmıyordu, teni kendi benim gibiydi. “Seni daha çok etkileyeceğini tahmin etmeliydim çünkü toleransın daha az. İnsanı bir anda etkisine alıyor.”

“İyiyim. Sanırım. En azından kim olduğumu biliyorum.” Bu diğer duygulara engel olmuyordu ancak kendimi onlardan soyutlayabiliyordum. Perilerin bana bakışlarının ağırlığını hissediyor, yaptığımdan sonra bana karşı ne duyduklarını merak ediyordum. Cesaretimi toplayıp onlara baktım ve yüzlerinde huzur ile hüznün eşit bir karışımıyla karşılaştım. Umarım bunun altından başarıyla kalkabilirdik, beceremezsek kraliçelerinin canını almamızı bu kadar soğukkanlı karşılayacaklarını sanmıyordum. “Tamam. Göle dönelim de şu biiptiğimin geçidini açalım.” Zamanımızın azalması bir yana, Ak Kraliçe’nin ruhunun benimkine üstün gelmesine, bu değişimi kalıcı kılmasına daha ne kadar engel olabileceğimi bilmiyordum.

Vivian öne eğildi, o kadar yakınıma sokuldu ki, içindeki ruhların parlaklığının altında, gerçek gözlerini görebiliyordum. “Ruhları sahiplensek mi dersin? Sen ve ben, sonsuza dek.”

“Vivian,” dedim ümitsizce.

“Şaka yapıyordum! Şaka.” Hiç de dalga geçtiğini sanmıyordum ama elimi tuttu. “Hadi gidip açalım şu geçidi!”

Diğer elimi de Reth tuttu. Elini dirseğime koydum, bütün

ağırlığını bana vermesini sağladım. Jack de Vivian'm elini tuttu, sonra acıyla tıslayıp yanmış elini salladı. "Ben çayırdaki kalan herkesi Lend'in evine taşıyıp size yetiştiririm. Ben gelmeden başlamayın sakın. Burası ben içindeyken çökerse ya da bir şeyler olursa çok üzülürüm doğrusu." Ortadan kayboldu, tüm periler bin bir ihtimamla yarattıkları dünyayı terk ederken tüm açıklık birbirleri ardında beliren peri kapılarının ışığıyla aydınlandı.

Aşına bir ses "Evelyn," dedi. Döndüğümde, ruhu yıpranmış ve sönmüş, diğerlerinin lekesiz ışıltısının yanında kir pas içinde kalan bir peri gördüm. Reth'inkinden bile beter haldeydi ruhu. Fakat bu ruhu tanıımıyordum. "Bana git demedikçe gidemem."

Kaşlarımı çattım, derken sesi tanıdığımın farkına vardım. Peri babamdı bu. Sonsuza dek Periler Diyarı'na mahkûm ettiğim babam. Benliğimin ruhuma sımsıkı tutunan kısmı onu burada terk etmek için ani ve şiddetli bir istek duydu. Sonsuza dek yalnız başına ve kayıp olacaktı. Tıpkı annemi ve beni terk edişi gibi. Hak ediyordu bunu.

Fakat ondan daha iyiydim. Bu da, ona rağmen elde ettiğim ruh üstünde hiçbir hakkı olmadığını kanıtıydı. "Melinthros, ölümlüler diyarına sırf geçitten geçmek için girebilirsin." Melinthros daha bir dikleşti, ancak daha sözümü bitirmemiştim. "Fakat oradayken hiçbir şekilde gazlı içecek içmeyeceksin."

Tamam, biraz adilik etmiştim belki. Ancak ayaklarını sürüyerek giderken omuzlarının çöküşü yüreğimin yağlarını eritmişti.

"Eline sağlık, Evelyn," dedi Reth. Omuz silktim ve son defa bir kapıdan geçip karanlığa adımımızı attık. Kendi ışığım, Peri Patikaları'nın bile karartamayacağı şekilde aydınlatıyordu etrafı.

İŞİMİZ DAHA BİTMEDİ

Gece, ancak mehtaplı bir kış gecesinin olabileceği kadar berrak ve serindi. Solgun, beyaz ılık yüzünden her bir yaprak, her bir kaya ve dal renksiz bir tezat içindeydi. Onları bu şekilde görmemin sebebi, bu dünyanın her yandan kuşatan sınırlarının, başka gerçeklikler ve patikalar ihtimalinin farkına varmamı sağlayan şeydi belki de.

“Evie!”

Lend’in sesi içimde yankılandı. Bana kim olduğumu hatırlatan, hoş bir hatırlatma olmuştu bu. Gülümseyip döndüm, o koşup beni kucağına alırken az daha yere kapaklanacaktım. “Senin için o kadar endişelendim ki! Beni de yanına almalıydın. Ben...” Birden durdu, arkama bakarken kolları daha bir sıkı sarmaladı beni. “Şeyy, Vivian’ın burada olduğunu biliyor-sun, değil mi?”

“Ya, öyle mi? Hiç fark etmemiştim.” Dehşet içinde bana baktı, sonra gülümsediğimi görünce gözlerini devirdi. “Sorun yok. Bana yardıma geldi.”

“Evet, benim, yardımsever Vivian. Parlak ruhlar aşkına, Ev, erkek arkadaşın amma da yakışıklıymış.”

Gülümsemem daha da yayıldı, onu böyle görmeye doyamıyordum. Ruh, dalgalanan sudan yansıyan ışık gibi maviydi, capcanlıydı, titreşiyor ve dans ediyordu. Onundu, sadece onun. İçimin başka ruhlarla dolup taşıdığı son seferden farklı olarak, bu sefer Lend'in ruhunu almak için hiçbir istek duymuyordum.

Bakışımı fark etmiş olacak ki, atkısını boynuma dolarken "Ne oldu?" diye sordu bana. Şu anda hiç mi hiç üşümüyordum, ancak bunu yapması çok hoştu. "Hem senin sesin neden farklı çıkıyor?"

"Gerçekten çok güzelsin. Seni öpüp aklını başından almak istiyorum. Ancak önce bir geçit açıp dünyayı falan kurtarmam gerekiyor."

"Aklımı ondan sonra mı alacaksın?"

Dudağımı ısırdım. "Sen gidecek misin... sonra diye bir şey olacak mı?"

"Lütfen acele et," dedi Reth.

Lend onu duymazdan gelip beni yakma çekti, dudakları kulağıma değdi. "Benim için tek bir dünya var, o da içinde senin olduğun dünya. Burada yaşayabileceğimiz en iyi hayatı yaşayalım, sonrasına kafamızı takmayalım. Seninle yaşlanmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Sallanan iskemlelerde oturacağız, çok tatlı ve kırış kırış olacağız!"

"Sen kırış kırış olacaksın. Ben öyleymiş gibi yapacağım."

Midesine şakacıktan bir yumruk attım. Gözlerimi yumdum, kendi ruhumun sesi yine içimdeki diğer ruhlarımkinden daha baskın çıkıyordu. "Koca hafta boyunca duyduğum en iyi plan bu. Bu sözüme güven, bir sürü plan duydum ben."

"Seni sonsuza dek seveceğim Evie."

Geri çekilip onu öptüm, içimdeki tüm ışık ve enerji neşeyle, tutkuyla, sevinçle sıçradı. "Ben de seni sonsuza dek seveceğim, sevgili Lend'im."

“Vay be dudakların adeta ateş parçası. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Ama daha çok gerçek anlamda.”

Ondan uzaklaşıp güldüm. “Evet, için ölümsüz ruhlarla dolup taşıyorsa öyle oluyor.”

Reth yanımda yere serildi. Çok sık ve kısa nefes alıyordu. “Lend?” dedim, paniklediğim ölümsüz sesimden bile anlaşıyordu.

Lend eğilip Reth’i kucağına aldı, onu toplanmış paranormallerin yanına taşıdı. Gruba dönüp baktım, bir anda farkına vardım ki gökkuşağının her rengiyle (bildiğim gökkuşağında olmayan renkler de vardı) dolu çok büyük bir toplulukla ve bu ruhları barındıran, duran, bekleyen, izleyen bedenlerle karşı karşıyaydım. David’in arazisinin devlete ait ormanın kıyısında olması iyiydi çünkü burada *acayip fazla* paranormal vardı.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi hâlâ hareket ediyor mu diye görmek için Reth’in göğsüne dikmiştim. Neyse ki başını kaldırdı, iğrendiğini belirten bir sesle Lend’in elinden kurtuldu, yere oturdu. Hâlâ hayattaydı. Ama daha ne kadar süreceğini...

“Bu işi şimdi yapacağız.” Elimi kaldırdım ve...

“Dur,” diye bağırdı bir kadın. Herkes döndü, tam bir iş kadını gibi giyinmiş, kısa topuklu ayakkabılarını vura vura ağaçların arasından bana doğru yürüyen o kişiye baktı. Raquel değildi bu. Raquel peşinden koşuyor, İspanyolca küfürleri makineli tüfek gibi sıralıyor ve Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’yı yakalamaya çalışıyordu.

“Hah, bir sen eksiktin,” dedim. Artık ta ruhuna kadar görebildiğim için, tüm tehdit ediciliğini yitirmişti. Ruhu soluk, titreyen, varla yok arası, cılız bir şeydi.

“Seni ahmak kız, ne yaptığını bilmiyorsun sen!”

“Öyle mi? İddiaya girim ne yaptığımı bilmeyen *sensin*.”

Tam karşımda durdu. Öfkeden ve yorgunluktan nefes nefese

kalmıştı. Lend koruyucu bir tavırla yanıma dikildi ancak kadının bir şok cihazı çıkarıp beni tutuklamaya kalkışacağını falan zannetmiyordum. Peri dostları artık benim safıma geçmişti ve onu destekleyen ne bir insan vardı ne de bir paranormal.

“Tüm bu yaratıkların dünyadan gitmesine izin verirsen UPTA’ya ne olur sence?”

“Hımm. Sanırım yanıt ‘Ne bileyim’ ile ‘Çok da umurumdaydı’ arasında bir şey. İstedğini seç.”

“Ya! Umurunda değil demek? Bu gruptakileri göndermekle iyilik ettiğini sanıyorsun, peki kaç vampir, kaç kurtadam onlarla birlikte gidiyor? Ha?”

Etrafıma bakındım. Görebildiğim tek vampir, David’in yanında duran Arianna’ydı. Raquel’le birlikte ağaçların arasından çıkan iki de kurtadam vardı, o kadar. Omuz silktim. “Onlar o dünyaya ait değil,” dedim.

“Bizimkine de ait degiller ama bak, buradalar işte! Muhtaç olduğumuz peri sihrini elimizden aldıktan sonra, insanları hâlâ aramızda gezinen paranormal tehditlere karşı nasıl korumamızı bekliyorsun?”

Kendi rızası dışında kurtadama dönüştürülen güvenlik görevlisini anımsadım. Bir de, yanlış oğlana âşık olmak dışında hiçbir suçu günahı olmayan Arianna vardı. UPTA kötü olmasına kötüydü –hem de ne kötü! –ama sıradan insanların varlığından bile haberdar olmadığı sorunların çözümü için önemli bir boşluğu dolduruyordu.

“Ama bunu yanlış yapıyorsunuz.” Kaşlarımı çattım. “Tek anladığınız birilerini yakalayıp kilit altında tutmak. Şu arkadaşım bir bak hele.” Ölümlü Raquel ve David’in yanında karanlıkta hemen seçebildiğim Arianna’yı gösterdim. “Hayatında hiç kimseye zarar vermedi. Kaderin sillesini yediği halde, elindekiyle yetinmesini bildi. Hatta o ve David, hayatlarını UPTA’nın

başından beri yapması gereken şeye adadılar: paranormallere otomatikman suçlu ve katil damgası yapıştırmak yerine onlara yardım eli uzatmak, rehberlik etmek.”

“Evie, izin verir misin?” Raquel öne çıktı, Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’yı soğuk, profesyonel bir tavırla süzdü. “UPTA yöneticisi olarak geçirdiğin kısa ve felaketlerle dolu görev süren maalesef sona erdi. UPTA da uluslararası bir örgüt olarak miadını doldurdu. O yüzden de Birleşik Paranormallere Yardım ve Rehabilitasyon Grubu’nu oluşturmak için gereken tüm hazırlıkları tamamladım. Her coğrafi yöre işbirlikçi bir özerkliğe sahip olacak, bundan böyle tecrit etmeye değil eğitime ve yardıma odaklanacağız, gerekli olmadıkça polislik yapmayacağız.” Sadece Raquel böyle resmi yazışma gibi konuşabilirdi. Lend’e bir bakış fırlattım, Raquel’e bakıp güldüğünü görünce şaşırıp kaldım.

Ağzından tükürükler saçarak “Buna hakkın yok!” diye bağırdı Anne.

“Korkarım Unseelie perileri seninle çalışmayı bırakır bırakmaz, en güçlü kontaklarının tutumunun birden değiştiğini göreceksin. Sorularına yanıt isteyecekler. İşte o yanıtlar bende. Sen etrafta koşturup güç elde etmeye çalışırken, bizler çözüm üretiyorduk.”

“Buna asla izin vermeyeceğim! Ben...” Kadının ağzı oynasa da, tiz sesi bir anda kesilivermişti. Reth’e döndüm, oturduğu yerde bana dönüp tek kaşını kaldırdı.

“İnsanlığı hiç özlemeyeceğim,” dedi.

Güldüm. “İnsanlık da seni hiç özlemeyecek,” dedim.

Raquel gülümsedi, sonra başıyla kurtadamlara işaret verdi, onlar da çırpınan Anne Her Ne Karın Ağrısıysa’yı büyük bir keyifle yakalayıp karga tulumba götürdüler.

“Sen gidince sesi yerine gelecek mi?” diye sordum Reth’e.

“Kazara bunu kalıcı hale getirmiş olabilirim.”

“Aman, ne yazık. Düzeltmek için artık çok geç!”

Raquel beni kucaklamaya çalıştı, sonra kendini hemen geriye attı. “Sen yanıyorsun yahu!”

“Evet, öyle diyorlar.”

“Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Doğru şeyi yapıyorsun, yaptıktan sonrası için kaygılanmanı istemiyorum. Bir yolunu bulacağız.” Dönüp David’e baktı, gü-lümsedi. Çok mutluydu.

“Bundan hiç şüphem yok. Ama beni bir şey kaygılandırıyor.”

“Nedir o?”

“BPYRG kısaltması UPTA gibi kolay söylenmiyor.”

Raquel *en yakışksız zamanlarda espri yapsan olmaz mı* dercesine içini çekti, sonra kurumlu bir edayla başını kaldırdı. “Eh, o zaman seni davet etmeyiz.”

Güldüm. “Aman ne olur beni katmayın zaten. Emeklilik zamanım geldi de geçiyor bile.”

“Çarpıcı’nın yanma sana özel bir şok cihazı daha versek olmaz mı?”

Düşünceli bir tavırla dudaklarımı büzdüm. “Bunları işimi bitirince konuşalım.”

“Şey, Evie?” diye seslendi Vivian arkamdan. Sesi gergindi. “Burası... şu halimle bana göre bir yer değil. Elini çabuk tut.”

Telaşla ona döndüm. Ben bile ruhların çağrısını hissedebiliyorsam, onun için durum çok daha kötü olmalıydı. “Tamam, sadece bir kişiyi...”

“Selam.” Jack, yanında Carlee’yle Arianna’nın yanında belirdi. El ele tutuşuyorlardı ve içimden bir ses bunun tek sebebi Peri Patikaları’ndan şimdi çıkmış olmaları değil, diyordu. El salladı, “Bizim tarafta her şey hazır! Büyüleyici peri dostlarım, hepinize güle güle, gidişiniz olsun dönüşünüz olmasın!” Jack,

Carlee'nin elini bıraktı, döndü, pantolonunu indirdi.

Jack'in bu dünya dışı topluluğa ay ışığında bembeyaz poposunu göstermesi tuhaf bir şekilde güzeldi. Bu Lend'in pek de hoşuna gitmemiştii, gözlerini devirdi, "Annem de şuracıkta yahu. Şu Jack'i de onlarla postalasak olmuyor mu?" diye mırıldandı.

"Bugün olmaz. Raquel, geçitten geçmeyecek herkesi de yanına al, eve gidin. Neler olacağını bilmiyorum, o yüzden orada güvende olmanızı istiyorum." Raquel başını öne salladı, diğerlerinin yanına gitti, onlar da bana el salladılar, Jack pantolonunu çekince eve doğru yürüyüp gözden kayboldular. "Vivian? Hazır mısınız?"

Başını öne salladı ancak çok gergindi.

"Tamam," dedim, başımı kaldırıp yıldızların arasında geçidi görmeye çabaladım. Elimi kaldırdım, fakat birisi hızla asılıp kolumu indirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye öfkeyle tısladı Reth.

"Geçidi açıyorum!"

"O geçit değil." Gözleri koca koca açılmıştı, korkuyor muydu yoksa?

"O geçitten niye bu kadar korkuyorsun?"

Yıldızlara bakmaktan itinayla kaçınarak başını yana çevirdi. "Çünkü orası... sonsuzluğun bir başka kısmı. Bizim değil."

Kaşlarımı çattım. "İyi ama diğerlerini oraya yollamıştım."

"Evet, bedenleri olmadığından oraya gitmeye hazırlardı. Fakat ben değilim, hiçbir zaman da olmayacağım."

Elimde olmadan güldüm. "Öff, zavallı küçük Reth, öldükten sonra olacaklardan mı korkuyorsun?"

Yüzü ve sesi son derece samimiydi, teni bembeyazdı, dudakları maviye çalıyordu. "Hem de her şeyden çok. Sonsuzluğun o diyarını keşfetmeye hiç niyetli değilim. Hiçbirimiz değiliz, o yüzden de açacağın geçide ihtiyacımız var. En çok da benim. Şimdi lütfen geçidi aç."

Tekrar yıldızlara baktım, o geçit beni korkutuyor mu diye düşündüm. Ne ilginçtir ki, korkutmuyordu. Lend'le konuştuğumuz gibiydi, hiç kimse ne zaman öleceğini bilemezdi. Hepimiz elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye, insanlarla ve sevdiğimiz şeylerle doldurmaya çalışıyor, ölümden sonrasının da yaşamımız kadar iyi ya da ondan daha iyi olması için dua ediyorduk. Bu fanilik meselesiyle artık barışmıştım.

“Peki, seni ödle. Ben diğer geçidi bulayım.”

Dikkatimi toparlayıp etrafımdaki alanı hislerimle keşfetmeye çalıştım, biliyordum ki dünyanın yüzeyinin ötesinde, birbirlerine çok yakın duran diğer dünyalar vardı. Fakat ne aradığımı, nasıl bulacağımı bilemiyordum. Vivian'a baktıysam da, omuz silkmekle yetindi.

Gözlerimi yumdum. Boş Olanlar'ın bunu yapabilmesinin iki sebebi vardı: Birisi, herkesten azıyla başladığımız için ekstra ruh taşıma kapasitesine sahiptik ve insanlara özgü, yuvasını bulma içgüdüğü sayesinde geçit açabiliyorduk. İyi de, benim yuvam *burasıydı* zaten. Nasıl bir başka bir yuva bulabilirdim ki?

Sesinde hafif bir telaşla “Geçidin şafaktan önce açılıp kapanması gerekiyor,” dedi Cresseda.

“EVET. SÖYLEDİĞİN İÇİN ÇOK TEŞEKKÜRLER. ACAYİP MAKBULE GEÇTİ.” Ona ters ters baktım fakat gölün başka bir yerinde bir şapırtı dikkatimi çekti. Orada ruhunu kısmen emdiğim fossegrim'in başını gördüm, bulanık gözlerini kısmıştı ama bunu beklentiyle mi yapmıştı, bana duyduğu kinden mi, bilemiyordum. Sonra başımı kaldırdım ve silfin endişeli bir şekilde oradan oraya uçtuğunu gördüm ve birden kafamda bir ışık yandı. Kendi ruhuma hâlâ sımsıkı sarılmış haldeydim, ruhum buraya aitti ama diğerlerinin ruhları...

Derin bir nefes alıp kontrolümü gevşettim, diğer ruhların içimde birikip taşmasına, duyularımı değiştirmesine izin ver-

dim. Bu dünya soğuk ve eskiydi, pislik ve çürüme sinüslerimi tıkiyordu, hatta hava bile hem ömrümü uzatıyor hem de ölmümü hızlandırıyordu. Titredim, bu dünyaya ait olmadığımı, bu dünyanın benim olmadığını hissettim. Benim dünyam...

İşte, oradaydı. Parmağımın hemen ucundaydı. Onları bu dünyaya taşıyan ve neredeyse onları geri almayacak kadar kaplanmış olan yarığın pütürlü kenarlarını hissedebiliyordum.

Bakmadan elimi uzattım, Vivian'ın elimi tuttuğunu, beni yüreklendirmek için sıktığını hissettim. "İşte orada," diye fısıldadım elini yönlendirerek. "Yuvaları orası işte. Hissedebiliyor musun?"

"Ben... evet, galiba hissediyorum. Yo, kesinlikle hissediyorum. Ah, Evie, oraya gitmek istiyorum." Sesi alçaktı, hasret doluydu.

"O zaman geçidi açalım." Birlikte havayı ittik ve irademi kullanarak içimdeki her şeyin, başka yere ait tüm ruhların dışarı çıkmasını istedim.

Bunun üzerine dünya patladı.

SİZİ ÇOK ÖZLEYECEĞİM

Işık, ses ve rüzgâr her şeyi doldurmuş, duyularım bir anda ambale olurken beni geçici olarak kör etmişti. Gözlerim ağır ağır alıştı ve gecenin içindeki deliğe, paranormallerin yuvası olan o hareetli ışık ve hareket dünyasına baktım. Saçlarım rüzgârla yüzüme vuruyor, gözlerime giriyor, bu tuhaf ve ebedi ülkenin rüzgârı tarafından öne çekiliyordu.

Vivian sendeleyerek geriledi. Ona baktım, kendi ruhundan başka ruhu kalmamıştı yine; rengi solmuştu, soluk soluğa kalmıştı. Üstünde incecik hastane geceliğinden başka bir şey olmadığı için tir tir titriyordu. Benim içimde ise emdiğim ruhlardan birkaçı hâlâ duruyordu ve geçidi sağlam hale getirmek için hepsini son damlasına kadar kullanmam gerekti. Geçit, giderek güçlenmesinden korktuğum ısrarcı bir yoğunlukla beni içine çekiyordu.

“Tamam,” diye bağırdım. Yine kendim olmuştum, fakat daha yorgundum, daha bir ağırlaşmışım. Sanki yerçekimi benden hıncını almak, beni yere çekmek istiyordu. “Başardık. Tanrı aşkına, gerçekten başardık!” Yorgunluktan ve hayretten neredeyse isterik çıkan bir sesle kahkaha attım, Vivian’a çarpıp

yıkıldım. Ayakta durmak için birbirimize sarıldık. Atkım boy-numdan fırlayıp diğer dünyaya uçtu.

Lend gelip diğer yanımdan bana sarıldı, fal taşı gibi açılmış gözlerle geçidin ötesine baktı. “Çok güzel,” deyince içime bir korku çöktü. Ya geçit onu çağırıyorduydu? Ya istediğinin bu olduğuna karar verdiyse?”

Sonra, değişmiş bir sesle, “Biraz da ürkütücü, değil mi?” diye ekledi.

Rahat bir nefes aldım. “Bence feci ürkütücü. İçimde hiç iyi hisler uyandırmıyor.”

“Evet.”

Anlatamıyordum, çünkü kötü bir şeye baktığımda değil de... yabancı bir şeye baktığım zaman hissettiğim duygulardı bunlar. Öyle yabancıydılar ki, bunu ifade etmekte kullanabileceğim bir duygum yok gibiydi. Kendimi olduğumdan hem az hem de çok hissettiriyordu. Sanki kim olduğumun, kendimi kim sandığımın hiçbir önemi yoktu.

Oysa ben, önemli olmayı seviyordum.

Paranormal kalabalığa döndüm. “Eh, durmayın orada öyle! Şafak paranormalleri beklemez!”

İkinci bir kez dürtmeye gerek kalmadı, ileri atılıp ı ışık patlamaları halinde dünyamızdan ayrılıp kendi dünyalarına geçmeye başladılar. Geçitten geçerken biçimlerinin değiştiğini, daha az fiziksel daha çok ruhani bir hale büründüklerini, buradakininden daha büyük, daha parlak, daha güzel göründüklerini fark ediyordum. Dryadlar yeşil ı ışık girdaplarına dönüşmüş, yerde dans ediyorlardı. Grnlllll boncuk gibi kara gözlerini bana doğru kırpıp koşarak yanımdan geçti ve ı ışığın içinde büyük ve harika bir şeye dönüştü, yerde kaybolurken toprakla ve taşla ilgili saf ve güzel olan her şeyi kendinde toplamıştı.

Yanımdan tırısı kalkmış üç tekboynuz geçti, sırtlarında

parlak semenderler vardı. İğrenç koku yüzünden burnumu tuttum. Ancak eşiği geçtikleri anda onları itici ve küçük kılan her şeyden kurtularak düşlerimdeki tekboynuzlara dönüştüler. Sıradan bir attan çok, ı ışık, güç ve hareket dolu bir hayale benziyorlardı, semenderler ise canlı alevlere dönüşmüş, rüzgârda fırıldak gibi dönüyordu.

Artık geçitten öyle hızlı geçiyorlardı ki onları ayırt edemiyor, kimin geçtiğinin hesabını tutamıyordum. Bununla birlikte ejderha duraklayıp başını bana doğru eğdi, hâlâ tasvip etmeyen bir bakış attı, sonra geçitten geçip patladı ve her biri kendinden büyük binlerce kıvrılan, dans eden ejderhaya bölündü. Donna'nın da beraberinde birkaç diğer selkiyle eşiği aştığını gördüm. Neşeyle hüznün bir karışımı hâkimdi yüzüne. Kari asla onunla gelemeyecekti.

Ağaç ruhları da geçtiler, Nona onlar arasında değildi. Ruhı kaybolmuştu, asla o diyara gidemeyecekti. Diğer tarafa geçer geçmez yere gömüldüler, dallanıp budaklandılar, Grnlllll'in zengin toprağını çiçeklerle, ağaçlarla, bu dünyanın görmediği kadar kusursuz ve tuhaf nesnelerle doldurdular.

Sonra yanımdan bir su kütlesi hücum etti, beraberindeki sayısız su elementaliyle birlikte dosdoğru evlerinin yolunu tuttular. Dizime kadar ıslanmıştım ama artık umurumda değildi. Ruhlar bir sel halinde diğer tarafa akarken ışıkların birbiri ardına geçişini izledim fakat su kütlelerinin sonuncusu önümüzde yükselince dikkatim tekrar soğuk Virginia şafağına döndü.

Kendi ruhuyla içten aydınlanan harikulade Cresseda, Lend'e gülümseyerek elini uzattı. "Gel oğlum. Suyu katıl ve gerçek tabiatını keşfet. Hep bizimle ol."

Lend, boğulmayla hıçkırık arası bir ses çıkardı. "Anne... ben... yapamam. Benim tabiatım bu. Bu da birlikte olmayı seçtiğim insan. Özür dilerim," dedi.

Cresseda'nın yüzünde önce şaşkın bir ifade belirdi, sonra yerini huzurlu bir tebessüm aldı. "Seni bu dünyaya getirdiğimde, izleyeceğin yolu seçebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi görüyorum ki, sana Lend adını vermekle babana değil, kendime geçici bir hediye vermişim. Kararından emin misin?"

Lend omuzumu sıktı, ben de beline sarılıp tüm sevgimle onu bu dünyaya bağladım. "Eminim. Seni çok seviyorum anne."

"Ben de seni, yavrum. Esenlikle kal." Cresseda muazzam bir su çağıltısıyla kaybolup geçitten geçti. Lend yanımdan hafifçe içini çekti, diğer kolumu Vivian'dan kurtarıp ona sarıldım.

"Onu çok özleyeceğim." Üzüntüsü sesinden anlaşılıyordu.

"Biliyorum." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Ait olduğu iki dünya arasında, olanaksız bir seçim yapması istenmişti ondan. Benim dünyamı seçtiği için sevinçten uçuyordum ancak bunun ona ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyordum.

Rüzgâr bir anda şiddetlendi ve silf o tuhaf, şimşek dolu gözleriyle bana pis pis bakarak yanımızdan uçup gitti. O geçince rüzgâr daha da kuvvetlenerek bora halini aldı. Ayakta durabilmek için geçitten uzaklaşmamız gerekiyordu.

Birden, periler haricinde tüm paranormallerin geçmiş olduğunu fark ettim. Onlar da duyamadığım bir müzikle ağırbaşlı biçimde dans ederek, tek sıra geçmeye başladılar. Bir yanım onların gidişi yüzünden engel olunamaz bir hüznün duyuyordu. Biliyordum ki onlarla birlikte bu dünyadaki sihrin büyük kısmı da gidiyordu ve her şey bir yana, sözcüğün tam anlamıyla harika görünüyorlardı. Tanıdığım perileri seçmeye çalıştım... Kaçık, mahvolmuş Feh'li, Melinthros'u ve kullanmaya mecbur olduğum diğer perileri. Özellikle de gece yarısı renkli periyi ve Kaztüyü Saçlı olanı. Fakat birlikte bir periden diğerine yayılan ışık ve güzellik dolu bir desen oluşturmuşlardı ve takip etmek gözlerimi yoruyordu.

Nihayetinde, hangi perinin kim olduğu, onlarla ettiğim kavgalar, onlara karşı beslediğim hisler önemsizdi. Buradaki zamanları sona ermişti. Hiçbiriyle vedalaşmayacaktım. Hak ettiklerinden fazlasını vermiştim onlara.

“Evie.” Başımı kaldırdım, Arianna tam önümde duruyordu.

“Ne var?” dedim, rüzgârda sesimi duyurmak için bağırmam gerekiyordu. Rüzgâr sözcüklerimi çalıyor, bizden uzağa savurup geçidin diğer yanına taşıyordu.

“Ben de gidiyorum,” dedi ve sözcüklerini güç bela işitebilsem de, adeta tokat yemiş gibi oldum.

“Sen mi? Nereye? Sen nereye gidiyorsun?”

Başıyla geçidi işaret etti. Gözleri öyle kederli, öyle bezgindi ki, oturup ağlayasım geliyordu.

“Yapamazsın! Sen oraya ait değilsin ki!”

Yaklaşıp gülümsedi. “Aslında buraya da ait değilim. Uzun süredir hem de.”

“Ama oradan geçmenin sana ne yapacağını bilemezsin ki!”

Omuz silkti. “Öğrenmek istiyorum ama. Çok yorulдум Evie. Bu hayat bana zor geliyor, burada olmaya, böyle olmaya dayanamıyorum artık.”

“Eakat...” Söyleyecek bir şeyler bulmaya, onu kararından döndürmeye çalıştım. “Sen gidersen ben ne yaparım? Bize ne olacak? Dosttuk biz! Seni çok seviyoruz! Ya oyunların! Ya...”

Eliyle ağızımı kapattı. “Evie, bana bir bak,” dedi. Ceset suratını gizleyen pürüzsüz ve beyaz tenli sihirli kılığı incecikti. “Bak ve buraya ait olduğumu söyle.”

“Ben... gitmeni istemiyorum.”

Eğilip sarıldı bana. “Biliyorum. Sağ ol. Ben de seni seviyorum. Bak şuraya yazıyorum, Cheyenne ile Landon ruh eşi ve eğer dizinin sonunda bir araya gelmezlerse bir poltergeist bulup *Easton Heights* senaristlerine musallat edeceksin.”

Burnumu çektim, hıçkırarak güldüm. “Peki.”

Geri çekildi, bana güldü, sonra uzanıp Lend’in saçlarını karıştırdı. “Birbirinize iyi bakın, iğrenç veletler sizi,” dedi.

Sonra dimdik durdu, gözlerini ileri dikip geçitten geçti. Toza falan dönüştüğünü göreceğim diye korkarak izledim, fakat onun mahvolmuş, doğaüstü şekilde korunmuş ceset bedeni adeta çiçek gibi açarak yepyeni, güçlü, gururlu ve yaşadığı inkâr edilemeyecek bir şeye dönüşünce yüreğime sular serpildi.

Sadece bir kez dönüp geriye baktı ve artık tanınmaz halde olsa da, kendine has alaycı gülümsemesinde tanıdığım o Arianna’yı gördüm.

“Onu çok özleyeceğim,” dedim.

“Ne?” diye bağırdı Lend.

“Onu çok özleyeceğim dedim!”

“Seni duyamıyorum! Onu özleyeceğim!”

Başımı iki yana sallayıp güldüm. Sona kalan periler de gidiyorlardı. O anda fark ettim ki Reth hâlâ yakınlarda bekliyordu, vücudu gözle görülür biçimde titriyordu.

Ona geçidi işaret ettim fakat kıpırdamadı, bana bakıp kaşlarını çattı, eliyle yanına çağırdı. Lend’den ayrılıp yanma yürüdüm, oraya gidene kadar saçlarımı üç defa ağzımdan çıkar-mam gerekti.

“Gitsene!” diye bağırdım. “Senden başka kimse kalmadı. Berbat görünüyorsun, şafak da söktü sökecek!”

“Seninle gitmek istiyorum. Olman gereken şeye dönüştüğünde yanında olmak istiyorum.”

“Reth.” Başımı iki yana salladım. “Ben geçitten geçmeyeceğim!” Anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. “Geçmeyeceksin demek.”

“Hayır! Ben gitmiyorum!”

“Tabii ki gidiyorsun. Her şey bunun içindi, bu kahrolası gezegenden kaçıp kurtulmak içindi. Beraber.”

“Sen gidebilirsin!”

Uzanıp yüzümü avucuna aldı. Ekstra ruhlardan kurtulan bedenime, eli yine sıcacık gelmişti. Hatta ateşi var gibiydi ve hızlı nabzını hissedebiliyordum. “Kendim haricinde değer verdiğim tek varlık sensin. Seni burada bırakamam.”

Ben... ah, biip, onun adına gerçekten üzüliyordum. Bir yanımda keşke ona istediğini verebilseydim diyordu, zira burada ölürken bile o kadar güzeldi ki, ona âşık olduğum günlerden geriye içimde kalan kızın tek arzusu onu mutlu etmekti.

Ne var ki ben artık o kız değildim. Sırf Reth’le birlikte olmak için başka bir kıza dönüşmek de istemiyordum. Neamh’ın potansiyelini seven periyle değil, Evie’yi seven oğlanla birlikte olmak istiyordum.

Elimi ağzına koydum, güldüm, sonra başımı iki yana salladım. “Kusura bakma Reth. Ben gelmiyorum. Benim evim burası.”

Kaşları birleşti, o pürüzsüz ve kusursuz alnında daha önce hiç olmayan bir kırışık oluştu. “Kalmayı tercih ediyorsun gerçekten.”

“Öyle.”

Kaşları daha da çatıldı. “Hiç anlam veremiyorum.”

Omuz silkip sııttım. “Bu huyumdan nefret ediyorsun, değil mi? Hoppa, havai, değişken insan duyguları. Ukalanın teki ol-san da, seni sevdiğimden çok nefret etsem de kabul etmeliyim ki benim için hep doğru şeyleri yaptın. Ancak bu seçimi benim yerime yapamazsın çünkü beni hiç gerçekten tanımadım ve tanıyamayacaksın.”

“Ama seni seviyorum.”

Elini yüzümden çektim, hafif hafif vurdum. Çayırdaki hamile kızları görmüştüm. Sahip olduğun her şeyi bir periye vermenin ne demek olduğunu biliyordum. “Peri aşkı olmadan da yaşarım. Sen de bensiz yaşayabileceğini öğreneceksin, buna inanıyorum.”

Reth gözlerini kıstı, bir bana bir geçide baktı.

Birden korkuya kapılıp “Aklından bile geçirme sakın,” dedim. “Eğer beni zorla götürmeye kalkışacak olursan ruhunu emer, yıldızlardaki o ödünü patlatan geçide yollarım. Şu halinle karşımda duramayacağını da biliyorum.”

Huysuzca dudak büktü, sonra içini çekti. “Seni gerçekten özleyeceğim aşkım. Her şey bir yana, çok eğleneliydin.”

Güldüm. “Ben de seni özleyeceğim sanırım. Bu dünyada beni ölesiye korkutan, bunu yaparken de bu kadar güzel olabilen çok az şey vardı. Şimdi defol git, ebediyetin tadını çıkar.” Kapiya doğru bir kez daha ölçüp biçercesine baktı, onu ikaz etmek için elimi kaldırdım. “Ruhunu, senin koşmandan daha hızlı emebilirim.”

Kararsız kalmış gibiydi. Derken eğildi, yumuşacık dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni hızlıca öptü. Sendeleyerek geri gittim, parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde sıcaklığının orada kaldığını hissettim.

“Belki bunu daha önce yapmış olsam benimle gelirdin.” Bana o esrarengiz peri gülüşüyle gülümsedi ve bir anda içime saplanan acıyla onu gerçekten özleyeceğimin farkına vardım. Sonra döndü, kamburunu çıkararak, yalpalayarak yürüdü ve geçitten geçti.

“Elveda Reth,” diye fısıldadım, rüzgârın sözlerimi geçitten taşıyıp götürmesine izin verdim ve acaba Reth diğer taraftan duymuş mudur diye merak ettim. Reth’in boyunun uzadığını, parlaklaştığını, iyileştiğini, yüz hatlarının yumuşayarak insanlıktan hiç olmadığı kadar uzaklaştığını görünce üstümden bir yük kalktı. Başını bana doğru hafifçe çevirip gülümsedi, sonra dans ederek kız ve erkek kardeşlerine katıldı.

Gülümseyerek karşılık verdim. Bu onu sonsuza dek yitirmek anlamına gelse bile, bu sefer değer verdiğim birimi kur-

tarmayı başardığım için sevinçliydim ve rahatlamıştım. Onu tanıdığıma ne tuhaftır ki seviniyordum. Sonsuza dek gitmesine sevinmemin ise hiçbir tuhaf yanı yoktu. Artık gün yüzü görme vakti gelmişti. Dönüp Lend'in kollarına döndüm, ağzım kulaklarımda, yüzümü omzuna gömdüm, kokusunu içime çektim.

“Başardık!” diye bağırdım, başımı kaldırıp Vivian’a baktım ve güldüm. “Herkes gitti! İşimiz bitti artık! Bundan böyle canımız ne isterse yapabiliriz!”

Soğuktan dişleri takır takır birbirine vurarak güldü o da, fakat her nedense yüzü asılmış gibiydi. “Şeyy, Evie?”

“Efendim?”

“Geçidin kapanması gerekmiyor muydu?” diye bağırdı, rüzgârla mücadele etmekten sesi kısılmıştı bile.

Geçide baktım, kenarları her zamanki kadar sağlamdı ancak rüzgâr iyiden iyiye şiddetlenmişti. Yapraklar, küçük dallar döne döne yanımızdan uçup geçide çekiliyordu. Bir dal parçası yanağıma hızla çarpıp canımı acıttı. Geçit hâlâ oradaydı, kalıcıydı, güçlüydü ve açgözlüydü; daha fazla yaşamı içine çekiyordu, tıpkı o dünyadaki herkesi dünyamıza zorla getirdiği zamanki gibi.

Hay biiip.

ASLA SONSUZA DEK DEĞİL

Vivian avazı çıktığıınca bağırarak bir şey söylüyordu ancak rüzgârın iniltisinden onu işitemiyordum. Güçlkle yürüyerek geçitten uzaklaştık, çekim kuvvetine karşı koyabilmek için ormanın içine girdik. Güçlkle soluyan Lend bana baktı, dehşete düşmüştü. “Şimdi ne olacak?”

“Evet, şimdi ne olacak?” diye sordu Vivian.

“Ben ne bileyim be?” diye bağırdım. “Bunu daha önce hiç yapmadım ki! Önceki geçit ruhları emmişti, o kadar! Başka bir şey yapmam gerekmemiştir!”

“Dünyamıza ilk geldiklerinde geçidi nasıl kapattılar o zaman?” diye sordu Lend.

Gözlerimi yumdum, rüyayı hatırlamaya çalıştım. “Silf! Geçidi açacak kadar enerji toplayan oydu! Geçit, silf bu tarafa çekilince kapanmıştı.”

“Yani geçit bu taraftan mı kapanmıştı?”

“Evet, öyle sanırım!”

“Belki de sadece...” deyip sustu.

Vivian, “Diğer taraftan kapanıyordur,” diyerek tamamladı cümleyi. “Yo, olamaz,” diye fısıldadım. “Yo, olamaz, olamaz, olamaz.” Lend’in başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. “Yok,

bir şey yok, halledeceğiz.” Makineli tüfek gibi konuşuyordu, sanki düşüncelerini diliyle düzenlemeye, onlar arasından yararlı bir şey bulup çıkarmaya çalışıyordu. “Bunu yapabiliriz... ikimiz birden geçitten geçelim. Birbirimizden ayrılmamış oluruz.”

“Ama ben o yaşamı istemiyorum ki!”

“Biliyorum, ben de istemiyorum ama o geçidin dünyayı yok etmesine göz yumamayız!”

“Tamam, yumamayız. Tamam. Hâlâ birlikte olacağız.” Burunumu çektim, boğuk bir kahkaha attım. “En azından o salak dansın dekorlarını yapmak zorunda değilim, değil mi? Hangi üniversiteye gideceğim de artık sorun olmayacak.” Bu seferki kahkaham daha çok hıçkırığa benziyordu.

Lend eğildi, dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerimi yumdum, ona dayandım. Bu noktaya gelene kadar var gücümüzle didinmiştik ama artık havlu atmaya mecburduk.

Boktan bir durumdu. Hatta boktan demek bile az kalırdı. Bu durumu anlatmak için, sözcüğün tanımını değiştirmeleri gerekiyordu. “Evie, sende hiç kaldı mı?” diye sordu Vivian.

“Ne kaldı mı?” Başımı Lend’den kaldırıp ona baktım.

“Ruh. Hiç kaldı mı?” Gözünü göğsüme dikmişti.

“Şey... kalmadı.” Moralim daha da bozuldu. Kendi ruhumdan başka hiçbir şey kalmamıştı. Sandığımdan da büyük bir fedakârlık yapmam gerekecekti. “Geçidi açık bıraksak olmaz mı?”

Köklerinden sökülen genç bir ağaç yanımızdan geçip geçide uçtu. Vivian duygusuz bir tonla, “Daha da büyüyeceğini farz edebiliriz,” dedi. Başımı öne salladım, salladım, salladım, sanki bu hareket beni yapılması gerekene hazırlayacakmış gibi. “Tamam. Sorun yok. Ben geçitten geçeceğim ve... kendi ruhumu kullanarak onu kapatacağım.”

“Olmaz öyle şey!” dedi Lend.

Omuz silkip cesur bir tebessüm takındım. “Merak etme.

Muhtemelen beni düzeltirler. Yani Reth bu tarafta içime ruh koymayı başarmıştı. Diğer tarafta da yapabilir, değil mi?”

Beni doğrulasınlar diye bir Vivian’a, bir Lend’e baktım ama avucumu yaladım. Onların cesur olmasına, her şeyin yoluna gireceğini söylemelerine ihtiyacım vardı. Kendi parlak ve mutlu ruhumu edinmek, kim olduğumu bulmak, nasıl seveceğimi ve sevileceğimi öğrenmek için kat etmiştim bunca yolu. Şimdi pes etmek istemiyordum, birinin her şeyin düzeleceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

“Yalan söyleyin bana!” diye bağırdım. “Her şeyin iyi olacağını söyleyin!”

Lend başını olumsuz anlamda salladı. “Geçidi kapatmak için kendi ruhunu kullanmana hayatta izin vermem.” Doğrudu. “Benimkini kullan.”

“Ne?”

“Benim ruhumu al! Seninkinden daha fazla değil mi zaten? Çok mantıklı.”

“Ama bunun diğer tarafta seni ne yapacağını nereden bilebiliriz? Ölümlü olacaksın! Ne kadar yaşayacağını, bunun seni nasıl değiştireceğini bilemeyeceğiz.”

Yiğitçe gülümsedi, omuz silkti. “Sonsuza dek yaşamayı ben istemedim. Ölümsüzlük umurumda değil; benim seçtiğim yaşam *sensin*.”

“Öf, ikiniz de kapatın çenenizi!” Vivian bir hışımla yanımıza geldi. Beyaza yakın sarı saçları başının etrafında acayip bir hale gibi uçuşuyordu ve pamuklu geceliği üstünden uçup gidecek gibiydi. “Kendimi feda edeceğim!” ‘Hayır, sen dur, ben edeceğim!’ ‘Seni sonsuzluktan da çok seviyorum!’ ‘Hayır, ben daha çok seviyorum!’”

Beti benzi solmuştu, deli deli bakan gözleri büyümüşü. Belki de Kara Kraliçe’nin ruhunu önce emmek, sonra kaybet-

mek bardağı taşıran son damla olmuştu onun için. “Bu da size kıyağım olsun.”

Lend’i benden uzağa itti, sonra avucunu hızla onun göğsüne dayadı. Çılgılığı basıp üzerlerine atıldım, ancak Lend onun gözlerinin içine baktı, sonra dudaklarında küçük bir tebesümle başını öne salladı. “Tamam,” dedi.

“Ne yapıyorsunuz siz?” Vivian’ın kolunu çekip onu Lend’den uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat Lend boştaki koluyla beni yere yıktı, ayağa kalkmamam için de ayağıyla göğsüme bastı.

Lend’in ışığının giderek sönüşünü dehşet içinde seyrettim. Sihirli kılığı bir görünüp bir kayboluyordu. Acıyla yüzünü buruşturmuştu fakat kıpırdamıyordu. Vivian gözlerini kapadı, içine dolan ruh yüzünden başını geriye attı.

“Vivian!” diye bağırdım.

Gözleri açıldı, kendine gelirken elini Lend’in göğsünden çekti. Lend soluk soluğa, elini kalbine götürüp bir ağaç gövdesine yaslandı. Hızla kılıktan kılığa girdi, sonra kılıkların hepsini bir kenara bıraktı, sudan oluşan tenine baktı, her şeyin normal olduğunu görüp başını ağaca yasladı. Ne kadar normal olabilirse. Yerimden fırladım, yüzüne, göğsüne dokundum, Vivian’ın Lend’den ne kadar aldığını, onun düzeliş düzelmeceğini anlamaya çalışıyordum.

“İyiyim, Evie. Bir şeyim yok.” Lend bana ıstırap içinde gülmüseddi, tekrar normal haline döndü. Ruhunu hâlâ görebiliyordum ama artık benimki gibi, cılız bir ışıktan ibaretti.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye haykırıp, şimdi Lend’in ruhunun ışığıyla parıl parıl parlayan Vivian’ın karşısına dikildim. “Bunu ondan nasıl alırsın? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?”

“Hayır! Sana verebileceğim en büyük armağan bu. Sen bana her şeyi verdin Evie. Bana hiç hak etmediğim ruhu verdin. Ben de sana ve Lend’e, hak ettiğiniz yaşamı sunuyorum.”

“Ben...” Vivian’ın aslında Lend’e saldırmadığını anlayınca ağzım açık kaldı. “Sen geçitten geçeceksin.”

O açayip deli gülüşüyle dişlerini gösterdi. “Farkında mısın bilmiyorum ama bu gezegende senden başka hiç kimsem yok. Sen gidersen ne yaparım ben?”

“Ama sonsuza dek perilerle mi yaşayacaksın?”

Güldü. “Ne bileyim, ebediyen onları sinir edebilir, öfkeden kudurtabilirim. Buna katlanabilirim. Hem vampir arkadaşın da bana yarenlik eder, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapmana gerek yok. Ben yapabilirim.”

“Hayır, yapamazsın. Oraya kadar bana eşlik eder misin?” Elini uzattı, tuttum.

Lend ayağa kalkmaya çabaladıysa da, elimle ona oturmasını işaret ettim. “Hemen döneceğim,” dedim. Sesim çatlamıştı zira Vivian sayesinde, düşlerim gerçek oluyordu. Vivian ve ben dişimizi sıkıp korunaklı ağaçların arasından çıkar ve bizi geçide iten rüzgârla tökezleyip yürürken, Lend anlayışla başını salladı.

Geçidin tam önünde durmayı başardık. “Emin misin?” diye bağırdım. Vivian başıyla onayladı. Birbirimize sarılıp öylece durduk, dudaklarını kulağıma dayayıp “Rüyalarında görüşürüz, tamam mı salak?” diye bağırdı. Başımı öne salladım. Rüzgâr gözyaşlarımı bile alıp geçide götürüyordu. Vivian bir adım geriledi, geçidin kendisini çekmesine izin verdi.

Işık o kadar parlaktı ki gözlerimi kamaştırıyordu. Buna rağmen kaçırmadım bakışlarımı; kaçırıamazdım. Vivian elektrik çarpmış gibi irkildi, sonra soluk gri gözlerini açtı. Fakat gözleri her zamanki boş, soluk gri renginde değildi. Gözleri parıl parıl ve cesurdu. Tıpkı ruhlarla dolup taşıdığı zamanki gibiydi ancak bu sefer, ne kadar uğraşırsa uğraşsın kurtulamadığı o boşluk yoktu. Artık tamamen kendisiydi, hep olması gerektiği gibi,

mutlu, dolu ve eksiksiz. Bana güldü, her ne kadar acınası ve yetersiz de olsa, söyleyebileceğim tek şeyi söyledim ona.

“Sağ ol. Seni çok seviyorum.”

Güldü, sonra elini kaldırdı, dikkatini toplayınca yüzü kıpırtısız bir hal aldı. Fakat işe yaramıyordu, hiçbir şey olmuyordu, Lend’in fedakârlığı boşunaydı. Korkuyla elimi ağzıma götürdüm. Derken geçidin kenarları bulanıklaştı, Virginia gecesinin kalıntıları kenarlardan ilerleyerek ışığı örttü, geçit kendi içine çökmeye başladı. Vivian son kez benimle göz göze geldi, gözünü kırptı. Sonra, sanki tüm dünyanın hava basıncı değişmişçesine, insanın kulağını bir tuhaf eden sessiz bir patlamayla, bizi birbirimize bağlayan geçit sonsuza dek kapandı.

Donmuş toprağın üstünde oturduğumun farkına, ancak Lend yanıma çöküp omzuma sarılınca vardım.

“Başardı,” diye fısıldadım. Sessizlik en az rüzgâr kadar sağır ediciydi ancak o kadar da boştu ki, içimi sızlatıyordu. Lend yanı başımda olmasa ne yapacağımı bilemezdim. Sanki kendi ruhumu yollamıştım o geçitten. Beni ben yapan, beni tanımlayan, hatta yaptığım işin konusu olan varlıklar artık gitmişti. Kendimi küçücük ve kaybolmuş hissediyor, üşüyordum.

“Biz başardık.” Lend, rüzgârın karman çorman ettiği saçlarımı düzelterip yüzümden uzaklaştırdı. “Gerçekten bitti, değil mi?”

Güldü, beni çekip kucağına oturttu. “En güzel yanı da bu ya. Hiçbir şey bitmedi. Sadece yeni bir başlangıç.”

“Kaosun ardından yeniden toparlanma,” dedim Raquel’in söylediklerini anımsayarak. “Elimizdekilerle ne yapacağımızı seçmek, kendimizi dönüştüreceğimiz şeyden başka hiçbir sihrin bulunmadığı bu yeni dünyada kim olacağımıza karar vermek.”

“Aynen öyle. Peki, sen kim olmayı istiyorsun?”

Başımı göğsüne dayayıp güldüm. “Henüz emin değilim ama öğrenmek için can atıyorum.”